ȘCOALA DE VRĂJITORIE

Bestiile atacă

e. rose sabin

nemira

PREMIUL ANDRE NORTON GRYPHON

școala de vrăjitorie

Bestiile atacă

e. rose sabin

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

nemira

CUPRINS

Şcoala Lesley Simonton pentru cei cu talente magice 5
1. Întoarcerea 7
2. Amintiri 13
3. Probleme 24
4. Semnul fiarei 33
5. Discuţii 43
6. Întâlniri 54
7. O noapte însângerată 68
8. Tristeţi de dimineaţă 83
9. Discuţii intime 96
10. Uneltind cu inamicul 104
11. Pierdut! 112
12. Crimă şi derută 125
13. Pan-demon-iu 142
14. La un ceai 152
15. Bariere şi blocade 162
16. O pauză 176
17. Dincolo de timp 186
18. În prezenţa duşmanului 197
19. Jocuri de putere 210
20. Ispita 222
21. Evadarea 235
22. Morţii vorbesc, cei pierduţi sunt regăsiţi 243
23. O adunare, o răsfirare 257
24. De cealaltă parte a oglinzii 275
25. Schimbul 291
26. Despre dramă şi artă 299

Școala Lesley Simonton pentru cei cu talente magice

DIRECTOARE
Miryam Vedreaux

PERSONALUL DIDACTIC
Aletheia – Specialistă în Domeniul Interdimensional
Doamna Blake – Profesoară de Talente Speciale, expertă în dezvoltarea aptitudinilor paranormale
Doamna Dova – Profesoară de Rituri Oculte și Ezoterism
Magistrul Hawke – Profesor de Alchimie, Mandala și Artele Tămăduirii
Magistrul San Marté – Profesor de Etică
Magistrul Tumberlis – „Moșu' Tumbă" – Profesor de Istoria și Filozofia Metafizicii

ELEVI
Anul întâi

Fete	*Băieți*
Omiya Asaba	Carl Crane
Sindia Carroll	Eran Drake
Maridel Denham	Dwayne Echols
Lana Harper	Todrick Hanes

Jenna Jacobs
Elaine Keller
Debra Larkin
Shadoe Quinn
Analise Richmond
Viad Morig
Lybrand Sartori

Anul al doilea

Fete
Yvonne Bolte
Giselle Dorr
Ferene K'Sere
Chantal Navarese
Vanita Trask

Băieți
Kelby Carter
Troy Cavender
Joel Feldor
Marcos Matarin
Reece O'Shannon
Lisander Whitley

Anul al treilea

Fete
Lina Mueller
Coral Snow
Petra Stratigeas
Rehanne Zalos

Băieți
Gray Becq
Oryon Brew
Jerrol Fyfe
Davy Geer
Kress Klemmer
Fenton Rhoze
Nevil Santomayor
Britnor Wythyn

„ÎNGRIJITOARE"
Veronica Crowell
Tria Tesserell

DEMONI
Ghash
Grimgrist
Gruefell

OFICIALITĂȚI
Polițiști din Millville
Inspector-șef Telpor Ardrey
Adjutant Lewis Canby
Dl Drake Shardan

Membri ai Consiliului provincial

1

ÎNTOARCEREA

Rehanne era entuziasmată și nerăbdătoare să-l întâlnească pe Gray. Vacanța de vară se sfârșise și un nou an școlar urma să înceapă. Ultimul ei an de școală, unul bun pentru ea – cel puțin așa se aștepta. Și spera că va fi la fel de bun și pentru Gray. Anul trecut el fusese atât de capricios, adesea deprimat, dar acum Rehanne era hotărâtă să facă tot ce-i va sta în puteri pentru a-l ajuta să-și regăsească obișnuita sa fire veselă – și va începe prin a-l saluta bucuroasă imediat ce îl va vedea coborând din autobuz, în mai puțin de o oră.

Ea venise cu o zi mai devreme ca să-și aranjeze camera, să-și întâlnească prietenii și să schimbe noutăți cu ei și mai ales pentru a se relaxa puțin înainte de a intra în rutina cursurilor. Noua ei colegă de cameră, Chantal Navarese, sosise în această dimineață. Rehanne se așteptase să împartă camera cu Petra Stratigeas, așa cum făcuse anul trecut. Cu Petra se înțelesese bine, dar pe Chantal abia dacă o cunoștea. Aflase însă că fiecare elevă din anul al treilea fusese repartizată în cameră cu una din anul al doilea.

Rehanne își văzuse noua colegă doar în treacăt. Când aceasta sosise, o lăsase să-și despacheteze și să-și aşeze lucrurile, iar ea se dusese la Petra, să petreacă puțin timp împreună.

Se apropia însă ora la care urma să vină autobuzul lui Gray, și Rehanne se întoarse în camera ei pentru a se aranja puțin înainte de a-l întâlni. Când intră, noua ei colegă stătea în patru labe, cu fundul în sus și cu fața aproape lipită de podea.

– Ce faci acolo, Chantal?

Fata se răsuci și o privi printre buclele lungi și blonde care i se revărsaseră pe obraji.

– Mi-am pierdut un cercel cu diamant. Trebuie să mă ajuți să-l găsesc.

– Îmi pare rău, dar n-am timp. Vine Gray și trebuie să-l aștept la autobuz.

Spunând aceasta, Rehanne se apropie de măsuța de toaletă și își luă pieptănul. Chantal se ridică și își dădu la o parte părul de pe ochi.

– Fii atentă pe unde pășești! se rățoi ea. Poți să calci pe el și să-l spargi. Trebuie neapărat să-l găsesc. E foarte valoros... și nu-i al meu.

– Al cui e? întrebă Rehanne, care nu era curioasă deloc, dar voia să se arate cât de cât interesată așa, din politețe; gândurile nu-i stăteau la necazurile colegei de cameră, ci la Gray.

– E al mamei, o moștenire de familie. Și ea... ea nu știe că l-am luat.

Lacrimi începură să se prelingă din ochii chihlimbarii ai lui Chantal. Genele ei lungi tremurară ca aripile unui fluture.

– Te rog, te rog să mă ajuți! insistă ea.

Dacă aiurita asta de fată furase cerceii de preț ai mamei ei, atunci merita să sufere. Plânsul ei avu însă

darul de a-i stârni simpatia; părea că e cu adevărat îndurerată. Rehanne aruncă rapid o privire spre ceas; autobuzul trebuia să sosească peste cinci minute, dar nu venea niciodată la timp. Putea deci să mai piardă câteva minute ajutându-şi colega de cameră. La urma urmei, nu voia ca anul pe care aveau să-l petreacă împreună să înceapă sub auspicii rele.

– Cât de mare e cercelul? Şi cum arată? întrebă ea în vreme ce se aşeza în genunchi pe jos, începând să caute în jurul biroului şi al măsuţei.

– E ca o semilună mică şi argintie, filigranată, cu un diamant în mijloc. Uite, să ţi-l arăt pe celălalt.

Şi Chantal se ridică, scotoci în comoda ei, luă un obiect mic dintr-o tăviţă de argint şi i-l întinse. Rehanne îşi stăpâni cu greu un sughiţ de surprindere. Descrierea fusese corectă, însă nu izbutise să redea pe deplin delicata frumuseţe a cercelului. Atinse mica semilună cu vârful degetului, privind admirativ dantelăria de argint care învăluia diamantul strălucitor. Da, cercelul lipsă trebuia găsit, însă s-ar fi putut rostogoli oriunde; lumina era slabă şi pe podea zăcea un strat gros de praf depus peste vară. La naiba cu Chantal! Cum a putut fi atât de neatentă?!

Scotociră amândouă fiecare centimetru de podea, scoaseră aşternuturile de pe ambele paturi, căutară în comodă şi pe măsuţa de toaletă, goliră toate sertarele. De fiecare dată când Rehanne protesta că trebuie să plece să-l întâmpine pe Gray, plânsul celeilalte o convingea să mai rămână puţin. Se murdărise pe mâini, faţa îi era, probabil, la fel de prăfuită ca a lui Chantal, fusta i se şifonase de la ghemuitul pe podea, iar bluza ei albă şi curată îşi pierduse strălucirea. Era dezgustată de noua ei colegă de cameră, dar şi de ea însăşi, fiindcă se lăsase astfel manipulată.

– Eşti sigură că l-ai pierdut aici, în cameră?

Chantal bâţâi energic din cap în semn că da.

– Spune-mi cum s-a întâmplat.

– Am purtat cerceii la masa de prânz. Voiam să impresionez pe... cineva.

Remarca ar fi amuzat-o pe Rehanne, dacă s-ar fi aflat într-o stare de spirit mai bună. Neîmpărtăşita pasiune a fetei pentru frumosul Kress Klemmer era bine cunoscută. Încruntată, încercând să-şi amintească fiecare detaliu, Chantal continuă:

– După prânz am venit aici, ca să le scriu părinţilor mei că am ajuns cu bine; seara trecută n-am avut timp. Mi-am scos ambii cercei, i-am pus în tăviţa lor pe comodă şi m-am aşezat la birou. Terminasem o pagină şi o începusem pe a doua, când am vărsat cerneala. N-am găsit sugativa, aşa că am dat fuga la baie să iau un burete, m-am întors, am şters cerneala şi a trebuit să rescriu a doua pagină. Când am terminat, am vrut să mă duc s-o expediez, dar mai întâi m-am gândit să-mi pun cerceii. Şi n-am mai găsit decât unul.

Chantal se apropie din nou de comodă şi privi lung cercelul rămas pe tăviţa de argint.

– Celălalt nu e aici, în cameră, conchise ea. Cineva a intrat când eu am fost la baie şi l-a furat.

– Dar e ridicol! Cine ar fura un singur cercel? Dacă erau în acelaşi loc, hoţul i-ar fi furat pe amândoi!

– Nu se poate să fi dispărut pur şi simplu. Dacă nu l-a luat nimeni, înseamnă că trebuie să fie pe undeva. Trebuie doar să mai căutăm.

– Am căutat peste tot, replică Rehanne, privind spre ceas. Gray trebuie să fi ajuns deja; probabil că se întreabă unde sunt.

Şi ieşi în fugă din cameră, furioasă pe colega ei fiindcă o reţinuse şi pe ea însăşi pentru că pierduse atâta vreme.

Gray încercase să adopte un ton vesel în scrisorile pe care i le trimisese în cursul verii, dar se simţea că este încă deprimat, că nu-şi găseşte rostul. Iar Rehanne ştia cât de greu îi este să mai aibă încredere în oameni după tot ce se întâmplase. În ea avea însă încredere şi uite că tocmai ea avea să-l dezamăgească. Nu era deloc un început bun pentru ultimul lor an de şcoală la Simonton.

Gray trecu de uşile duble, păşi în hol şi lăsă valiza din mână. Trase adânc aerul în piept, inhalând familiarul miros de stătut şi uscăciunea prăfoasă din atmosferă. Podeaua de lemn era murdară şi tocită, iar becul chior ce atârna din tavan abia dacă reuşea să alunge întunericul. Şcoala Simonton nu se schimbase deloc.

Se aşteptase ca Rehanne să-l întâmpine în staţia de autobuz, dar poate că ea nu ştiuse ora la care avea să sosească. Ridică valiza şi intră în salon. Poliţistul în uniformă care stătea rezemat de zid, imediat lângă uşă, era ceva neaşteptat; de obicei, autorităţile din Millville ignorau şcoala.

Poliţistul îi aruncă o privire şi apoi se uită în altă parte; nu părea interesat de noul sosit, însă Gray găsi că prezenţa lui e neliniştitoare. Veronica, îngrijitoarea şcolii – o femeie micuţă şi durdulie, cu ochii ca stafidele – trecu în grabă pe lângă el.

– Ignoră-l, spuse ea fără să se oprească.

Încercând să-i urmeze sfatul, Gray privi chipurile celor câţiva elevi ce şedeau la taclale în salon. Trei fete şi trei băieţi, toţi necunoscuţi. Probabil că sunt în anul întâi, mici şi cam speriaţi, îşi spuse Gray. Ar trebui să vorbească puţin cu ei, să-i încurajeze; el unul ştia cât de dificile pot fi primele zile la Simonton.

Dar nu vorbi cu niciunul dintre ei. Privirea îi zbură spre portretul ce trona deasupra şemineului – un tânăr

înveșmântat în haine din secolul trecut. Totdeauna i se păruse deprimant acel tablou, cu rama lui neagră, cu părul roșcat al tânărului pe fondul întunecat și cu fața parțial în umbră. I se părea ciudat că pictorul alesese să-l înfățișeze în tonuri atât de sumbre, fără nimic luminos.

Gray simțea o oarecare apropiere de acel tânăr al cărui nume era purtat azi de Școala Lesley Simonton pentru cei cu talente magice; probabil că fusese pictat în nuanțe atât de întunecate pentru a-i sublinia astfel negura din suflet. La fel l-ar putea imortaliza și pe el un pictor în ziua de azi.

Gray își dădu seama că trage de timp în speranța că Rehanne își va face apariția. Poate că directoarea știe unde e și de ce nu și-a respectat promisiunea pe care i-a făcut-o. Sau poate că ar fi mai bine doar să-și anunțe sosirea și apoi să vadă în ce cameră va fi repartizat.

Nu că ar fi fost nerăbdător s-o facă! Deja regreta că se întorsese. Nu, Școala Simonton nu se schimbase defel. El unul însă, da.

2

Amintiri

Pe drumul spre scările ce duceau la biroul directoarei, Gray aproape că se ciocni de Kress.

– Uită-te pe unde mergi! îi strigă blondul și-i dădu un brânci, împingându-l peste cel care venea din urmă.

La rândul lui, acesta mârâi și-l răsuci spre el, astfel că Gray se pomeni față în față cu Jerrol, unul dintre conspiratorii de anul trecut. Cu fața sa îngustă, nasul acvilin și ochii apropiați, Jerrol Fyfe, elevul din anul al treilea, îi amintise întotdeauna de un viezure, iar acum, cu trăsăturile schimonosite de furie, asemănarea părea mai evidentă ca niciodată. Ținându-l strâns de braț, Jerrol își luă avânt și strânse pumnul, gata să lovească. Gray dădu drumul valizei și luă poziția de luptă, pregătit să respingă atacul. Avea să-i facă bine să-l bată măr pe Jerrol, să-și elibereze astfel tensiunea și mânia acumulate.

Dar înainte ca vreunul dintre ei să poată schița un alt gest, Veronica își făcu din nou apariția și se postă între ei, despărțindu-i cu o forță surprinzătoare pentru o femeie atât de micuță.

– Domnilor, domnilor, spuse ea, ați ales un mod teribil de neplăcut de a vă începe noul an școlar. Doar nu

vreți să atrageți atenția polițistului, care nu speră altceva decât să vadă o încăierare ca aceasta pe care era cât pe-aci să o porniți voi doi.

Gray își lăsă brațele în jos și aruncă o privire rapidă spre omul legii. Acesta nu părea a se uita la el, dar nu putea fi sigur.

– Iar tu, ai grijă! se întoarse Veronica spre Jerrol. Ar fi trebuit să înveți deja că nu e cazul să te amesteci în lucruri care nu te privesc.

Pufnind, băiatul îi dădu drumul lui Gray și se trase un pas înapoi. Îngrijitoarea își întoarse privirea spre Gray:

– Directoarea te așteaptă, domnule Becq. Te rog să te prezinți imediat în biroul ei.

– Exact acolo mă duceam când Kress și Jerrol m-au împins, replică el tremurând de furie.

– Bine. Poți să-i vorbești despre acest incident.

Gray încuviință și își luă valiza. Nu, nu-i va spune ce se întâmplase. La ce bun? Dar dacă Jerrol, Kress sau oricare altul se va mai lua de el, o să intre bine în ei și la naiba cu urmările! Veronica nu va fi mereu lângă ei pentru a-l împiedica, iar anul acesta nici Wilce nu mai era prin preajmă pentru a interveni.

Fostul lui coleg de cameră își folosise adesea darul de a aduce pacea pentru a-i calma furia și pentru a-l face să asculte vocea rațiunii. Obișnuia să-i amintească adesea că și el trecuse prin aceleași suferințe și avusese puterea să ierte. Toți cei vinovați regretau cele întâmplate. Directoarea îi pedepsise reducându-le considerabil puterile. Iar Oryon, cel care pusese totul la cale, se schimbase complet, fiind acum o cu totul altă persoană.

Dar Kress, susținătorul fidel al lui Oryon, nu se schimbase; iar acum se părea că nici Jerrol n-o făcuse. Faptul că li se diminuaseră puterile însemna prea puțin pentru Gray; la urma urmei, propria lui putere

se limitase întotdeauna la crearea unor opere de artă minunate, însă efemere, din te miri ce materiale – un talent care nu-i folosea la nimic în confruntarea cu puterile, chiar reduse, ale celorlalți.

Iar Wilce nu mai era aici; absolvise anul trecut, deși lipsise mult de la cursuri. Și el ar fi trebuit să-și încheie studiile, dar din cauza chinului acela teribil care-i întunecase viața și-i răpise orice bucurie, ratase aproape tot anul al doilea și fusese nevoit să-l repete. Faptul că Oryon și Kress se aflau în aceeași situație nu era pentru el o consolare; de fapt, nu însemna altceva decât că în acest al treilea și ultim an de școală va fi nevoit să-i vadă zi de zi, la ore, la masă și la toate celelalte activități pe cei ale căror acțiuni îl condamnaseră, cu doi ani în urmă, la săptămâni de oroare nespusă.

Pe lângă Wilce, anul trecut o avusese alături și pe Tria, cea care îl salvase de pe Tărâmul Teribil și de care ceilalți se temeau ca urmare a talentelor ei excepționale. Grație acestor talente, Tria absolvise cu un an mai devreme.

Așa că anul acesta n-o mai avea decât pe Rehanne. Ea îl convinsese să revină atunci când avusese intenția să renunțe la școală. „Nu-i poți lăsa să te înfrângă! Nu poți învinge într-o luptă dacă fugi de ea. Iar eu voi fi aici", îi promisese ea. „Când lucrurile se vor înrăutăți, vom fi alături și vom putea vorbi."

Lucrurile deja se înrăutățiseră. Ea de ce nu era aici?

Urcă scările, se opri la etajul al doilea și lăsă valiza din mână, apoi ciocăni la ușă. Din interior se auzi glasul directoarei:

– Intră, domnule Becq.

Deschise ușa și înaintă până în fața unui birou ticsit de hârtii și cărți. Femeia care stătea la birou era neobișnuit de înaltă și, cu toate că trăsăturile îi erau învăluite

în penumbră, Gray le cunoștea bine: ochi întunecați și pătrunzători, nas lung și drept, buze subțiri care zâmbeau arareori, bărbie ascuțită, pomeți înalți și o privire ce amintea de familiile de pe coasta de vest. Majoritatea elevilor o considerau inabordabilă; lui însă îi plăcea.

– Bine ai revenit, domnule Becq. Sper că ai avut o vară plăcută.

– Am petrecut-o muncind în magazinul părinților mei, replică el plat, fără a se mai sinchisi să explice că, pentru el, nimic nu mai putea fi plăcut acum; oricum, probabil că ea știa asta.

– Știu că aștepți repartizarea în cameră, continuă directoarea. O vei avea pe cea de anul trecut, iar coleg îți va fi Reece O'Shannon.

– Reece! S-a întors?

– Da, după un an de chibzuială, domnul O'Shannon a hotărât să revină. Acum este în anul al doilea, în perioada de probă.

Gray se simțea lovit în moalele capului. Reece renunțase după primul trimestru petrecut la Simonton; plecase fiindcă se lăsase implicat în drama care îi schimbase lui viața. El avusese însă un rol minor în tot ce se petrecuse și nu înțelesese cu adevărat care fusese miza jocului. Gray nu avea resentimente față de el – cel puțin nu unele conștiente. Dar să împartă camera cu el, să-l vadă zi de zi și astfel să-și amintească mereu ceea ce voia cu disperare să uite...

Prin urmare, erau cu toții aici, toți cei care conspiraseră, care le invocaseră pe Femeile Teribile și le lăsaseră pe creaturile acelea abominabile să-i răpească pe el și pe Wilce, să-i ducă pe tărâmul lor infernal și să-i transforme în niște fiare. Toți: Oryon, Kress, Jerrol, Britnor, Davy, Fenton și Reece. Aici. Liberi și nevătămați. Și Lina la fel – Lina, ale cărei acțiuni puseseră totul în

mișcare, cea care zădărnicise unica lui ocazie de a scăpa. Oare cum își închipuiau cu toții că el se va putea purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, că va putea reînnoda relațiile de prietenie cu vechii colegi?!

– Iată cheia de la camera ta.

Vocea directoarei îi întrerupse gândurile întunecate. Piatra mare și portocalie de la inelul ei sclipi când femeia îi întinse cheia. Cu de la sine putere, degetele o apucară și, parcă fără voia lui, Gray se pomeni întorcându-se spre ușă, luându-și valiza și pornind pe culoar spre camera lui. Ajunse la ușă, descuie și abia atunci își aminti că n-o întrebase pe directoare despre Rehanne.

Reece nu se afla în cameră, dar dovezile sosirii lui acolo erau evidente: haine împrăștiate pe un pat și azvârlite în sertarele deschise ale comodei, ambalaje de bomboane și alte gunoaie risipite pe podea în jurul coșului de gunoi, un pantof aruncat pe o parte în spațiul dintre cele două paturi. Un miros neplăcut se ridica dintr-un prosop umed uitat sub un birou. Reece sosise abia de o zi, dar în cameră era deja ca într-o cocină.

Gray își azvârli valiza pe pat și o deschise, apoi rămase nemișcat, privindu-și hainele frumos împăturite. Încercarea de a le scoate și a le așeza în dulap și în comodă necesita o energie mai mare decât cea pe care o avea el acum. Simțea că locul ăsta nu-i aparținea. Reece își marcase teritoriul; să și-l păstreze! El unul nu voia decât s-o găsească pe Rehanne. Ea îl va putea înveseli puțin. Închise valiza la loc și ieși din cameră.

Coborî din nou în salon, unde nu-i găsi decât pe aceiași elevi din anul întâi. Polițistul plecase. Gray se duse apoi afară, pentru a fi sigur că Rehanne nu-l aștepta încă, crezând poate că autobuzul întârziase. Dezamăgit, se îndreptă spre bibliotecă. Deși programul nu începuse, Coral și Petra erau înăuntru, ștergând

praful de pe rafturi și aranjând cărțile pentru primul semestru. Când deschise ușa, Coral privi spre el și-i făcu semn cu mâna.

– Bună, Gray! Bine ai venit! Unde-i Rehanne?

– Nu știu. O caut și eu. Credeam că mă va aștepta la autobuz, dar n-a fost acolo când am sosit. Tu n-ai idee unde e?

Petra se ridică din spatele unui raft și își trecu un braț peste frunte, ștergându-și sudoarea. Pe fața ei lată se întinsese o expresie nedumerită.

– E ciudat! spuse ea. Știu că avea de gând să te întâmpine; ne-a spus asta la masa de prânz. Nu pot să-mi imaginez de ce n-a venit.

Britnor apăru și el din micul atelier alăturat, cu un teanc de cărți în brațe.

– Pe astea le-am lipit, anunță el, dar la vederea lui Gray se opri în mijlocul sălii. Oh, bună, Gray! Știai că Reece s-a întors? Am auzit că vei sta în cameră cu el. L-ai întâlnit deja?

– Nu. O caut pe Rehanne.

Cu acest răspuns scurt, Gray se răsuci în loc și ieși.

– N-am văzut-o, îmi pare rău! strigă Britnor în urma lui, pe un ton amărât.

Și lui Gray îi părea rău. Fiindcă îl întâlnise pe Britnor și fiindcă se purta atât de necivilizat. Chiar dacă nu avea chef de pălăvrăgeală, ar fi trebuit să-i răspundă politicos; băiatul încercase să se arate prietenos. Dar încă era furios după încăierarea cu Jerrol și Kress și, în plus, îl neliniștea lipsa lui Rehanne.

În bucătărie și în sala de mese nu era nimeni; echipa de lucru terminase curățenia după masa de prânz, iar pregătirile pentru cină încă nu începuseră. Gray străbătu aripa sălilor de clasă, ieșind apoi în curtea interioară. Trandafirii înfloriseră deja. Parfumul lor i-ar

mai fi luminat poate starea de spirit, dacă nu i-ar fi văzut pe Lina și Oryon vorbind lângă fântână, ea sprijinindu-și o mână pe brațul lui. Nu avea încredere în ei, chiar dacă își pierduseră cea mai mare parte a puterilor în confruntarea cu Femeile Teribile și directoarea hotărâse că nu și le vor recăpăta decât atunci când vor dovedi că merită.

Cei doi erau singuri în curte. După ce se convinse de acest lucru, Gray intră din nou în clădirea școlii, pradă unui nou val de furie care îi întunecă vederea. Așa începuse totul – Lina flirtase cu Oryon, îl tachinase pe Kress și se crease astfel o stare de tensiune care îi aruncase în luptă unul împotriva altuia. Apoi Kress și Oryon își uniseră forțele, căutând să acumuleze puteri tot mai mari, și le invocaseră pe Femeile Teribile, iar totul se soldase cu capturarea lui și a lui Wilce.

Trecu pe lângă clasele goale și se îndreptă spre scări. Doi elevi din anul întâi se apropiară, îl priviră și se traseră rapid la o parte din calea lui. Înainte era cunoscut pentru firea lui prietenoasă și amabilă; acum căpătase o reputație contrară. Ajunse la scări și puse piciorul pe prima treaptă.

– Gray!

La auzul acelui strigăt vesel, se opri și ridică ochii.

– Gray!

Rehanne se repezi pe scări în jos și i se aruncă la piept. Brațele lui o cuprinseră și o strânseră cu putere, simțind cum trupul ei, căldura și dulceața lui îi absorb gândurile negre ca pansamentul pus pe o rană purulentă. Părul ei îi mângâia obrazul și trase adânc în piept parfumul lui curat, lipindu-și buzele de moliciunea sa ca de mătase. Când izbuti să se desprindă de ea, cu mâinile în mâinile ei, și s-o privească, să se piardă în albastrul acela minunat al ochilor ei, simți cum lucrurile

încep să revină la normal și să se așeze în jurul lui, ca o haină veche și comodă. Inspiră adânc și surâse. La urma urmei, era bine că se întorsese.

– Te-am căutat, spuse el când își regăsi glasul. Credeam că ai să mă aștepți la autobuz.

– Am vrut să te aștept. Chantal a fost de vină. Anul ăsta stau cu ea în cameră, știai?

Gray clătină din cap, încercând să-și amintească figura fetei.

– Era boboc anul trecut? întrebă el în vreme ce o imagine vagă începu să i se contureze în minte. Mică și mereu agitată, nu-i așa? Ea e?

Rehanne suspină.

– Ea e. Se amestecă în treburile tuturor, dar pe ale ei le ține secrete. Nu înțeleg de ce ne-a repartizat directoarea împreună.

– Probabil că a avut ea un motiv. Și de ce a fost vina lui Chantal?

– Și-a pierdut un cercel. Un cercel cu diamant, prețios, al mamei ei. M-a implorat s-o ajut să-l caute.

Explicația îl încremeni.

– N-ai venit să mă întâmpini fiindcă ai căutat un cercel?!

– Oh, Gray, te rog nu fii supărat! spuse ea, punându-și mâinile pe umerii lui. Plângea și tot insista, pradă isteriei. N-o puteam lăsa așa, pur și simplu. A jurat că l-a pierdut în cameră și mi-am tot spus că-l vom găsi. Nu m-am așteptat să dureze atât de mult.

– Și l-ați găsit?

Vorbise pe un ton plat, care încerca să mascheze durerea de a ști că un lucru atât de insignifiant o împiedicase să-l întâmpine. Rehanne nu se lăsă însă păcălită. Riduri de îngrijorare îi apărură pe frunte și își puse ușor o mână pe obrazul lui.

– Știu că ar fi trebuit să ies din cameră și gata. Dar n-am putut. Pur și simplu n-am putut. Nu știu de ce... Și...

Se opri însă, mușcându-și buzele. Își lăsă brațele în jos.

– Bine, e-n regulă, spuse el pe un ton scăzut. Nu-i nimic important. Nu mai contează.

Ea nu răspunse, iar el se trase cu un pas înapoi.

– Trebuie să mă duc să despachetez. În cameră e vraiște. Ne vedem la cină.

Rehanne dădu din cap, cu ochii plecați, fără a se clinti când el trecu pe lângă ea și începu să urce scările.

Ajuns în cameră, își scoase hainele din valiză și așeză lenjeria în sertarele comodei, iar cămășile și pantalonii în dulap, mutând mai într-o parte lucrurile lui Reece ca să facă loc și pentru ale lui. Făcea totul mecanic, în vreme ce gândurile îi zăboveau la Rehanne. Știa că n-ar trebui să fie supărat pe ea; ar trebui să coboare, s-o caute și să-și ceară scuze. Nu făcuse decât să-și ajute colega și nu era nimic rău în asta. Dimpotrivă, era o nouă dovadă a sufletului ei bun și generos.

Dar pentru un cercel! Își încălcase promisiunea dintr-un motiv atât de lipsit de importanță. Oricât de valoros ar fi fost, nu era al ei și nu purta ea responsabilitatea pentru pierderea lui.

Un cercel! Dintr-un alt motiv, mai întunecat, scuza pe care o găsise Rehanne îl enervase și mai tare. Cu doi ani în urmă o însoțise la Balul de Iarnă – cel mai important eveniment social al anului școlar. Tradiția cerea ca băiatul să-i ofere fetei un dar atunci când, înaintea ultimului dans al serii, erau încoronați Regele și Regina Iernii. În buzunarul lui Gray se aflase un mic pachețel, împachetat delicat. După fiecare dans îl pipăise, pentru a se asigura că nu l-a pierdut. Înăuntru era o pereche de

cercei – unii scumpi, dar Gray avea fondurile lui, bani strânşi din munca în magazinul de fierărie al părinţilor. Şi voise să-i ofere prietenei lui ceva deosebit.

Oryon şi Kress veniseră târziu la bal, însoţiţi de două femei mascate. După un singur dans, partenerele lor îşi scoseseră măştile, dându-şi la iveală craniile goale, de hârci. Femeile Teribile! În panica generală care se instalase, fioroasele creaturi îi înhăţaseră pe el şi pe Wilce, îi duseseră pe tărâmul lor infernal şi-i transformaseră în nişte bestii greţoase. Iar acolo, în locul acela cumplit, cerceii se pierduseră.

Gray îşi încleştă pumnii. Izbi cu putere în tăblia comodei, trase un picior patului, îşi aruncă valiza goală pe podea şi rămase apoi în mijlocul camerei tremurând, până ce furia violentă i se transformă într-un resentiment îngheţat.

Ridică valiza, o închise şi o puse deoparte, pentru a o duce mai târziu în pod. Mizeria pe care o lăsase Reece pe podea îl călca pe nervi. Azvârli pantoful sub pat cu o lovitură de picior, aruncă prosopul ud pe culoar şi luă de pe jos o mână de gunoi în care se aflau şi trei ambalaje de bomboane, roşu cu argintiu. Aşezându-se pe scaunul de la birou, le rupse metodic în mici fărâme, pe care le azvârli apoi în aer. Concentrându-şi puterea, le dădu forma unei semiluni din argint filigranat, de mărimea unui pumn. Un pumnal ca un ac străpunse o inimă minusculă, roşie, care pulsa în centrul semilunii şi un fir de sânge începu să se scurgă pe dantelăria argintie.

Sculptura macabră pluti în aer ca o întruchipare a frustrării lui. Abia respirând, Gray număra secundele:

– Şase, şapte, opt, nouă, zece...

Ajunsese la treizeci şi două când uşa se deschise, întrerupându-i concentrarea. Reece intră în cameră, se

opri brusc și se holbă la mica operă de artă, cu gura căscată. Semiluna însângerată tremură și se fărâmiță în mici fuioare care căzură pe podea.

Mai mult de treizeci și două de secunde. Niciuna dintre creațiile lui nu mai durase atât de mult până acum. Gray se aplecă și culese bucățelele în vreme ce Reece trecu pe lângă el.

– Oh, Doamne, îmi pare rău că am lăsat așa o dezordine. Am vrut să mă întorc și să strâng totul înainte să vii tu, dar...

Vocea i se stinse, neștiind ce să mai spună. Gray ridică din umeri.

– Se pare că bunele intenții ale tuturor se pierd în vânt. Dar nu contează. N-am de gând să petrec aici mai mult timp decât e strict necesar.

Aruncă apoi bucățelele de hârtie în coșul de gunoi și ieși din cameră.

3

Probleme

Rehanne se refugie în bibliotecă. Se trânti într-un scaun, își puse coatele pe masă și își propti bărbia în pumni.

– Te căuta Gray, spuse Petra, apropiindu-se de ea. Era îngrijorat.

– A găsit-o! strigă Coral de lângă birou, scutind-o pe Rehanne de explicații.

Petra clătină din cap cu compasiune și se așeză alături de ea.

– Biata Coral a fost aproape copleșită de furia și deprimarea pe care le emana Gray. Probabil că timpul petrecut acasă nu l-a ajutat deloc.

Rehanne făcu semn că nu.

– Iar acum își varsă tot veninul asupra ta, spuse Coral așezându-se și ea la masă și punându-și o mână pe brațul ei. Nu trebuie să-l lași să facă asta. Tu nu-l poți tămădui, dar el te poate molipsi. Simt de la tine aceleași vibrații negative pe care le-am receptat de la el, dar ceva mai slabe. Vor deveni însă mai puternice, dacă îți va face asta ori de câte ori vă întâlniți.

Rehanne privi spre cele două fete, dornică să le facă să înțeleagă. Erau cele mai bune prietene ale ei la Simonton și, în același timp, n-ar fi putut fi mai diferite una de cealaltă. Coral avea trăsăturile delicate ale unei statuete de porțelan, cu părul scurt, drept și negru tuns impecabil, astfel încât să-i scoată în evidență fruntea înaltă și gâtul subțire. Petra era solidă, osoasă, cu fața lată și obrajii roșii ca ai fetelor de la țară, deși provenea din Kannia, un oraș mare din provincia Delta, unde tatăl ei avea o înaltă funcție guvernamentală. Pe cât erau însă de diferite ca înfățișare, pe atât de apropiate erau în modul de a gândi. Amândouă o susținuseră anul trecut în eforturile ei de a-l ajuta pe Gray, dar acum păreau că s-au întors complet împotriva lui.

– Era supărat că nu l-am întâmpinat la autobuz, le spuse Rehanne. Și avea dreptate; ar fi trebuit să fiu acolo. Am încercat să-i explic, dar scuza este, într-adevăr, prostească.

Și le povesti despre cercelul pierdut de Chantal.

– Chestia asta e ciudată, murmură Petra încruntându-se, dar nu mai continuă.

– Care chestie e ciudată?

– Faptul că cerceii erau ai mamei ei, răspunse Petra și ezită din nou. N-ar trebui să-ți spun asta, fiindcă nici eu n-ar trebui s-o știu: Chantal provine dintr-o familie foarte săracă; a venit aici cu o bursă. Nu-mi pot imagina că mama ei ar avea niște cercei de preț.

– Zicea că sunt moștenire de familie.

– Cred că asta e posibil. Dar dacă așa stă situația... Petra se întrerupse și clătină din cap. Nu pot să spun nimic mai mult. Dar nu-mi vine să cred că mama ei a moștenit bijuterii de valoare.

Rehanne nu mai insistă; nici nu-i păsa de unde are Chantal cerceii. Cert era că unul se pierduse, iar ea îl

căutase când ar fi trebuit să-l întâmpine pe Gray, iar absența ei îl rănise și motivul invocat îl înfuriase. Trebuia să găsească o modalitate de a repara lucrurile. Doar asta conta acum.

– Nu cred că situația se va schimba, dar cred că te pot ajuta să-l convingi pe Gray că nu trebuie să te învinovățească fiindcă ai întârziat, spuse Coral.

Recunoscătoare că prietena ei era dispusă să se concentreze asupra adevăratei probleme, Rehanne îi ascultă atentă explicația:

– Poate ai observat că eu fac tot posibilul ca s-o evit pe Chantal. Fiind empată, nu suport să fiu în preajma ei. Ea e empată inversă.

– Empată inversă?

Coral încuviință.

– Empații percep emoțiile celorlalți. În ultima vreme am reușit să le blochez mult mai bine decât înainte, dar nu mă pot feri de nimic din ceea ce emite Chantal. Ea proiectează totul în afară, și nu numai spre mine. Dacă stai aproape de ea, nu se poate să nu simți ce face; cu cât emoția e mai puternică, cu atât o proiectează mai intens în exterior. De aceea, dacă era într-adevăr necăjită și obsedată de ideea de a găsi cercelul, ți-a transmis și ție aceeași emoție. De asta n-ai putut pleca din cameră, fiindcă i-ai resimțit panica. Te-a copleșit nevoia de a găsi cercelul, la fel ca pe ea... sau poate chiar mai mult.

Ușurarea pe care o resimțise Rehanne aflând că-și poate justifica purtarea față de Gray se spulberă când își dădu seama de implicațiile dezvăluirilor făcute de Coral.

– Deci tot anul, stând în aceeași cameră cu Chantal, va trebui să simt tot ceea ce simte ea!

– Ba nu va trebui, interveni Petra. Tu ai capacitatea de a reprima emoțiile atunci când scapă de sub control. Probabil că de aceea te-a pus directoarea în cameră cu ea.

Rehanne se gândi la sugestia prietenei sale în timp ce-şi rodea o unghie.

– Ştii doar că nu-mi folosesc niciodată talentul ăsta, replică ea.

– Ei, cred că va trebui s-o faci. E cea mai bună apărare a ta.

– Dar nu e drept!

De atâta ros, Rehanne îşi reteză vârful unghiei. Coral se strâmbă şi o întrebă:

– Ce ţi se pare că e mai rezonabil – s-o pună în cameră cu cineva care are puterea de a se apăra, dar nu vrea s-o folosească sau s-o repartizeze cu o persoană lipsită de apărare?

Avea dreptate, deşi lui Rehanne nu-i plăcea să recunoască acest lucru. Sosirea lui Britnor, care venea din atelierul alăturat, o scuti de alte comentarii. Se apropie de ele scărpinându-se în cap, cu părul zbârlit în toate părţile. Moţăi rapid un salut spre Rehanne şi apoi se întoarse spre Petra.

– E o carte în lista celor de lipit pe care n-o găsesc. Pe toate celelalte le-am identificat, dar pe asta nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată. Am căutat prin tot atelierul, am verificat rafturile şi masa de cărţi, dar n-o găsesc.

– Despre ce carte e vorba?

– Una despre care n-am auzit niciodată, deşi cred că pe mine se va da vina dacă lipseşte. Se numeşte *Transformări, transmutări şi metamorfoze*.

– Nu ştiu nimic despre ea, spuse Petra. Elevii nu pot împrumuta cărţi înainte de începerea cursurilor şi, dacă e pe lista celor de lipit, trebuie să fi fost aici la sfârşitul anului trecut. Probabil că a luat-o vreun profesor. Trebuie să lase un bileţel când împrumută o carte, dar unii dintre ei sunt mai neglijenţi. Eu nu mi-aş face griji pentru ea.

Britnor continua să aibă însă o mină necăjită.

– A trebuit să mă rog de directoare să mă numească în echipa de la bibliotecă anul ăsta, fiindcă nu credea că merit acest privilegiu. Dar Nevil a refuzat locul și toți cei din anul al treilea...

Își sfârși fraza cu o ridicare din umeri, dar Rehanne înțelese ce voise să spună. Toți băieții din anul al treilea, cu excepția lui Nevil Santomayor, fuseseră implicați în complotul care dusese la capturarea și transformarea lui Gray.

Transformare... Titlul cărții care lipsea! Ar fi oare posibil să aibă vreo legătură cu...? Ba nu, asta era o prostie! Complotul acela avusese loc cu doi ani în urmă, iar cartea dispăruse acum. Așa cum spusese Petra, probabil că o împrumutase un profesor care uitase să lase bilețelul impus. Devenea și ea paranoică, la fel ca Gray. Coral avea dreptate: se molipsea de la el.

Fiindcă nu voia să se întoarcă în cameră imediat după masa de seară, Gray rătăci prin sălile de la etajul întâi, evitându-i pe ceilalți, care rămăseseră la parter. Se așezase lângă Rehanne la masă și ea îi povestise în șoaptă că Chantal era o empată inversă – de parcă asta ar fi explicat totul. Dar poate că explica. Deja nu se mai simțea furios și îi spusese și ei acest lucru. Dar răceala față de ea nu dispăruse. Rehanne o simțea, fiindcă el n-o putea ascunde. Zăboviseră în salon doar câteva minute, până ce ea se scuzase și plecase. El o îndepărta; știa acest lucru și totuși nu se putea înfrâna să n-o facă.

Ușa bibliotecii era încuiată, iar pe coridor domnea întunericul. Se așeză pe podea și rămase acolo o vreme, încercând să-și pună ordine în gânduri. Poate ar trebui să admită că greșise întorcându-se la școală, să-și

facă din nou bagajele și să plece acasă. Dar nici acolo situația n-ar fi mai bună. Părinții l-ar lăsa probabil să lucreze în magazin. Îl iubeau, erau îngrijorați pentru el și le-ar fi plăcut să-l poată avea mereu sub ochi. Dar prezența lui nu era bună pentru afaceri; vara asta, atitudinea lui morocănoasă îndepărtase clienții. Încercase să fie plăcut și amabil, dar negura din suflet își ițea capul urât în cele mai nepotrivite momente.

Aerul pe culoarul acesta fără ferestre era fierbinte și înăbușitor. Deși nu hotărâse încă nimic, se ridică și porni să rătăcească aiurea pe coridoare. Puținii elevi care rămăseseră jos erau în salon, așa că avu grijă să nu se apropie. Se duse spre ușile ce dădeau în curtea interioară, dar erau încuiate.

– Locul ăsta e ca o închisoare, bombăni pentru sine.

Încercă apoi ușile câtorva săli de clasă. Majoritatea erau încuiate, dar una cedă când o împinse. Intră, închise ușa în urma lui, aprinse lumina și începu să cerceteze încăperea fără a căuta ceva anume, ci încercând doar să-și ocupe mintea cu ceva banal. Adună câteva bucăți de cretă – pregătite pentru noul an școlar. Se duse cu ele la o bancă, se așeză, le întinse în fața lui și le răzui metodic până ce le transformă într-o pulbere fină.

O movilă de praf de cretă se formase deja pe bancă. Suflă asupra ei și își folosi puterea pentru a o modela, creând o copie a figurii lui Rehanne cu ochii închiși și buzele întredeschise; albeața cretei îi conferea un aspect cadaveric. Își retușă apoi creația, scobindu-i obrajii, afundându-i ochii în orbite și lăsându-i bărbia să atârne. Chipul alb ca de mort plutea în aer în fața lui, bătându-și parcă joc de el. Prea uluit de ceea ce făcuse pentru a mai număra secundele, se holbă oripilat la sculptura care nu voia să piară. Cu gâvanele ochilor goale, se zgâia la el plină de reproș. Habar nu avea cât

timp trecuse, dar chipul nu se destrămă de la sine, așa cum se întâmplase cu toate celelalte creații ale sale. În fine, o izbi cu pumnul și sculptura explodă într-un nor de praf de cretă. Se ridică, strănută și își scutură pulberea de pe haine.

– Ei bine, mare mizerie ai făcut, domnule Becq.

Se răsuci spre ușă. Veronica stătea în prag cu mâinile în șolduri și o expresie consternată pe chip. O clipă mai târziu, intră în clasă.

– Credeai cumva că nu avem destule de făcut acum, la începerea noului an? Ori ți s-a părut că noua mea asistentă are nevoie de o mică inițiere?

În spatele îngrijitoarei se zărea o siluetă subțire într-o rochie cu picățele și cu un șorț alb pe deasupra. Părul îi era ascuns sub un batic. Figura îi părea oarecum familiară, dar nu avu timp s-o privească mai îndeaproape. Veronica se apropie de el, bâțâind un deget în fața lui.

– Nu, domnule, n-o să faci tu murdar aici ca să cureți alții după tine! Respectul față de ceilalți este una dintre lecțiile de bază la Școala Simonton și ar trebui s-o înveți și tu. Mai sunt și alții pe lume în afara ta, mulți care au suferit și au fost tratați nedrept, dar experiența i-a întărit, nu i-a determinat să-și verse necazul pe toți ceilalți.

Cu aceste cuvinte, îngrijitoarea scoase un prosop ud de la brâu și-l aruncă pe bancă.

– Ai grijă să ștergi fiece firicel de praf înainte să pleci. N-o să curățăm noi după tine; nici acum, nici altădată.

Copleșit de rușine, își plecă fruntea. Fusese într-adevăr lipsit de respect. Cu ochii în podea, bâigui o scuză. Când în cele din urmă ridică privirea, Veronica și asistenta ei dispăruseră. Puse mâna pe prosop și trecu la treabă.

Lina se ridică în picioare, se întinse, se duse la fereastră, trase perdelele verzi și privi cerul înstelat. La adunarea de mâine, noul an școlar – ultimul ei an la Simonton – avea să înceapă în mod oficial. Nu se îndoia deloc de faptul că avea să absolve la vară. Deja își recăpătase suficiente puteri pentru a fi încrezătoare că va atinge nivelul al treilea. Dar voia mai mult decât atât. O rodea faptul că fosta ei colegă de cameră ajunsese la cel mai înalt nivel. O Expertă! Și totuși, când sătuseră împreună, ea fusese cea care o învățase pe Tria să vadă dincolo de iluzia ce ascundea adevărata înfățișare a școlii.

Da, fără îndoială că Tria vedea acum mult mai bine; era greu să nu fii invidioasă. Cel puțin ea – singura dintre elevi – știa ce devenise Tria între timp și unde se afla în prezent. Zâmbi și lăsă perdeaua să cadă la loc.

Fără astâmpăr, se fâțâi de colo-colo prin cameră – o încăpere spațioasă, aproape luxoasă, după părerea ei. Mâine, când va sosi, Giselle – noua ei colegă de cameră – o va percepe cu totul altfel. Ei i se va părea mică și înghesuită, cu mobilier ieftin și uzat. Iar Lina nu-și va da osteneala s-o lumineze la minte. Giselle atinsese deja nivelul al doilea și tindea, la fel ca ea, spre al treilea. Capacitatea de a sesiza realitatea era o parte integrantă a acestui progres. Linei nu-i părea rău că o ajutase pe Tria; la urma urmei, și ea o ajutase. Lui Giselle nu-i datora însă nimic; să învețe singură, pe propria-i piele!

Era plăcut să aibă camera numai pentru ea în seara asta. Lipsa intimității era lucrul pe care-l suporta cel mai greu la școală. Desigur, cu Tria se obișnuise și îi plăcuse să se ia la întrecere cu ea; însă Giselle nu va fi, desigur, o provocare similară. Nici acum nu înțelegea Lina de ce fusese repartizată în cameră cu ea; nu vedea ce ar putea avea ele două în comun.

Poate că un pahar cu lapte i-ar mai potoli starea de agitație. Ar fi distractiv să se furișeze la bucătărie și să dea o raită pe la frigider. Era târziu, luminile fuseseră probabil stinse la etajul întâi și scările erau păzite, dar ea putea vedea pe întuneric și talismanul o va ajuta să treacă de pază.

Deschise un sertar al comodei și pipăi în colț după cerculețul de aur cu cele patru pietre prețioase. Dar nu era acolo. Începu să caute în tot sertarul. Nimic. Verifică și celelalte sertare, pe măsuța de toaletă, în șifonier. Talismanul dispăruse.

Nu erau mulți cei care știau despre existența lui. Kress știa; lui i-l împrumutase odată și-i fusese de folos. Dacă ar mai avea nevoie de el, n-ar ezita să-l fure. Probabil că el îl luase.

Lina mârâi și își chirci degetele de parcă ar fi fost niște gheare. Dacă ar avea puteri depline, l-ar înfrunta chiar acum. Dar și ea, aidoma lui Kress, putea extrage putere de la alții, deși n-o mai făcuse de multă vreme. De azi înainte însă, nu va mai avea asemenea scrupule. Kress trebuia să-și învețe lecția; devenise prea înfumurat. Poate că va dura două sau trei zile, dar își va recupera talismanul și o va face într-un fel pe care Kress să nu-l poată uita vreodată.

4

Semnul fiarei

Rehanne avea o stare de spirit pe măsura dimineții de afară: însorită, caldă și aurie. Lumea ei revenise pe calea cea dreaptă. Se întâlnise cu Gray la micul dejun și constatase că starea i s-a îmbunătățit atât de mult, încât părea că e din nou băiatul vesel pe care-l cunoscuse ea inițial. Vorbiseră, glumiseră și râseseră pe toată durata mesei și se întâlniseră din nou mai târziu pentru a merge la adunarea inaugurală. Discursurile fuseseră cele de fiecare an și elevii izbutiseră să îndure plictiseala schimbând priviri sugestive și comentarii în șoaptă. Când crezuseră că toți vorbitorii încheiaseră și că vor fi liberi să plece, directoarea urcă și ea pe podium.

– Cu toate că mă aștept la un an școlar bun, așa cum sunt sigură că vă așteptați și voi, și în ciuda faptului că îmi displace să aduc o notă solemnă acestei ocazii fericite, există o problemă asupra căreia trebuie să vă avertizez.

Directoarea se întrerupse și expresia ei austeră atrase chiar și privirile celor mai puțin interesați dintre participanți.

– Sunt sigură, continuă ea, că mulți dintre voi ați observat, când ați sosit la școală, prezența inspectorului-șef

Ardrey de la poliția din Millville. Trebuie să vă amintesc că el și mulți dintre subalternii săi au anumite prejudecăți împotriva celor dotați și în special împotriva acestei școli. Din fericire, poliția nu dispune de forțe suficiente pentru a posta un om aici permanent. Fiți siguri însă că nu vor rata niciun prilej de a pune școala într-o lumină proastă. De aceea, va trebui să fiți foarte atenți ori de câte ori vă veți duce în Millville și să nu faceți nimic, absolut nimic din ceea ce ar putea atrage atenția poliției.

Rehanne aruncă o privire spre Chantal, care ședea două rânduri mai în spate și avea o mutră plictisită. Spera că fata ascultase spusele directoarei. Anul trecut, împreună cu două prietene din anul al doilea puseseră la cale o farsă în Millville, folosindu-și puterile și atrăgând mânia polițiștilor. Elevele din anul doi primiseră interdicție de a mai participa la cursuri anul acesta; Chantal scăpase de pedeapsă deoarece, în anul întâi fiind, se considerase că e mai puțin vinovată, fiind influențată de elevele mai mari.

– Eu și cadrele didactice vom depune toate eforturile pentru a ne asigura că în școală nu se va întâmpla nimic care să determine întoarcerea poliției aici. Dacă fiecare dintre voi va studia cu atenție *Manualul drepturilor și responsabilităților ce le revin elevilor* și dacă veți respecta cu scrupulozitate regulile menționate acolo, nu vom avea niciun fel de probleme. Vreau să vă atrag din nou atenția asupra seriozității acestui avertisment. Conduita voastră se va reflecta nu doar asupra Școlii Simonton, ci și asupra întregii comunități de dotați din provincia Castlemount. Vă rog să nu uitați acest lucru, oriunde veți fi și orice veți face în cursul acestui an.

Acestea fiind zise, adunarea se încheie și elevii ieșiră în curte, așezându-se la rând pentru a-și primi orarul.

Avertismentul de la sfârșit aruncase un nor asupra bunei dispoziții a lui Rehanne. Cunoscând bine tragicele evenimente care aduseseră, acum doi ani, școala în atenția autorităților locale, se întoarse spre Gray pentru a vedea cum reacționează la spusele directoarei. Spre imensa ei ușurare, el zâmbi și-i strânse mâna.

– E-n regulă, n-am de gând să-mi expun talentele în Millville, o tachină el.

Râzând, îl lăsă și se duse la rândul în care așteptau cei al căror nume începea cu o literă din a doua jumătate a alfabetului; Gray se așeză la celălalt. După ce își primiră orarele, se întâlniră la fântână ca să le compare. Aveau două cursuri împreună: *Formule alchimice și elixire tămăduitoare*, predat de magistrul Hawke, și *Istorii de caz în etică*, susținut de magistrul San Marté. În plus, Rehanne avea să urmeze și cursul de *Traducere și utilizare a limbilor oculte*, predat de doamna Dova. Limbile folosite de magi dețineau un interes aparte pentru Rehanne. Cunoștea foarte bine una dintre cele mai des utilizate în domeniul vrăjilor și știa câteva expresii din alta, mai misterioasă; pe ambele le învățase de la bunica ei.

În general, era încântată de orarul ei, deși i-ar fi plăcut ca altcineva, nu magistrul Tumberlis, să susțină cursul de *Istorie a vrăjilor și farmecelor*. Moșu' Tumbă tindea să devieze de la subiect și nu o dată ațipise în mijlocul plictisitoarei sale prelegeri. Chiar și așa însă, talentul ei de a face vrăji nu putea decât să beneficieze de pe urma acestui curs.

Și Gray era mulțumit, nu doar de materiile la care fusese repartizat împreună cu Rehanne. *Descoperirea, dezvoltarea și extinderea talentelor*, curs predat de doamna Blake, îi va fi de ajutor, dar surpriza cea mare consta în faptul că avea în orar și un curs aparte, susținut de

însăși directoarea Miryam Vedreaux: *Comunitatea celor dotați – studiu special.*

– Rareori se întâmplă ca directoarea să predea un curs, spuse Gray studiindu-și orarul. Cum crezi că am avut norocul să fiu înscris la acesta?

Rehanne își aruncă o privire ascuțită, dar expresia lui uimită o asigură că întrebarea lui nu fusese una sarcastică.

– Totdeauna te-a plăcut, răspunse ea.

– Poate că mă consideră un fel de provocare personală, râse Gray.

Rehanne era încântată de schimbarea lui. Deprimarea și furia de ieri trebuie să fi fost cauzate de oboseala celor două zile de drum de la Mercanton. Le zări pe Petra și Coral și flutură din mână până ce prinse privirea uneia dintre ele. Fetele se apropiară, înaintând cu greu printr-o mulțime de elevi din anul întâi. Coral îl studie pe Gray îngrijorată și Rehanne simți un val de mulțumire văzând că prietena ei se relaxează.

– Orarele noastre sunt excelente! anunță ea. Cum sunt ale voastre?

– Destul de bune, răspunse Petra. Eu am un curs avansat cu Aletheia, dar am fost repartizată iar la orele plictisitoare de etică.

– Și noi! râse Rehanne. Dar la istorii de caz?

Petra încuviință amărâtă.

– Ei bine, vom suferi toți trei împreună. Coral, tu ai scăpat de ele?

– Eu am avut noroc. Am două cursuri cu doamna Blake și unul cu magistrul Hawke. În locul celei de-a patra materii, voi lucra la bibliotecă, iar doamna Dova îmi va preda metodele de cercetare și de gestionare a bibliotecilor.

Și Coral îi întinse lui Rehanne orarul ei, ca să-l studieze.

– Și noi doi, eu și Gray, avem primul curs cu magistrul Hawke.

Gray o prinse pe Rehanne de braț, oprindu-i comentariile entuziaste. Coral își lăsă mâna să cadă și degetele ei moi scăpară orarul pe jos. Pe chip i se citea durere și furie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rehanne privind când la ea, când la Gray.

El arătă cu degetul: Lina și Oryon se plimbau braț la braț printre trandafiri.

– Și ieri i-am văzut împreună aici, murmură Gray printre dinții încleștați. Oare o iau din nou de la capăt?

– Nu, Gray, n-o iau! replică Petra pe un ton ferm, vecin cu mânia. Nu e cazul să vezi conspirații acolo unde nu există niciuna. Ceea ce s-a întâmplat în trecut s-a întâmplat și gata. S-a sfârșit. Oryon este cu totul alt om. Ai și asta dacă ai încerca să vorbești cu el.

– Și, în plus, te face să te simți mizerabil. Te roade pe dinăuntru. Te provoc să te duci chiar acum să vorbești cu Lina și Oryon.

– Nu!

– Ți-e frică.

Replica seacă a lui Coral căzu între ei ca o mănușă aruncată în obrazul adversarului. Rehanne își ținu o clipă respirația, fără a-l scăpa pe Gray din ochi. Prietenele ei forțau situația, dar o făceau în cel mai potrivit moment. Gray dădu drumul brațului ei și făcu un pas spre cei doi. *Du-te, Gray!* îl îndemnă ea mental.

El mai făcu un pas, și încă unul. Se strecură printre grupurile de elevi din anul întâi și doi. Petra și Coral rămaseseră alături de Rehanne; le simțea susținerea tăcută în vreme ce ochii ei nu se dezlipeau de Gray.

Aproape că ajunsese lângă Lina și Oryon, când Reece veni în grabă spre el, îl opri și începu să-i vorbească,

gesticulând agitat. Fără a putea auzi ce-i spune, Rehanne își rodea unghiile de frustrare, văzând cum Reece îl reține în vreme ce Lina și Oryon se îndepărtează, se întâlnesc cu Jerrol și Davy și se opresc să discute împreună. Alți doi conspiratori. Gray nu se va apropia niciodată de toți patru.

– A fost atât de aproape! murmură Petra, dând glas gândurilor lui Rehanne.

– Va trebui să căutăm o altă ocazie, decise Coral.

Ca și cum uitase ce avusese de gând, Gray intră cu Reece în clădirea școlii. *Și totodată a uitat de mine*, își spuse Rehanne stăpânindu-și cu greu lacrimile.

Gray se simțea prins în cursă, manipulat. Nu voia să vorbească cu Oryon. Și nici cu Lina. Și totuși, Petra avea dreptate: mânia îi învenina viața. Nu credea că, vorbind, lucrurile se vor rezolva, dar poate că merita să facă o încercare. Pașii i se rărire în vreme ce se apropia de ei; trebuia să facă efort să-și poată continua drumul. Deodată, Reece apăru în fața lui și Gray se dădu înapoi, speriat; nu-l văzuse venind.

– Ai mai fost în cameră de dimineață, de când ai coborât la micul dejun?

Avu nevoie de câteva clipe până să înțeleagă șuvoiul de cuvinte al colegului său.

– Nu. Am rămas cu Rehanne jos și am vorbit până când a început adunarea. Ce s-a întâmplat?

– Eu am urcat acum câteva minute. În camera noastră a fost cineva. Totul e întors pe dos. Birourile sunt răsturnate, sertarele deschise sau aruncate pe podea, iar hainele sunt împrăștiate peste tot. S-a umblat și în dulap. Nu știu dacă a dispărut ceva sau a fost doar un act de vandalism.

– Și ai crezut că eu am făcut asta?!

– Păi... Nu... N-am știut...

– Nu contează. Vreau să văd și eu.

Reece se răsuci și porni spre clădire. Aripa camerelor era pustie și tăcută. Toți elevii erau afară, discutând despre orare și bucurându-se de razele soarelui. Înăuntru, puteai crede că a venit noaptea. Becurile chioare de la capetele culoarului nu reușeau să alunge umbrele, care pentru un moment părură să lunece și să se răsucească aidoma unor stafii.

Iluzia pieri când Reece deschise ușa camerei, lăsând lumina să se reverse pe culoar. Soarele pătrundea prin ferestrele lipsite de perdele, învăluind harababura într-o boare aurie. Cuvintele colegului său nu izbutiseră să-l pregătească pe Gray pentru priveliștea din interior. Sertarele din lemn zăceau pe podea, zdrobite. Sticlele fuseseră sparte. În încăpere duhnea a loțiune după ras. Pe lângă faptul că erau împrăștiate în toată camera, hainele lor fuseseră rupte și sfâșiate, de parcă un tigru dăduse iama printre ele.

Sau o panteră. Lina. Colegele ei spuseseră că nu se mai transformă, dar poate că greșeau; poate că învățase să fie mai discretă în privința asta.

Gray intră în cameră, ridică o cămașă zdrențuită, studie o serie de zgârieturi lungi pe scaunul de la birou și pipăi tăieturile paralele din saltea, devenind tot mai convins că numai fata-felină putea fi responsabilă pentru asemenea distrugeri.

– Ar trebui s-o anunțăm pe directoare, nu-i așa? spuse Reece, care îl urmase în cameră și strângea, cu piciorul, cioburile unei cești de cafea.

– Așa cred. Va trebui să ne grăbim. Din clipă în clipă, va coborî în sala de mese pentru prânz.

– Mă duc să văd dacă mai e în birou.

Reece ieși în grabă și pașii lui răsunară pe culoarul pustiu. Gray însă spera să n-o găsească. Rațiunea îi spunea că directoarea trebuie să afle ce s-a întâmplat, dar o altă voce din interiorul lui îi șoptea: *Caut-o pe Lina și rezolvă singur chestia asta.*

Dacă ar putea! Chiar dacă își pierduse o bună parte din puterea inițială, Lina avea încă mai multă decât el. Și cu ce s-o atace, la urma urmei? Să creeze o sculptură și să i-o arunce în față? Cioburile de ceașcă și de sticlă se ridicară în aer și formară capul unui animal încornorat, o creatură ca un țap, numai că nu exista în lume vreun țap care să emane o aură malefică atât de intensă. Rânjetul ei ticălos părea că-și bate joc de el. Se concentră pentru a face sculptura să dispară, dar aceasta rămase locului până ce la ușă își făcu apariția directoarea.

În clipa aceea creatura se răsuci lent, cu fața spre ea, și explodă într-o arteziană de cioburi. Directoarea ridică mâna, cu piatra inelului orientată în afară. Niciunul dintre proiectilele ascuțite n-o atinse nici pe ea, nici pe Reece, care stătea în spatele ei; cioburile căzură cuminți pe podea.

Gray nu avu însă același noroc. Ace de sticlă i se înfipseră în față și în mâini. O durere incredibilă îi străpunse ochiul. Șiroaie de sânge începură să i se scurgă pe obraji. Directoarea se apropie de el, călcând peste mormanele de sticlă spartă.

– Stai liniștit! îi ceru ea, luându-i capul în mâini.

– Ochiul meu! urlă Gray și gura i se umplu de sânge.

Se zvârcoli în strânsoarea ei, încercând să domolească durerea ce-i sfredelea capul.

– Stai liniștit! repetă directoarea, prinzându-l mai bine. Domnule O'Shannon, vino aici și ajută-mă să-l țin.

Gray simți cum alte două mâini îl înhață de umeri. Se zbătu în continuare. Fiara încornorată... îl înjunghiase... Trebuia să fugă.

– Sunt aici.

O voce blândă. O atingere ușoară. Gray se liniști și rămase nemișcat, abia respirând. Degetele directoarei se mișcau pe fața lui și ajunseră la ochi.

– Gata, gata acum.

Ceva ca lama unui cuțit îi ieși din ochi. O ceață roșcată îi întunecă vederea. Ochiul îi palpita. O ușoară presiune pe globul ocular îi alungă durerea. Clipi de câteva ori. Deja vedea mai bine. Directoarea se aplecă asupra lui, degetele ei trecându-i peste obraji. Veronica se afla lângă ea, cu o mână pe brațul lui.

– Acum îi poți da drumul, domnule O'Shannon. Și adu-mi un prosop ud din baie.

Strânsoarea de pe umerii lui pieri. Din spate, Reece trecu pe lângă cele două femei. Când el ieși din cameră, directoarea întrebă:

– A fost opera ta, fiara aceea?

– Așa cred, dar n-am intenționat s-o creez... sau s-o sparg.

Gray își trecu palma peste obraz. Tăieturile erau deja vindecate, dar amintirea lor încă îl mai durea.

– Niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Arta mea a fost totdeauna inofensivă. Nu înțeleg ce se petrece. Mai întâi, harababura asta – și Gray arătă cu brațul lucrurile împrăștiate prin cameră – și apoi sculptura. Adică, nu-i nicio legătură între ele, dar...

– Nu fii chiar atât de sigur, îl întrerupse Veronica, întorcându-se apoi spre directoare: De mine nu mai aveți nevoie și e aproape ora mesei. Duceți-vă împreună cu Gray, iar eu rămân să curăț mizeria de aici.

– Foarte bine. Haide atunci, domnule Becq!

– Mulțumesc, Veronica, își aminti el să spună în clipa în care ieșeau din cameră.

În prag se întâlniră cu Reece, care aducea prosopul ud și i-l întinse directoarei. Aceasta la rândul ei i-l dădu lui Gray.

– Șterge-ți sângele de pe mâini și de pe față. Apoi, întorcându-se spre Reece, adăugă: Clopoțelul a sunat ora mesei. Du-te jos. Venim și noi imediat. Veronica va face curat în cameră. Nu vorbi cu nimeni despre ceea ce s-a întâmplat aici.

Reece dispăru pe scări, iar Gray își șterse fața și mâinile. Directoarea îl inspectă și spuse:

– Bun. S-a dus totul. Cum îți simți ochiul? Ai probleme cu vederea?

– Nu simt nimic. Durerea a dispărut.

Închise ochiul care nu fusese rănit și privi cu celălalt. Părea să fie perfect normal. Directoarea înclină din cap, aprobator.

– Excelent! Și acum, domnule Becq, trebuie să te rog și pe tine să nu discuți cu nimeni despre cele întâmplate. Eu voi începe o investigație. Tu nu trebuie să faci absolut nimic în privința camerei; de asemenea, te vei abține de la realizarea altor sculpturi. Țin să subliniez acest lucru. Nu încerca să-ți mai folosești puterile. E clar?

– Foarte clar. Dar nici înainte n-am intenționat să le folosesc. Chestia aceea s-a format singură.

– Așa deci! Înseamnă că trebuie să discutăm mai în amănunt. Vino în biroul meu după masa de prânz. Se întâmplă ceva ciudat și trebuie să descoperim ce anume.

5

Discuții

Gray intră în sala de mese în urma directoarei. Văzu scaunul gol de lângă Rehanne, dar pretinse că nu l-a observat. Știa că fata se aștepta să se așeze lângă ea, dar dacă o făcea, va trebui să-i explice de ce plecase așa brusc cu Reece. Îi va povesti la un moment dat despre dezastrul din cameră; Rehanne știa să păstreze un secret. Dar nu acum, nu în fața tuturor celorlalți de la masă – Petra, Coral și Britnor. Chiar dacă directoarea nu le-ar fi cerut, lui și lui Reece, să păstreze secretul, tot n-ar fi vrut să afle toată lumea ce se întâmplase.

Zări un loc liber la o masă de lângă ușă și se duse spre el, deși cei care stăteau acolo erau elevi în anul întâi. Rareori se amestecau cei din anul al treilea cu bobocii și chipurile celor trei se întoarseră spre el cu uimire când Gray se așeză.

– Nu mușc, le spuse el zâmbind, deși poate că ați auzit despre mine cu totul altceva.

Tăcerea stânjenitoare care urmă îi confirmă faptul că bobocii aflaseră despre toanele lui și că li se spusese, probabil, să-l evite. Își aminti jenat cum cu doi ani în urmă, pe când el era în anul al doilea de școală,

bobocii apelau la el pentru a-i sfătui și a-i încuraja; venise vremea să-și refacă reputația zdruncinată.

– Eu sunt Gray Becq, le spuse el. E al patrulea an pe care îl petrec aici și încă n-am ajuns la nivelul al treilea. S-ar putea spune deci că nu sunt un elev silitor.

Voise să glumească, dar nimeni nu râse. Un puștan slăbuț, cu fața plină de coșuri, înghiți cu greu nodul din gât și mărul lui Adam, ieșit în afară, îi jucă aidoma unui dop pe valuri.

– Eu sunt Todrick, domnule, murmură el. Iar acesta e Dwayne, adăugă el arătând spre colegul lui scund și blonziu care părea prea copleșit pentru a vorbi singur.

Copii, își spuse Gray. *Sunt doar niște copii.*

Cel de-al treilea băiat, un tânăr cu tenul măsliniu, păr negru tuns scurt și urechi mari, se aplecă în față și întrebă:

– Talentul tău este arta, nu-i așa? Al meu e muzica. Mă numesc Viad.

– Muzica? se arătă Gray interesat. Adică îți folosești puterile pentru a face muzică?

Băiatul încuviință și adăugă:

– Așa.

Lină ca o șoaptă, o melodie plăcută, cântată parcă la oboi, începu să răsune în mintea lui Gray. Acordurile armonioase ale unei viori i se alăturară, urmate de notele pure ale unui trombon și de ritmul sincopat de tobă. Combinația neobișnuită alcătuia o muzică cum Gray nu mai auzise vreodată, tulburătoare, puțin înspăimântătoare și totuși atât de frumoasă, încât când se sfârși rămase cu o senzație de tristețe și goliciune sufletească. Privi spre Todrick și Dwayne pentru a vedea dacă și ei erau la fel de mișcați; ambii erau însă ocupați cu sosul din farfurie.

– Mâncarea e întotdeauna atât de scârboasă? întrebă Dwayne înghițind o bucată de pește.

Ignorând întrebarea, Gray se întoarse spre Viad, care îl privi drept în ochi.

– Ţi-am trimis-o numai ţie, îi spuse el, confirmându-i bănuielile.

– A fost minunată.

– Dar deloc practică. La fel ca arta ta.

– Dar de unde ai ştiut... ?

Renunţă să mai continue. Băieţii îi cunoşteau reputaţia; ştiau probabil toată povestea. Todrick împinse un bol spre el.

– Nu mâncaţi, domnule?

Domnule! Modul în care i se adresau îl făceau să se simtă atât de bătrân! Bolul era plin cu orez aburind. Gray îşi puse puţin pe farfurie, acceptă platoul pe care i-l oferi Dwayne şi luă o bucată de peşte. Nu-i era foame, dar mâncarea avea să-i dea o ocupaţie, scutindu-l să mai vorbească; nu mai avea chef de discuţii despre talente inutile, lipsite de orice valoare practică.

Colegii săi de masă îi respectară brusca schimbare de dispoziţie. Continuară să pălăvrăgească, fără a încerca vreo clipă să-l implice şi pe el. Gray termină de mâncat repede şi ieşi din sala de mese, hotărât s-o aştepte pe Rehanne şi s-o ia deoparte pentru a vorbi cu ea în linişte înainte de a se duce în biroul directoarei.

Lina îşi făcu apariţia singură. Nu putea rata ocazia, aşa că făcu un pas spre ea.

– Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse. Între patru ochi.

Intrigată şi nedumerită, Lina îl urmă spre sălile de clasă şi aşteptă până ce el găsi o uşă descuiată. Clasa nu era tocmai locul pe care l-ar fi ales ea pentru o discuţie confidenţială. Profesorii se pregăteau pentru prima zi de şcoală; uşa descuiată putea însemna că unul dintre ei putea să intre în orice moment cu manuale sau cu alte

materiale didactice. Sala era însă cea în care preda magistrul Hawke, iar el uita adesea – și Lina știa asta – să încuie ușile.

Odată ajunși înăuntru, Gray se răsuci spre ea cu fața schimonosită de furie și ochii sălbatici.

– Ți-ai lăsat urmele de gheare peste tot în cameră, o acuză el. Chiar crezi că sunt prost?

Toată lumea știa cât de bizar devenise Gray; probabil că acum își pierduse controlul.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, Gray.

– Despre vandalism. Să nu încerci să negi! Numai tu puteai fi! Vreau să știu de ce ai făcut-o.

– Ce vandalism? Unde? Și de ce crezi că eu am făcut-o?

Vorbind, Lina se depărtă de el, îndreptându-se încet spre ușă.

– Vandalismul din camera mea, ce altceva?! Lasă aerele astea inocente! Nevinovată n-ai fost niciodată.

– Nu-mi dau niciun fel de aere. N-am făcut nimic – nici ție, nici camerei tale și nu pricep de ce crezi că aș fi vinovată.

Lina era din ce în ce mai furioasă și mai neliniștită, dar încercă să păstreze un ton rezonabil, să dea impresia că e calmă. Eforturile ei eșuară însă. Gray izbi cu pumnul în banca lângă care se opriseră.

– Cine altcineva decât tine își poate schimba forma? Cine altcineva mi-ar sfâșia hainele făcându-le mici fâșii cu colții?

– Nu știu. Dar eu nu m-am mai transformat de un an, de când Tria...

Nu-și mai termină fraza. Gray știa că își pierduse puterile. Nu putea bănui în ce măsură și le recăpătase și ea n-avea de gând să-l lumineze în acest sens.

– Cine altcineva ar fi avut motive s-o facă? insistă el.

– Dar ce te face să crezi că eu aș avea motive?

– Tu ai fost implicată... Te-am văzut flirtând acum cu Oryon. Chestia aceea nu s-a terminat încă. Nu vrei tu să se termine!

– Tu ești cel care n-o lași să se termine, Gray, tu singur! Toți regretă cele întâmplate. Oryon nu mai e același ca înainte, dar tu nu vrei să crezi asta.

– Și ceea ce s-a petrecut azi demonstrează că am dreptate, replică Gray strângând în mâini spătarul unui scaun, de parcă ar fi fost gata să-l înhațe și să-l azvârle spre ea.

– Singurul lucru pe care îl demonstrează e că ești un fraier! izbucni Lina, pierzându-și stăpânirea de sine. Tragi concluzii pripite pe baza unor lucruri care s-au întâmplat acum doi ani și nu mai au nicio importanță pentru nimeni, cu excepția ta.

– Atunci explică-mi tu ce s-a întâmplat în camera mea.

– N-am idee ce s-a întâmplat, răspunse ea fără a-i scăpa din ochi mâinile încleștate pe spătarul scaunului. Știu doar ce mi-ai spus tu, adică foarte puțin. Înțeleg că în camera ta a intrat cineva care a întors-o cu susul în jos. Ai un coleg care stă cu tine, nu-i așa? Au fost distruse și lucrurile lui, sau numai ale tale? Și când s-a petrecut asta?

Pentru prima dată, umbra unei îndoieli flutură pe fața lui.

– Dimineață. Cândva, între micul dejun și prânz. Reece a urcat în cameră și a văzut, spuse el și apoi își încruntă fruntea, încercând să-și amintească. Hainele lui... patul lui... biroul lui. Da, și lucrurile lui erau rupte și sfâșiate. Totul. Camera întreagă. Ca și cum o felină... o panteră... s-a dezlănțuit înăuntru.

– Între micul dejun și masa de prânz eu am stat de vorbă cu prietenii mei, am fost la adunare, mi-am luat

orarul și am rămas în curte până la ora mesei, vorbind cu Oryon. Ne-ai văzut și tu.

Gray se înfurie iar.

– Da, v-am văzut. Probabil vă felicitați reciproc pentru reușita voastră. Te-am văzut cu el și ieri, tot în curte. Complotând. Luând totul de la capăt. Vreți mai multă putere, mereu vreți mai multă putere.

– Dacă aș vrea mai multă putere, nu la tine aș căuta-o.

Gray tresări. Aici, Lina lovise la țintă. Și parcă pentru a spori șocul, își concentră puterile asupra scaunului pe care îl strângea el în mâini. Scaunul se micșoră atât de rapid, încât Gray se dezechilibră și aproape căzu. Îi dădu drumul și dădu din mâini pentru a-și regăsi echilibrul. Lina își folosi puterea pentru a trage scaunul departe de el și-l readuse la dimensiunile lui firești. Gray se repezi spre ea.

– Ticăloaso! O să...

– Ce se întâmplă aici?

Vocea enervată a magistrului Hawke răsună chiar în spatele Linei. Ea se trase într-o parte și se ascunse în spatele profesorului, silindu-l pe Gray să se oprească brusc. Magistrul ridică bastonul în aer, ținându-l ca pe un scut.

– Miss Mueller, de ce te urmărește domnul Becq? Nu te-a rănit, nu-i așa?

– Nu, domnule profesor. Ați venit chiar la timp, răspunse Lina pe un ton recunoscător și în același timp ușurat.

Gray pufni.

– Cum aș putea răni o felină?

– Domnul Becq crede că îl persecut, continuă ea, începând să se retragă spre ușă. Am impresia că și-a ieșit din minți. Nu-l pot convinge că nu am nimic cu el. Poate că reușiți dumneavoastră să vorbiți cu el.

– Voi vorbi în mod cert.

– Trebuie să mă duc la o întrevedere cu directoarea, domnule, spuse Gray în grabă. N-am putea discuta în biroul dumneaei?

Lina nu mai aşteptă răspunsul profesorului. Ieşi din clasă şi o luă la fugă pe coridor. Magistrul Hawke privi în urma ei înţelegător; îl va putea convinge ea mai târziu că frica de Gray o determinase să plece într-o asemenea grabă. La urma urmei, ultimul lucru de care avea nevoie acum era o întâlnire cu directoarea. Trebuia să-l găsească pe Oryon şi să-l prevină cu privire la suspiciunile nebuneşti ale lui Gray. Poate că el avea idee cine era vandalul. Oricine ar fi fost acesta însă, momentul pe care şi-l alesese era foarte prost. La urma urmei, nimeni nu avea de unde să ştie că ea intenţionase ca într-una dintre zilele următoare să se transforme în panteră pentru a-i da o lecţie lui Kress. Acum însă, dacă ar face-o şi cineva ar afla, toată lumea ar acuza-o că ea a vandalizat camera lui Gray. Va trebui deci să-şi schimbe planurile, să găsească o altă modalitate de a-l pedepsi pe Kress.

Dar nu trebuie să iau chip de panteră pentru asta, domnule Klemmer! Îmi voi pune puterile la încercare cu ale tale. Sunt mai puternică acum decât eram înainte; mult mai puternică decât îţi închipui tu. Vei vedea asta, destul de curând.

În salon era foarte cald, dar Rehanne răbdă fiindcă din locul în care stătea putea vedea foarte bine scările. Gray nu urcase în cameră după masa de prânz; când ieşise ea de la masă, îl văzuse dispărând pe culoar spre sălile de clasă – însoţit de Lina! Îi trecuse prin minte că Gray o evitase la prânz fiindcă nu reuşise mai devreme să discute cu Oryon şi Lina şi fiindcă voia să remedieze acest neajuns înainte de a da ochii cu ea. De aceea,

Rehanne hotărâse să aștepte în salon, pândind întoarcerea lui.

La scurt timp după ce se așezase pe scaunul bine ales, directoarea urcă spre biroul ei. Neliniștea îi crescu văzând-o puțin mai târziu coborând iar, intrând în salon și oprindu-se în fața ei.

– Miss Zalos, l-ai văzut pe domnul Becq după prânz?

– Păi... cred că discută cu cineva. Îl aștept.

Directoarea o aținti cu o privire încruntată, care o făcu să se simtă de parcă ar fi fost un țânc prins cu o năzbâtie.

– Dacă trece pe aici, te rog să-i amintești că trebuia să vină în biroul meu după masa de prânz. Spune-i că îl aștept.

Cu asta se întoarse și urcă scările, iar Rehanne rămase locului curioasă și totodată neliniștită. *Dar îl place pe Gray*, își reaminti ea. *Probabil că vrea să-i vorbească doar despre cursul pe care îl predă.*

Și totuși, nu putea scăpa de senzația că era vorba despre altceva, despre ceva mai grav. Când Lina ieși singură de pe culoar, fugind, și urcă scările două câte două, neliniștea ei se transformă în îngrijorare. Un minut mai târziu îl văzu și pe Gray ieșind, urmat de magistrul Hawke, care își agita bastonul ca pe o sabie în luptă. Rehanne sări în picioare, dar expresia de pe chipurile celor doi o azvârli la loc pe scaun. Se făcu mică, ghemuindu-se, ca Gray să n-o poată vedea spionându-l.

El nu aruncă însă nicio privire în direcția ei, ci urcă spre etaj, cu profesorul pe urmele lui. Rehanne se ridică și se duse mai aproape: cei doi intrară în biroul directoarei.

Deci Gray avea probleme! Îl putea aștepta până ce ieșea, pentru a-l ruga să se retragă undeva singuri,

astfel încât el să-i poată povesti ce se întâmplase. Dar dacă era iar într-una dintre pasele lui negre, probabil că va refuza să discute cu ea. Iar dacă intrase într-un necaz serios, poate că nu i se va permite să-i vorbească. Şi totuşi, avea nevoie de ajutorul ei; Rehanne era sigură de asta.

Dar exista o modalitate de a afla ce se întâmplă. Nu era una etică şi putea intra într-un necaz serios dacă afla cineva, însă îngrijorarea pentru Gray îi alungă orice reţinere. Urcă repede în cameră, intrarea ei precipitată luând-o pe Chantal prin surprindere. Fără a-i da însă atenţie, Rehanne deschise un sertar şi luă din el o lumânare şi o cutie cu chibrituri. Din alt sertar scoase o fotografie a lui Gray şi eşarfa primită de la el anul trecut, de ziua ei. În cele din urmă, înhăţă de pe comodă o pilă de unghii şi o zbughi imediat pe coridor, trântind uşa în urma ei.

La etajul fetelor exista în acest an o cameră liberă. Era încuiată, dar lacătul avea să cedeze rapid în faţa pilei de unghii. Mâinile îi tremurau în vreme ce manevra pila; pierduse deja câteva minute preţioase şi era posibil să ajungă prea târziu pentru a mai auzi ceea ce voia să audă.

Lacătul se deschise şi Rehanne intră, închizând apoi uşa. Înăuntru era înăbuşitor, dar nu mai pierdu vremea să deschidă geamul. Luă oglinda rotundă de pe uşă, o aşeză pe podea, aprinse lumânarea şi picură puţină ceară pe sticlă, astfel încât lumânarea să stea în picioare pe faţa oglinzii. Mototolind eşarfa, o puse în faţa lumânării şi propti fotografia de ea. Cu ochii aţintiţi asupra figurii în alb şi negru a lui Gray, recită în străvechea limbă a magilor incantaţia graţie căreia va putea auzi tot ce auzea şi prietenul ei.

Vraja ar fi funcţionat mai bine pe întuneric; în lumina ce pătrundea prin fereastra prăfuită, flacăra lumânării

abia dacă era vizibilă. În plus, căldura îi distrăgea atenția; pe față și pe brațe i se scurgeau picături de sudoare. Nu renunță însă și, în scurt timp, voci slabe și îndepărtate începură să răsune din flacăra lumânării. Se străduia să audă, să distingă glasurile și să înțeleagă despre ce era vorba. Primele cuvinte pe care izbuti să le distingă erau ale directoarei:

– ...faptă pripită și nebunească poate avea repercusiuni serioase.

Vocea lui Gray răsună mai clară, dat fiind că asupra lui se concentrase incantația:

– Dar n-am speriat-o cu adevărat. S-a prefăcut de ochii magistrului Hawke; știe că nu am puterea de a-i face rău.

– Înțeleg că magistrul s-ar putea să fi perceput situația într-un mod oarecum eronat. Acest lucru nu este însă important. Fiindcă a văzut ce a văzut, a trebuit să-i povestesc despre vandalism și despre natura lui bizară. Nu i-am putut cere să plece fără a-i da o explicație. Deși i-am dezvăluit cât de puțin am putut, sunt sigură că i-am trezit unele suspiciuni.

– Pe Lina n-o va bănui. Ea l-a zăpăcit și n-ar putea accepta...

Glasul directoarei îi întrerupse replica:

– Nu, *tu* nu poți accepta posibilitatea ca miss Mueller să fi spus adevărul când a negat că ar ști ceva despre vandalism.

– Dovezile sunt clare.

Vocea lui Gray căpătase un ton morocănos și încăpățânat.

– Mie dovezile îmi spun altceva, replică directoarea surprinzător de blând și de încet, astfel că Rehanne abia reuși s-o audă. Te rog să-ți amintești de sculptura despre care ai spus că s-a format singură. Oare n-ai recunoscut-o?

– Nu! N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Serios? Eu cred că ai mai văzut, când... malefic.

Rehanne pierdu câteva cuvinte, dar nu-i fu greu să înțeleagă la ce se referise directoarea – la perioada în care Gray fusese prizonierul Femeilor Teribile. Protestul lui pe un ton scăzut îi confirmă bănuielile.

– A fost un demon slobozit de Femeile Teribile. Mi-e teamă că...

Din nou glasul directoarei scăzu într-atât încât Rehanne nu mai auzi nimic, deși se apropie de lumânare până ce își fripse urechea.

– Nu!

Strigătul lui Gray o făcu să sară înapoi.

– Nu! Nu se poate... Eu n-am... Credeți că eu însumi am făcut-o? Cum aș fi putut? Nici nu m-am întors la mine în cameră! Am fost cu Rehanne dinainte de micul dejun și până când a venit Reece să-mi spună ce s-a întâmplat.

Împietrită, Rehanne încercă disperată să audă răspunsul directoarei, dar vraja începu să se destrame, tulburând vocile. Degeaba se strădui s-o refacă; dezamăgirea îi distrusese puterea de concentrare.

– Gray, gemu ea. Gray, de ce minți? Oare ce ai făcut?

Un sunet în spatele ei o luă prin surprindere. Suflă rapid în lumânare și se întoarse. Clanța se mișcă. Ușa se deschise încet.

6

ÎNTÂLNIRI

Gray şedea încremenit şi mut, încercând să înţeleagă ce-i spusese directoarea: că un demon se folosea probabil de el – şi de arta lui – pentru a pătrunde în şcoală şi a se răzbuna pe cei care le luaseră Femeilor Teribile prada de sub nas. Dar nu era posibil! Nu-i aşa?

Nu putea uita însă modul straniu în care ultima lui sculptură se formase de la sine. Directoarea sugerase că Gray văzuse probabil demonul cât timp fusese prizonierul Femeilor Teribile. El unul nu ţinea minte aşa ceva, dar amintirile lui din acea perioadă erau şterse şi vagi. Directoarea credea că el şi le reprimase până ce, sub stresul stârnit de vandalizarea camerei, ele izbucniseră, iar subconştientul lui fusese cel care crease sculptura.

Asta nu ar explica însă de ce se spărsese apoi. Cu niciuna dintre creaţiile lui anterioare nu se mai întâmplase aşa ceva; toate căzuseră pur şi simplu la pământ, sub forţa gravitaţiei. Capul acela hidos de ţap explodase însă din interior, ca şi cum o forţă malefică ţâşnise din el.

– Am bănuit de ceva vreme că, fără să ştii, ai adus cu tine ceva rău de pe acel tărâm blestemat, spuse

directoarea, întrerupând tăcerea îndelungată care se așternuse între ei. Am sperat că voi reuși să te protejez până ce creatura aceea se va manifesta și va putea fi exorcizată. Din nefericire, o simplă exorcizare nu va da niciun rezultat.

– De ce?

Efortul de a înțelege aduse cu sine o sâcâitoare durere de cap.

– Când sculptura a explodat, demonul a fost eliberat și astfel s-a deschis calea pentru alții de teapa lui. Demonii pot lua înfățișări diferite și probabil că va fi imposibil să-i găsim și să-i exorcizăm pe toți.

– Dar eu sunt liber acum...? Demonul m-a părăsit?

Directoarea oftă și își împreună mâinile.

– E posibil să te fi părăsit, dar mi-e teamă că... ciobul care ți-a străpuns ochiul i-a permis să intre din nou în tine – lui sau altuia ca el. Eu ți-am vindecat rana, dar n-am putut identifica și elimina răul care s-a răspândit din ea.

Capul îi vuia de durere, de parcă în el se zbătea o fiară turbată.

– Dar știți că...?

– Bănuiesc. E o bănuială fundamentată. Sigură însă nu sunt. Tu trebuie să știi asta mai bine decât mine.

Dar nu știa. Se ridică, încercând să-și dezmorțească picioarele, dar în biroul acela înghesuit nu avea loc. Ocoli scaunul pe care stătuse și se aplecă peste spătarul lui.

– Și dacă am în mine creatura aceea... una dintre acele creaturi... o puteți scoate?

– Aș putea, dar asta nu le-ar afecta pe celelalte, care se vor întoarce, probabil, în tine. Nu, trebuie să găsim o modalitate de a scăpa de toate.

– Cum?

Gray strângea în mâini spătarul scaunului și privea fix dincolo de birou, încercând să distingă, în lumina slabă, expresia de pe chipul directoarei.

– Am folosit deja o incantație divinatorie pentru a afla numele demonului pe care l-ai sculptat. Îl cheamă Gruefell. Voi încerca să aflu și numele celorlalți; asta îmi va permite să dispun de o oarecare putere asupra lor. Apoi voi căuta o modalitate de a-i trimite înapoi, pe Tărâmul Teribil. Dat fiind că tu ai fost calea prin care au venit aici, e posibil ca tot tu să fii cea prin care vor fi expediați. Vom încerca să-i adunăm pe toți și să-i dirijăm, prin tine, spre tărâmul din care au venit, închizând apoi poarta în urma lor.

Gray gemu și își îngropă fața în palme. Deci el va trebui să fie calea prin care va trece o întreagă turmă de demoni... Dar nu era posibil! Trecuse prin prea multe! Acum era rândul altcuiva să...

– Nimeni altul nu poate face asta, Gray, spuse ea pe un ton blând.

Trebuia să se așeze; simțea că i se face rău. Iar capul... Directoarea veni alături de el, ajutându-l să se așeze pe scaun. Îi puse palma pe frunte și așa îi mai ostoi durerea.

– Nu pot, spuse el. Nu pot s-o fac. Știți ce puțină putere mi-a rămas.

– Am cunoscut odată pe cineva care credea nu are nicio putere. Tu îmi amintești de el. Și, la fel ca el, dispui de mult mai multă putere decât bănuiești. Dar n-am să te oblig să accepți. Decizia trebuie să-ți aparțină.

Tristețea din vocea ei îi atinse o coardă sensibilă și Gray ridică ochii spre ea. I se scurgeau lacrimi pe obraji.

– Du-te acum, îi spuse ea. Să nu vorbești cu nimeni despre asta. Dar dacă hotărăști să-mi urmezi planul, întoarce-te.

Îl ajută se se ridice în picioare, îl conduse spre ieșire și închise ușa în urma lui. Zdruncinat și năuc, porni spre camera sa. Înăuntru era curat, nu se mai vedea nicio urmă a dezastrului. Dârele lăsate de gheare dispăruseră de pe mobilier, iar pătura, așternuturile și salteaua erau din nou întregi. Deschise șifonierul și privi înăuntru: hainele lui, intacte, atârnau pe umerașe. În sertarele comodei, batistele erau frumos aranjate, alături de fulare și de lenjeria de corp. Lucrurile lui Reece fuseseră și ele reparate. Doar sticluțele cu loțiuni și ceașca lipseau, absența lor confirmându-i că totul nu fusese doar un simplu coșmar.

Rehanne rămăsese cu ochii ațintiți la ușa care se deschidea încet. Nu avea unde să se ascundă, nu putea face nimic altceva decât să aștepte și să vadă cine era. Ușa se căscă mai mult, dând la iveală dincolo de ea culoarul gol, pustiu. Și totuși, certitudinea că nu era singură în cameră devenise mai puternică decât oricând. Fiori de gheață îi urcau pe brațe și pe spinare.

– Cine-i acolo?

Nimeni nu răspunse la întrebarea ei șoptită, dar simțea clar cum cineva – sau ceva – o urmărește. Sări în picioare, gata să fugă, dar convingerea că prezența nevăzută se postase între ea și ușă o încremeni locului.

– Pleacă! spuse ea, însoțind cuvântul cu o fermă comandă mentală.

Un șoc o străbătu – dovadă incontestabilă că puterea ei se confrunta cu o altă minte omenească. Își dirijă întreaga forță de convingere și constrângere în următoarea comandă mentală: *Pleacă din această încăpere! Uită că ai venit vreodată aici! Uită că m-ai văzut!*

Prezența se retrase. Rehanne se relaxă; era din nou singură. Întotdeauna se simțea vinovată când își folosea

talentul de constrângere, considerând că e mult mai prețioasă cealaltă abilitate a sa, de a face vrăji și farmece. Dar de această dată o folosise în mod greșit, pentru a trage cu urechea. Cineva o prinsese și se văzuse nevoită să-și folosească forța de constrângere mentală – toate astea fiindcă era îngrijorată cu privire la Gray. Iar acum îngrijorarea îi era mai mare ca niciodată.

Adună de pe jos obiectele folosite, curăță ceara de pe oglindă, pe care o puse la loc pe ușă, și ieși fără zgomot pe culoar, pornind în grabă spre camera ei.

Chantal ședea la birou, desenând linii pe o bucată de hârtie. Nu privi spre ea și Rehanne nu spuse nimic când așeză la loc eșarfa, lumânarea și fotografia, ușurată că nu era luată la întrebări. După aceea ieși, tot fără un cuvânt, și coborî la parter în speranța că-l va găsi pe Gray.

Poate că mai era încă în biroul directoarei. Cel puțin, ea așa spera; avea să pândească la ușă pentru a-l prinde când iese. Nu-i va povesti ce făcuse, dar îl va convinge într-un fel să-i spună ce anume discutase cu directoarea. Iar dacă va refuza, își va folosi puterea de constrângere. Trebuia să știe totul; altfel, cum ar putea să-l ajute?

Ușa de la biroul directoarei era închisă; de aici nu putea deduce nimic și nu-i rămânea decât să spere că Gray nu ieșise deja. Din salon nu putea vedea ușa biroului, așa că șterse de praf o treaptă pe la jumătatea scării și se așeză, lipindu-se de zid pentru a le permite celorlalți să treacă. Nu erau mulți însă prin preajmă; majoritatea elevilor se retrăseseră în camerele lor sau ieșiseră în curte pentru a se bucura de ultima zi liberă înainte de începerea cursurilor. De aceea, când o elevă din primul an trecu pe lângă ea plângând în hohote, Rehanne se simți obligată să se ridice și să încerce s-o consoleze.

Fata intră în salon și se prăbuși pe canapea. Rehanne se așeză alături și își puse un braț în jurul umerilor ei, alungându-și gândul că de acolo nu putea vedea scările.

– Ce s-a întâmplat? Te pot ajuta cu ceva?

Dându-și la o parte părul lung și drept care îi acoperea fața, fata ridică spre ea ochii roșii și înlăcrimați.

– Eu sunt Rehanne Zalos. Sunt în anul al treilea. Dacă dorul de casă te face să plângi...

Fata clătină din cap și părul îi căzu din nou pe obraji. Rehanne așteptă până când fata o privi cu o expresie incertă printre șuvițele de păr. *Hai odată!* o îndemnă ea în gând, străduindu-se să nu-și arate nerăbdarea. *O să-l ratez pe Gray din cauza ta.*

Dar fata nu se grăbea deloc; noi șiroaie de lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Și le îndepărtă cu părul, își șterse nasul cu dosul palmei și în cele din urmă spuse, ca și cum asta explica totul:

– Eu sunt Maridel.

– Și?

– Îmi pare rău, se smiorcăi fata. E... Rază de Lună.

– Rază de Lună?

Rehanne se întrebă dacă nu cumva fetei îi lipsea o doagă.

– Pisoiul meu.

Această explicație deloc lămuritoare fu urmată de alte hohote de plâns. Rehanne privi disperată spre ușa salonului; n-ar fi trebuit să se lase astfel prinsă în capcană.

– Ce-i cu pisoiul tău? întrebă ea.

– A dispărut. L-am adus cu mine. L-am strecurat pe furiș în camera mea, ascuns în bagaje. Trebuie să-l am cu mine, înțelegi? Magia mea nu funcționează fără el. Și e un pisoi cuminte, sincer! Nu face gălăgie, nu murdărește podeaua, nu zgârie mobilele și nu supără

pe nimeni. Îi țin cutia cu nisip sub pat și o schimb de două ori pe zi. Debra, colega mea, a zis că n-are nimic împotrivă, că nu va spune nimănui și a avut grijă să nu-i dea drumul din cameră. Dar Rază de Lună a dispărut și nu-l mai găsesc pe nicăieri!

Pe cele șapte niveluri! Nătânga asta de fată chiar o fi crezut că poate ține secretă prezența unei pisici într-o școală pentru cei cu talente magice?! Dacă motanul scăpa, n-avea să-l țină în loc iluzia care conferea școlii aspectul ei aparent. Fiindcă ajunsese deja la nivelul al treilea, Rehanne zărea uneori saloane și coridoare lungi care duceau spre alte dimensiuni. Pisica le putea găsi și ea, pornind apoi în explorarea lor; poate că fugise după un șoarece și ajunsese într-un alt univers! Dar lui Maridel nu avea de gând să-i spună așa ceva.

– Va trebui să-i povestești directoarei despre motanul tău și s-o rogi să te ajute să-l găsești, o sfătui ea. Vino! Te duc eu la biroul ei și îi voi explica, alături de tine.

Având astfel o scuză pentru a bate la ușa directoarei, putea afla dacă Gray se mai afla încă acolo sau nu.

– Directoarea!

Expresia îngrozită din ochii lui Maridel ilustra clar ce credea fata despre sugestia ei. Dar Rehanne nu se dădu bătută.

– Să nu-ți închipui că nu a aflat deja despre Rază de Lună. Ea știe tot ce se întâmplă în școală. E imposibil să ții aici o pisică fără știrea ei, așa că e mai bine să mărturisești adevărul. Crede-mă, ea îți poate găsi motanul mai ușor decât oricine altcineva.

Rehanne o ridică apoi în picioare și o conduse, mai de voie, mai de nevoie, până la ușa directoarei, unde ciocăni în vreme ce Maridel stătea alături cu o privire îngrozită. Ușa se deschise și Rehanne aruncă o privire în birou. Gray nu era înăuntru. Îl ratase.

– Doamnă directoare, Maridel are o problemă pe care cred că e bine s-o discute cu dumneavoastră, spuse ea înhățând mâna fetei de teamă să nu fugă. O puteți primi acum?

De la înălțimea ei, directoarea privi în jos spre ea, cu un zâmbet amuzat pe buzele subțiri și parcă străpungându-i sufletul cu ochii.

– M-aș bucura s-o primesc, dar n-o pot ajuta să-și găsească pisica. Dacă nu mi-ar fi ascuns prezența ei aici, i-aș fi oferit o modalitate de a o păstra în siguranță. Acum, soarta motanului e în mâinile ei.

Maridel se cocoșă la auzul acestui răspuns și dădu să plece, dar Rehanne o ținu bine de mână.

– Du-te! îi spuse ea și o împinse înăuntru.

Directoarea se trase într-o parte pentru a-i face loc să intre. Ca un animal încolțit, Maridel o zbughi în birou. Adunându-și curajul, Rehanne întrebă repede:

– Voiam să vă mai întreb dacă l-ați văzut pe Gray; spusese că trebuie să discute cu dumneavoastră și mă întrebam dacă știți unde s-a dus după aceea.

– Nu-ți pot spune unde s-a dus când a plecat de aici. Ți-aș sugera să nici nu-l cauți. Are nevoie să fie singur, să se poate gândi bine. Nu poți lua tu hotărâri în locul lui, miss Zalos. Grija ta e lăudabilă, dar nu deții toate datele necesare; s-ar putea să te confrunți cu forțe mult prea puternice pentru tine.

– Păi, dacă sunt prea puternice pentru mine, cum ar putea spera Gray să le facă față? El e aproape neputincios.

– Dacă ar fi neputincios, nu s-ar afla aici, la Școala Simonton, replică directoarea. Tu nu ai abilitatea necesară pentru a evalua nivelurile de putere. Îți sugerez să nu încerci să rezolvi probleme a căror natură n-o înțelegi. Ai procedat corect când ai adus-o la mine pe Maridel Denham. Ai avut dreptate când ai recunoscut

că nu-i poți rezolva tu problema. Încearcă să recunoști însă că și problema domnului Becq, care este mult mai serioasă decât aceasta, trebuie lăsată pe mâini mai pricepute decât ale tale.

Cu acestea, directoarea intră în birou și închise ușa în urma ei, iar Rehanne rămase consternată în mijlocul coridorului.

Lina aștepta în întuneric, pe culoarul de lângă bibliotecă, unde Oryon acceptase s-o întâlnească după masa de seară. Biblioteca era închisă; urma să se deschidă mâine, după începerea cursurilor. Astăzi nimeni nu avea vreun motiv să treacă pe aici. Lina făcuse totuși în așa fel încât toți cei care se abăteau prin zonă să fie cuprinși de un sentiment de groază și s-o ia la fugă, fără a observa cele două siluete învesmântate în negru și ascunse în semiobscuritate.

Adoptase și ea obiceiul lui Oryon de a se îmbrăca din cap până-n picioare în negru. În seara asta purta o fustă neagră din bumbac, lungă până aproape de glezne, și o bluză de mătase neagră care i se mula pe sâni. La urechi îi atârnau cercei, de asemenea negri.

Oryon veni cu întârziere și, chiar înainte ca el să spună ceva, Lina simți că era furios.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea punându-și o mână pe brațul lui.

– Nu-mi găsesc bagheta. Nu este acolo unde am lăsat-o. Nu e pe nicăieri în cameră și Troy jură că n-a văzut-o.

– La fel ca talismanul meu. Doar că talismanul poate fi folosit de oricine, pe când bagheta – nu văd cine ar putea-o utiliza. Kress oare?

– Nu cred. Ea e armonizată cu puterea mea. Cel care a furat-o ar trebui să poată șterge amprenta mea și

s-o impregneze cu a lui. Nu cred că el știe să facă asta. Și n-am habar cine ar putea ști.

– Oryon, se întâmplă lucruri foarte ciudate. N-am avut ocazia să-ți povestesc până acum despre Gray.

– Ce-i cu Gray? ripostă el făcând un pas în spate și trăgându-și brațul de sub mâna ei.

În mod clar nu avea chef să discute despre altceva decât chestiunea pentru care se întâlniseră. Probabil că nu remarcase nici bluza ei de mătase, nici cerceii strălucitori și nici parfumul scump cu care se dăduse. Renunțând la atitudinea ei cochetă, Lina îi povesti despre întâlnirea cu Gray și despre conversația lor. Când sfârși, se apropie din nou de el și-i cuprinse mijlocul cu brațele.

– Chiar m-a speriat, adăugă ea rezemându-și fruntea de pieptul lui. Nu din punct de vedere fizic. Știam că mă pot proteja dacă devine violent, dar nu sunt obișnuită să am de-a face cu nebunii și el exact așa se comporta. Mi-a fost teamă că aș putea face sau spune ceva care să-l întărâte și mai mult. Și n-am vrut să fiu eu responsabilă...

– Lina! Oryon îi ridică fața spre ea și clătină din cap. Nu face una ca asta! Nu ți-a fost teamă. De ce nu-mi spui drept ce vrei de la mine, ca să terminăm odată?

Se trase departe de el, cu un râs ușor rușinat.

– Ești prea încăpățânat, Oryon Brew. De ce nu te mai pot prinde oare deloc cu garda jos?

– Fiindcă te cunosc mult prea bine, Lina Mueller, râse și el.

Deci nu avea rost să fie evazivă.

– Ai de gând să mă ajuți să fac ceva în privința lui Kress?

– Da, dacă aș ști sigur că vinovatul e Kress.

– Cine altul ar putea fi? Cine altul ne urăște la fel ca el?

– Gray.

În seara asta parcă voia cu tot dinadinsul s-o scoată din pepeni.

– Gray nu are puterea necesară.

– Iar Kress n-are suficientă imaginație ca să distrugă camera lui Gray și să dea vina pe tine pentru asta. E ceva prea indirect pentru el. E în stare să-ți fure talismanul dacă îi trebuie pentru ceva anume sau să-mi fure mie bagheta – asta dacă n-ar fi luat înainte talismanul tău! Dar să fure de la amândoi și s-o facă într-un mod în care să ne dea clar de bănuit că el e vinovatul... Nu, nu cred că are curajul. Doar știi că nici el nu și-a recăpătat întreaga putere.

– Dar poate extrage de la alții.

– La fel ca tine.

– Dacă găsesc pe cineva dispus să-mi permită. El ar găsi ușor o fetișcană din anul întâi sau doi pe care s-o încânte și s-o convingă să-i cedeze din puterea ei. Și probabil că exact asta face deja. Prostuța aia de Chantal...

Oryon o întrerupse izbucnind în râs și-i mângâie bărbia cu un deget.

– Iar tu nu poți încânta pe nimeni, nu-i așa?

– Dar eu n-am..., începu ea cu indignare.

– Nu, dar ai face-o dacă ai putea. Ascultă-mă, Lina! îi ceru el prinzând-o de umeri și înfigându-și degetele în carnea ei. Nu acționa pripit sau la mânie. Putem găsi modalități mai subtile de a-l presa pe Kress – modalități care ne vor arăta dacă e vinovat de ceva, în afară de prostie. Nu risca tot ce-ai obținut până acum pentru o răzbunare greșit direcționată.

Lina se smulse din strânsoarea lui și își masă umerii; o să facă vânătăi acolo unde o strânsese el.

– Și ce sugerezi? întrebă ea pe un ton plin de dispreț.

El îi ignoră ostilitatea din glas.

– Mă întreb la ce i-ar folosi cuiva talismanul tău și bagheta mea. Și dacă a mai fost furat și altceva. Mai știi pe cineva care utilizează vreun accesoriu magic?

– Rehanne are câteva lucruri pe care le folosește pentru vrăji, răspunse Lina după ce se gândi o vreme. Lumânări și chestii de astea. Oh, și Vanita are un giuvaier asupra căruia se concentrează când vorbește cu morții.

– Iar Kelby are o vergea special gravată, pe care o folosește ca să găsească apă. Aș vrea să știu dacă nu cumva a dispărut vergeaua sau giuvaierul Vanitei ori altceva.

– O s-o întreb pe Vanita, iar tu poți să vorbești cu Kelby. N-am auzit pe nimeni să se plângă că i-a dispărut ceva. Cu excepția lui Chantal. Tot turuie despre un cercel cu diamant pe care l-a pierdut – numai unul, ce să-ți spun! Dar e sigură că i-a fost furat. Probabil că de vreun hoț cu o singură ureche.

– Deci avem încă un obiect lipsă.

– Dar nu-i nimic misterios în asta; femeile își pierd mai tot timpul cerceii. Eu mi-am stricat astfel zeci de perechi. Unul se desface și-l pierd pe undeva fără să observ și gata, nu-l mai găsesc niciodată.

Oryon îi opri divagația cu un gest al mâinii.

– Trebuie să aflăm dacă lui Gray sau Reece le lipsește ceva.

– Vorbește tu cu Gray. Eu nu mă apropii de el; nu știu cum îl suportă Rehanne.

– Eu aș fi ultima persoană căreia i-ar spune el ceva, dar o să văd ce pot afla de la Reece.

Lina devenea tot mai nerăbdătoare.

– Bine. Și când vom trece la scopul întâlnirii noastre de acum?

Oryon o privi gânditor.

– Mă întreb dacă e bine s-o facem. Poate că deocamdată avem suficientă putere.

– Cum poți spune așa ceva? Încă n-am recăpătat tot ce-am pierdut. Eu cred că am atins nivelul al treilea, dar directoarea n-a confirmat acest lucru.

– Nici n-o va face. Eu sunt sigur că am revenit la nivelul al doilea.

– Și te mulțumești cu asta? Ți-e suficient?

Oryon clătină lent din cap.

– Nu. Nu m-am mulțumit niciodată. Am vrut totdeauna mai mult, indiferent cât aveam. Așa am intrat în necaz.

– Dar acum ești mai înțelept! Nu vei mai face aceeași greșeală.

– Nu, nu *aceeași* greșeală. Dar cum pot fi sigur că n-am să fac alta, mai gravă? Cum poți fi tu sigură că n-o să abuzezi din nou de puterile tale? Chestia asta cu urmărirea lui Kress...

– Asta te supără pe tine?! Uite ce e, promit să nu-i fac lui Kress nimic din ceea ce nu merită. Iar pe tine n-am să te implic. Lina îi luă mâinile într-ale ei și adăugă: Hai, Oryon, anul trecut am avut atât de multe de câștigat din asta! De ce să n-o facem din nou acum?

Îl privea direct în față, ochii ei de pisică nefiind câtuși de puțin stânjeniți de lumina slabă. Încruntarea de pe fruntea lui sugera lupta interioară pe care o ducea, dar imediat se relaxă.

– Bine, doar de data asta. Pe urmă, cred că va trebui să ne potolim pentru o vreme.

– Dacă așa crezi tu că e bine, acceptă ea supusă.

Cu degetele împletite, cu privirile una în alta, se așezară față în față. Lina își adună puterea și o proiectă în spațiul dintre ei unde, îngrădită de mâinile lor

împreunate, întâlni puterea lui și se uni cu ea. Combinându-se și amestecându-se în cercul acela magic, cele două puteri crescură, alimentate una de cealaltă. Aerul dintre ele pârâia. Părul se ridică electrizat pe capul Linei și al lui Oryon; valuri de foc le alergau parcă prin brațe.

– Acum! exclamă Lina și răsuflă adânc.

Simultan, își rechemară puterile. A ei îi pătrunse în corp ca o flacără lichidă, o străbătu și-i spori energia, lăsând-o cu o intensă dorință de a o pune la încercare.

– Niciodată n-am reușit mai bine ca acum, spuse Lina cu un surâs triumfător.

Pielea lui Oryon strălucea, iar ochii îi scânteiau. Îi răspunse zâmbind:

– Uitasem ce bine e. Mă duc să-mi caut bagheta, adăugă el, desprinzându-și mâinile dintr-ale ei.

Și dispăru în întuneric. Lina aștepta câteva minute, pentru a se asigura că a plecat, apoi trupul ei luă forma zveltă a unei pantere. Se întinse și țâșni, labele ei cu pernuțe pășind neauzite pe coridor.

Abia aștepta să pornească din nou la vânătoare.

7

O NOAPTE ÎNSÂNGERATĂ

Rehanne avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la Gray. Nu-l văzuse toată după-amiaza, fiindcă el nu venise nici la cină. După masa de seară zăbovi puţin la parter şi apoi urcă în camera ei, unde îşi aranjă hainele pentru a doua zi, îşi făcu pantofii şi îşi pregăti caietele şi creioanele pe birou. Spera că astfel îi va mai spori entuziasmul pentru începerea noului an şcolar, dar îngrijorarea pe care i-o stârnea Gray era mult mai intensă.

Chantal intră în cameră şi păru uimită văzându-şi colega.

– Credeam că eşti pe undeva, cu Gray, îi spuse ea.

Altceva sperase Rehanne să audă.

– Nu l-am mai văzut de la prânz, replică scurt.

– Doar nu v-aţi certat, nu-i aşa?

Tonul amabil al celeilalte n-o păcăli deloc; Chantal avea doar chef de o bârfă.

– Nu, nu ne-am certat, dar avem fiecare câte ceva de făcut, asta-i tot.

– Serios? Tocmai l-am văzut pe Gray în salon şi nu făcea nimic; şedea acolo cu o mutră posomorâtă. Eşti sigură că nu te aştepta?

– N-am vorbit să ne întâlnim, răspunse Rehanne încruntându-se.

Avea impresia că Chantal voia să scape de ea; n-ar trebui să plece, să-i dea fetișcanei ăsteia satisfacția de a-și duce stratagema la bun sfârșit. Pe de altă parte însă, simțea o nevoie disperată să-l vadă pe Gray. Iar dacă el o aștepta jos, sperând să-i poată vorbi...

– Mă duc să văd, spuse ea îndreptându-se spre ușă. Poate crede că am stabilit să ne întâlnim; uneori Gray mai încurcă lucrurile.

Ieși hotărâtă să dea o raită scurtă. Dacă îl va găsi, va vorbi cu el doar cât să stabilească o întâlnire la micul dejun. Nu va fi indiscretă și nu va nesocoti sfatul directoarei. Va fi mulțumită să vadă că Gray e bine și atâta tot.

Coborând scările, se întâlni cu Veronica. Îngrijitoarea urca, ducând o valiză.

– Ah, miss Zalos! exclamă ea, blocându-i drumul. Ce noroc să te întâlnesc! Giselle Dorr a sosit cu autobuzul de seară și are nevoie de ajutor pentru a se aranja. Va sta în cameră cu miss Mueller, dar ea nu e de găsit. Miss Dorr a trecut printr-o perioadă dificilă. Fratele ei a murit într-un accident la vânătoare, iar ea a fost nevoită să rămână acasă până după înmormântare și s-o ajute pe mama ei să dea lucrurile băiatului. Abia dacă și-a revenit din șoc și nu-i va fi ușor să se pregătească pentru orele de mâine dimineață. Dacă ai putea s-o ajuți să se simtă bine-venită și să se aranjeze în cameră, sunt sigură că-ți va fi recunoscătoare.

De ce eu?! se întrebă Rehanne în sinea ei și imediat se certă pentru asta. *Oricum, n-ar trebui să mă întâlnesc cu Gray. În felul acesta, n-am să mă mai gândesc la el.*

– Am să fac pentru ea tot ce pot, spuse cu glas tare și porni înapoi pe scări.

Giselle era în anul al doilea. Deşi n-o cunoştea foarte bine, Rehanne îşi amintea de înfăţişarea ei: subţire şi bronzată, cu părul deschis la culoare din cauza soarelui şi având graţia celor care îşi petrec mult timp în aer liber. Iubea caii şi vorbea mult despre călărie. Părinţii ei aveau o fermă în provincia Wide Sands, în vestul comitatului Arucadi, undeva nu departe de oraşul Marquez. Fata ştia să se poarte cu animalele, unul dintre talentele ei fiind acela de a vorbi cu ele. Mai avea şi alte abilităţi, dar Rehanne nu-şi amintea care sunt acelea.

Veronica trecu pe lângă ea, intră în cameră şi anunţă:

– Am adus pe cineva care doreşte să te vadă, miss Dorr.

Giselle se apropie şi ezită o clipă înainte de a-şi arunca braţele în jurul lui Rehanne şi a o strânge la piept.

– Rehanne! Îmi pare atât de bine că eşti aici!

Ochii fetei erau încercănaţi, iar sub nuanţa bronzului, pielea ei era palidă.

– Vă las împreună, domnişoarelor, le spuse Veronica. Ştiu că aveţi multe de povestit.

După plecarea ei, Giselle se întoarse spre Rehanne.

– Mă bucur enorm să te văd. Mi-era teamă să dau ochii prima dată cu Lina. Nu mă aşteptam să stau în cameră tocmai cu ea; credeam că voi fi repartizată cu cineva din anul al doilea.

– Toate cele patru eleve din anul trei au colege cu un an mai mici decât ele. Nu ştiu de ce. Unii dintre băieţii din anul al treilea stau împreună, aşa că nu e o politică nouă a directoarei.

Giselle privi în jur, la perdelele verzi, aşternuturile din satin verde şi covorul gros verde cu auriu.

– Lina a aranjat camera aşa cum îi place ei. E drăguţ, dar mi-e teamă că nu mă voi simţi niciodată ca

acasă aici. Aș fi vrut să pot veni mai devreme, ca să am un cuvânt de spus în decorarea camerei. Dar a trebuit s-o ajut pe mama...

Se întrerupse brusc și se așeză pe marginea patului, cu capul plecat și mâinile în poală. Rehanne i se alătură.

– Veronica mi-a spus despre fratele tău. Îmi pare rău. Te ajută dacă vorbești despre el?

– Cred că da. Damon, fratele meu, era cu doi ani mai mic decât mine. Eram foarte apropiați.

Și Giselle îi povesti cu greu despre iubitul ei frate, despre plimbările călare pe care le făceau împreună în împrejurimile fermei, despre năzbâtiile din copilărie și necazurile pe care le făceau adesea părinților.

Rehanne o ascultă și apoi o ajută să-și despacheteze lucrurile; camera nu mai părea acum exclusiv a Linei. Simțind că Giselle nu dorea să rămână singură, se oferi să stea cu ea până la întoarcerea Linei.

– Nu-mi pot imagina unde e. Mă întreb dacă nu cumva a rămas jos înainte de instalarea pazei pe scări.

– Nu e cea mai bună modalitate de a începe noul an școlar, observă Giselle, scuturându-și un fior. Atâtea lucruri par nelalocul lor. Eu să fiu oare de vină pentru asta? Când am coborât din autobuz și am privit spre școală, am văzut-o înconjurată de o aură cafenie. Nu-mi venea să intru.

Rehanne își aminti că acesta era un alt talent al fetei: citirea aurelor.

– Nu tu ești de vină, răspunse ea. Necazurile au revenit. N-ai fost aici când s-a întâmplat prima dată, când eram eu în anul întâi, dar atmosfera e aceeași de atunci.

Bucuroasă că are cine s-o asculte, îi povesti despre grijile ei cu privire la Gray, dar omise cele aflate grație vrăjii. Ora târzie și tristețea pe care o resimțeau amândouă păreau să fie propice confidențelor, așa că îi

mărturisi că n-o place pe Chantal și că se teme să-și folosească abilitățile de constrângere.

– Dar dacă e într-adevăr nevoie, trebuie să le folosești, replică Giselle. Ți-au fost date pentru un motiv și...

Un țipăt răsună în noapte. O voce masculină, de la etajul de jos, urla pradă terorii. Giselle se repezi la Rehanne și se agăță de ea, tremurând.

– Așa a țipat fratele meu când a căzut de pe cal... când calul îl târa după el. Nu l-am putut ajunge. Tot urla, iar eu nu l-am putut ajuta. Când am ajuns lângă el, era mort deja.

Rehanne o strânse în brațe. Strigătele se opriseră, fiind înlocuite acum de uși trântite, zgomot de pași în fugă și voci speriate.

– Trebuie să vedem ce s-a întâmplat, spuse Giselle, depărtându-se de Rehanne. Poate dăm o mână de ajutor.

Ieșiră amândouă în hol și le găsiră pe celelalte fete îngrămădite în capul scărilor. Paza de pe trepte nu le permitea să coboare. Un alt urlet agonizant răsună de jos, urmat de o tăcere cumplită. În cele din urmă, o voce de bărbat strigă:

– Aduceți un vindecător!

Alta ceru:

– Găsiți-o pe directoare!

Giselle își făcu loc prin mulțimea de fete, iar Rehanne veni după ea.

– Trebuie să trecem de pază, spuse fata și se aruncă spre rețeaua de forță invizibilă care bloca scara.

Dacă ar fi avut suficient timp, dacă în jurul ei n-ar fi fost atâta agitație, Rehanne poate că ar fi găsit o vrajă care să destrame paza. Lina avea un talisman, dar ce folos? Lina nu era aici. Și cine altcineva oare...?

O siluetă învesmântată în negru apăru în capul scărilor.

– Se află printre voi vreo vindecătoare?

Oryon. El putea întrerupe paza odinioară. Poate că reușea și acum.

– Eu pot vindeca... puțin, răspunse Giselle.

Afirmația ei o surprinse pe Rehanne; fata nu menționase niciodată că ar avea un asemenea talent. Poate că nici nu spunea adevărul acum. Totuși, strigă:

– Străpunge paza, Oryon! Lasă-ne să coborâm!

– Încerc.

Și întinse un deget spre trepte.

Printre fete se lăsă tăcerea. Rehanne amuți și ea, înăbușindu-și nevoia de a întreba: *Oare Gray fusese cel care țipase?*

Brusc, paza se destrămă și doar brațul ei o opri pe Giselle se se prăbușească înainte pe trepte. Amândouă se avântară în jos. Celelalte le urmară în goană, dar se opriră când își făcu apariția directoarea, împingându-l pe Oryon într-o parte și încruntându-se la ele.

– Întoarceți-vă! strigă ea. Toate! Duceți-vă în camerele voastre!

Giselle nu încetini. Rehanne îi urmă exemplul și trecură amândouă pe lângă directoare. Oryon li se alătură.

– A treia cameră pe dreapta, spuse el. E vorba despre Kress.

– Kress! exclamă Rehanne dând drumul mâinii lui Giselle. Ce s-a întâmplat?

El răspunse fără a-și întoarce ochii spre ea.

– Nu știu. L-a sfâșiat ceva.

– L-a sfâșiat!

Ajunseră la ușa cu pricina și Giselle dădu buzna înăuntru, dar ea nu reuși să treacă printre cei strânși acolo până ce nu-l auzi ppe Oryon strigându-le:

– Ieșiți cu toții! Vine directoarea.

Majoritatea dormeau deja când răsunaseră țipetele și erau în pijamale sau în chiloți. Stăteau nefiresc de tăcuți și de solemni, speriați. Rehanne îl zări pe Reece, dar nu și pe Gray. Directoarea apăru în spatele ei.

– Miss Zalos, n-ai voie să te afli la acest etaj, la ora asta.

– Dar trebuia... trebuia să văd, replică ea în vreme ce băieții ieșeau tăcuți din cameră.

– Foarte bine, uită-te.

Și directoarea o împinse în cameră. Un sunet aspru îi atrase privirea către un colț: Fenton, colegul lui Kress, vomita.

– Trăiește!

Vocea tremurată a lui Giselle o făcu să se întoarcă spre pat. Kress zăcea pe așternutul îmbibat în sânge. Un alt cearceaf, aruncat peste picioarele lui, nu izbutea să-i ascundă abdomenul sfâșiat, cu intestinele la vedere. Răsufla greu, horcăit. Duhoarea de sânge și de fecale era cumplită. Giselle îngenunche lângă pat și puse o mână pe fruntea lui. Ridică apoi privirile spre directoare, înlăcrimată.

– Pe fratele meu nu l-am putut salva. Pe el trebuie să-l salvez, dar nu pot. Talentul meu nu e suficient de puternic. Simt că-l pierd!

– Niciun vindecător nu poate salva pe toată lumea, oricât de talentat ar fi, replică directoarea pe un ton blând. Mă îndoiesc că eu am puteri suficiente pentru a-l salva. Domnule Brew, domnișoară Zalos, găsiți-o pe Veronica. Repede!

Oryon se răsuci pe călcâie și o luă la fugă. Rehanne însă nu se putea mișca, nu-și putea desprinde privirile de la rana oribilă ce-l ucidea pe Kress încetul cu încetul.

– Cine... cine a făcut una ca asta? bâigui ea.

– Nu am idee, răspunse directoarea accentuând fiecare cuvânt.

Ba trebuia să știe. Ea știa totul. La urma urmei, despre pisica lui Maridel știuse. Și...

– Din moment ce domnul Brew a plecat acolo unde v-am rugat pe amândoi să vă duceți, ai putea măcar să ai grijă de domnul Rhoze.

Fenton! Uitase de el. Nu mai vomita, zăcând moale, rezemat de perete. Se grăbi spre el și-l ajută să se așeze pe un scaun.

– Tu nu ești rănit, nu-i așa? îl întrebă ea.

Băiatul clătină din cap.

– Erai aici? Ai văzut ce s-a întâmplat?

– Dormeam. M-am trezit când a început el să urle. N-am văzut nimic. Era prea întuneric. Dar ce urlete! exclamă Fenton, astupându-și urechile cu palmele. Încă le mai aud și acum.

– Dar n-ai văzut chiar nimic? insistă Rehanne.

– M-am ridicat și am încercat să aprind lumina. Ceva mare a sărit pe lângă mine. Negru. Și fierbinte. A ieșit pe fereastră.

– Deci l-ai văzut!

Fenton clătină din nou capul și gemu.

– Totul s-a întâmplat prea repede. A fost ceva ca o ceață. Ar fi putut fi o felină, nu știu. Am aprins apoi lumina și l-am văzut pe Kress.

Se scutură din nou, înfiorat. Rehanne îl liniști, învăluindu-l în puterile ei, alungându-i oroarea.

Veronica intră în grabă, urmată de tânăra ei asistentă și de Oryon. Cele două femei se repeziră spre pat, dar Oryon se opri lângă Fenton.

– Vino! Trebuie să ieși de aici, îi spuse și, ridicându-l, îl duse spre ușă.

Rehanne îi urmă.

– De ce au venit îngrijitoarele? Doar nu au puteri de vindecare, nu-i așa?

– Amândouă sunt mai mult decât ceea ce par, răspunse Oryon. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

Replica usturătoare o făcu să renunțe la celelalte întrebări. Rămase lângă ușă și privi cum Oryon îl conduce pe Fenton spre Davy și Jerrol, care stăteau două camere mai departe. Toți patru dispărură înăuntru. Ceilalți băieți așteptau pe coridor cu figuri confuze, înspăimântate. Printre ei îl zări pe Reece și dădu fuga spre el. Era îmbrăcat cu un halat de casă albastru, iar părul îi era ciufulit, ca și cum fusese trezit din somn.

– Unde-i Gray? îl întrebă ea. E la voi în cameră?

– Nu l-am văzut toată seara.

Frica începu să-i strângă inima.

– Uite ce-i, continuă Reece. Sunt sigur că e bine. Ar trebui să te duci sus.

Vocea lui agitată îi aminti cât de târziu e; nu avea ce să caute la etajul băieților în miez de noapte, dar trebuia să-l găsească pe Gray. Încuviință din cap și se îndreptă spre scări, privind drept înainte, cu excepția unei scurte ocheade spre camera lui Kress, când trecu prin dreptul ei. Ușa era însă închisă.

Îl disprețuia pe Kress și nu uitase câtuși de puțin ce rol avusese el în răpirea lui Gray. Niciodată nu înțelesese de ce i s-a mai permis să rămână la școală. El nu se schimbase după aceea, așa ca Oryon; era la fel de arogant și de egocentric, îngâmfat și plin de el. Dar să fie astfel sfâșiat... Nu, în niciun caz nu i-ar fi dorit așa ceva!

Ajunse la scări și puse piciorul pe prima treaptă. Nu se vedea nimeni în jur și totuși avea senzația unei prezențe, la fel cum se întâmplase în camera liberă, când făcuse vraja. Răzgândindu-se brusc, se întoarse și coborî la parter.

Jos domnea întunericul. Pipăind în jur, se apropie de salon, intră și încercă să străpungă bezna cu privirile.

– Gray, unde ești?

– Aici. În fotoliul de lângă șemineu.

Ghidată de sunetul vocii lui, se duse spre el. Se lovi de fotoliu, dădu peste mâna lui și o prinse într-a ei. Avea palma umedă și degetele lipicioase. Rehanne îngenunche lângă el.

– Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine!

– Am fost aici. M-am gândit, răspunse el pe un ton plat și moale, care o îndureră. Cred că am adormit. Cât e ceasul?

– Nu știu. E târziu. Doar n-ai dormit și când au răsunat țipetele, nu-i așa?

– Țipetele? Degetele i se încleștară pe ale ei. Țipetele au fost reale? Credeam... Am avut un coșmar și am crezut că țipetele sunt în vis.

Rehanne clătină din cap, deși el n-avea cum să-i vadă gestul în întuneric.

– Kress a fost. Ceva a intrat în camera lor când el și Fenton dormeau și... și l-a sfâșiat. Nu se știe sigur dacă va putea fi salvat.

Îl auzi icnind scurt. Atât. Voia să-l audă spunând ceva, s-o liniștească, să-i alunge îndoielile.

Însă tăcerea lui nu făcea decât să i le sporească, să le adâncească. Discuția lui cu directoarea, pe care o surprinsese, îi reveni în minte. Și nu mai putea suporta. Trebuia să dea totul pe față, să vorbească pe șleau cu el.

– Lina.

Gray rostise numele ca și cum asta explica totul. Oare?

– Lina, repetă el. Reece a găsit camera noastră vandalizată azi – hainele, așternuturile, păturile, totul a fost făcut fâșii. Erau urme de gheare pe mobilă. N-am avut ocazia să-ți povestesc până acum. Dimineață s-a

întâmplat. Iar acum... asta. Lina. Sub formă de panteră. Ea trebuie să fie!

– De ce?

Gray își smulse mâinile din palmele ei și țâșni în picioare.

– De ce?! Doar o știi... știi cum e... Și mai întrebi de ce?!

Ea se ridică și-l prinse de braț.

– Liniștește-te, Gray! Ascultă-mă! Poate că ai dreptate. Dar l-am văzut pe Kress. Halul în care arată... Nu cred că Lina ar fi...

– Nu crezi! Îți închipui că Linei îi pasă ce face când ia formă de panteră?

– Sst! Nu mai striga! Te rog, liniștește-te!

Vorbind, își extinse puterile spre mintea lui, calmându-i furia și potolindu-i... Oare ce? Spaima? Da, o simțea clar – teroarea ascunsă în dosul mâniei violente. Și îi transmise liniște, alinare.

Era pentru a treia oară astăzi când își folosea acel talent, cel pe care jurase să *nu-l* utilizeze. Dar trebuia să-i domolească suferința, să-l facă să asculte vocea rațiunii. Mări forța care îi atenua emoțiile, o intensifică. Dar puterea îi ricoșă înapoi, izbindu-i mintea cu violența unui baros, dezechilibrând-o.

Își reveni. Tapițeria groasă a fotoliului îi susținea spatele și capul. Aplecat deasupra ei, Gray o striga; îi simțea răsuflarea caldă pe față.

– Rehanne! Rehanne, ce s-a întâmplat? Mă auzi? Rehanne!

O durea capul. Încercă să deschidă gura, să rostească un cuvânt, dar durerea crescu. Insistă.

– Mi-am revenit. Inspiră adânc și încercă din nou: Îmi pare rău, am vrut doar să te ajut.

– Cum adică? Ce vrei să spui?

Deci nu știa. Nu-și dăduse seama că puterile ei îl sondaseră. Nu-i făcuse rău în mod intenționat. Nu, nici n-ar fi putut. Nu avea forța necesară. Nu-i sesizase deci ingerința. Înseamnă că altceva, ceva din interiorul lui, o respinsese.

Trase adânc aer în piept și durerea se mai potoli. Întinse o mână și îl apăsă ușor pe piept.

– Gray, trebuie să vorbim.

– Ascult.

– Erai atât de furios, iar eu am încercat să-mi folosesc puterea pentru a-ți potoli gândurile mânioase. Iar ceva mi-a înhățat-o și mi-a azvârlit-o în față.

– Cum adică, ceva? întrebă el și în voce îi răsună un fior de spaimă.

– Nu știu. Puterea ta sau... sau altceva.

Gray se îndepărtă de ea și, când vorbi, vocea îi tremura.

– Directoarea a spus că am adus ceva... un demon... din locul acela în care m-au ținut Femeile Teribile și crede că el e vinovat de distrugerile din camera mea. Dar nu se poate. Nu m-am întors în cameră după micul dejun; tu știi asta.

– Nu, nu știu.

– Dar am fost împreună toată dimineața!

Rehanne se ridică în picioare cu greu, temându-se de reacția lui; adevărul trebuia însă rostit.

– Ne-am despărțit după micul dejun, nu-ți amintești? Eu m-am întors la mine în cameră și am crezut că tu ai făcut la fel. Ne-am întâlnit apoi în capătul scărilor, pentru a merge la adunare.

– Ba am rămas împreună, replică Gray și, auzindu-i șoapta chinuită, ea își dori să-i poată vedea fața. Îmi amintesc...

Rehanne îl prinse în braţi şi îl simţi cum se lipeşte de ea.

– Ne-am despărţit pentru circa o oră, Gray. Îmi pare rău...

– Şi eu de ce nu-mi pot aminti? Ce s-a întâmplat în ora aceea?

– Aş vrea să ştiu şi eu, răspunse ea îmbrăţişându-l mai strâns.

Gray se smulse din braţele ei, trăgându-se înapoi.

– Crezi că eu am făcut... lucrurile acelea?

– Nu. Nu cred nimic. Şi, oricum, nu e vorba despre tine, ci despre demonul acela. Dar nu ştiu dacă asta a fost. Nu ştiu nimic.

– Ei bine, eu ştiu. N-am făcut absolut nimic. Şi nimeni nu mă crede.

Cu aceste cuvinte, se repezi spre scări. Rehanne se luă după el.

– Gray!

Dar el nu se opri. Ajunse la trepte, le urcă în fugă şi intră pe coridorul băieţilor. Ea îl urmă, dar reţeaua de pază îi blocă drumul. În lumina unicului bec chior, îl văzu alergând spre camera lui şi intrând. Suspinând, Rehanne urcă scara până la etajul ei. Pe hol domnea tăcerea; toate uşile erau închise. Probabil că era foarte târziu.

Mergând în vârfurile picioarelor, observă o rază de lumină pe sub uşa Linei; probabil că Giselle se întorsese în cameră şi poate că avea veşti despre Kress. Bătu încet în uşă, aşteptă şi tocmai se pregătea să renunţe şi să plece, când uşa se deschise.

– Ce doreşti? se încruntă Lina la ea.

Era îmbrăcată de zi, cu o fustă neagră şi o bluză mulată, de aceeaşi culoare. Rehanne se simţi jenată şi puţin speriată.

– O căutam pe Giselle, răspunse ea. Credeam că...

– Nu-i aici.

– Îmi pare rău că te-am deranjat. Voiam să aflu ce mai face Kress. Cred că știi ce s-a întâmplat.

– Am auzit.

În vocea Linei nu răsunase niciun dram de compasiune, ci doar nerăbdare. Bâiguind alte scuze, Rehanne se retrase, dar privi pe lângă ea, în cameră. Perdelele verzi fluturau în bătaia vântului, iar pe pervaz se zărea ceva ca o dâră lungă de sânge.

Lina închise ușa, iar ea porni spre camera ei. *Gray avea dreptate. Trebuia să-l fi ascultat. Lina a fost! Ea trebuie să fi fost.* Puse mâna pe clanță și deschise ușa, coborându-și privirile.

Degetele îi erau mânjite de sânge.

Probabil că se murdărise de pe ceva din camera lui Kress. Sau... Își aminti că mâinile lui Gray erau umede și lipicioase. Să fi fost sânge?

Auzi scârțâitul patului și, din întuneric, vocea somnoroasă a lui Chantal întrebă:

– Rehanne?

– Da. Îmi pare rău că te-am trezit.

Dar dacă tot nu mai dormea, înseamnă că putea să aprindă lumina. Pipăind, Rehanne găsi întrerupătorul veiozei de pe biroul ei. Chantal se ridică în capul oaselor, înfășurată toată în cearceaf. Avea ochii umflați și roșii.

– Știi dacă... Kress e în viață?

– Nu știu.

Rehanne nu avea chef de vorbă. Chantal aflase despre cele întâmplate; toată lumea știa deja, în ciuda pazei de pe scări. Întorcându-se cu spatele spre colega ei, pentru a-i descuraja orice tentativă de conversație, se dezbrăcă și își puse cămașa de noapte. Apoi se răsuci

pentru a-i spune că va stinge lumina când se va întoarce de la baie. Pe podea, lângă patul lui Chantal, o batistă albă pătată de sânge îi atrase privirea. Fata observă; se aplecă, văzu bucata de pânză, o înhăță și o vârî sub cearceaf.

– E a mea. Am plâns atât de tare când am auzit despre Kress, încât mi-a curs sânge din nas.

Din nou sânge. În seara asta, peste tot era sânge.

8

Tristeți de dimineață

Gray se împletici în clasă și se prăbuși într-o bancă din ultimul rând. Nu dormise, nu se spălase, nu se răsese, nu-și schimbase hainele și nici nu mâncase de dimineață. Știa că arată jalnic, dar nu-i păsa. Nici nu știa de ce se mai sinchisește să vină la ore – doar că astfel avea ceva de făcut, altceva decât să stea pe gânduri în camera lui sau în salon. Iar Rehanne avea să fie și ea în clasă.

Nu avea nimic să-i spună și nici nu voia să vorbească. Voia doar să stea alături de ea, să se simtă alinat de prezența ei. Simțea nevoia efectului liniștitor pe care ea îl avea asupra lui. Nu-i păsa că era doar un talent al ei, că-și folosea puterile pentru a-i calma lui neliniștile; trebuia să i le potolească cineva.

Astăzi însă, prezența ei nu putea să-l liniștească, fiindcă nu credea în nevinovăția lui. Gray nu știa nici măcar dacă el însuși mai credea în ea. Fusese atât de sigur că petrecuseră împreună timpul dintre micul dejun și adunare! Și dacă nu stătuseră împreună, ce făcuse el oare în acel răstimp? De ce nu-și putea aminti?

Oare fiara aceea îi distrugea mintea? Dar exista într-adevăr o fiară?

Toată noaptea întorsese aceste întrebări și pe față și pe dos, fără a găsi răspuns, fără a izbuti să se liniștească.

În clasă intră Coral Snow. Îl văzu și pe trăsăturile ei se întipări panica. Alese o bancă din față, cât mai departe de el, iar alura rigidă a umerilor ei dovedea că sesiza suferința lui Gray și încerca să se ferească de ea. Ar trebui să plece, să iasă din clasă, din școală, să se ducă altundeva, oriunde. Doar că nu știa niciun loc în care să nu provoace suferințe. Și în plus, nu avea puterea să se miște.

Elevii din anul al doilea intrară în grup și, cu excepția unor priviri curioase, nu-i acordară nicio atenție. Probabil că aflaseră despre Kress, dar nimic în comportamentul lor nu sugera că auziseră zvonuri care să-l asocieze cu cele întâmplate. Jerrol intră în grabă și se așeză alături de Coral. Răsucindu-se în bancă, privi spre colegii din clasă și îl observă pe Gray. Zvâcnetul nervos al capului și încruntătura care îi uni sprâncenele într-o linie dreaptă pe frunte îl făceau să semene mai mult ca niciodată cu un dihor. Se întoarse apoi la loc și o salută pe Coral, ignorându-l vădit pe Gray.

Această reacție ar putea însemna că știe despre bănuielile care planează asupra lui – sau poate doar că nu se simțea bine în preajma lui, după ciocnirea din prima zi.

Nevil Santomayor, un alt elev din anul al treilea, era tăcut și timid; Gray abia dacă-l cunoștea. Fusese singurul băiat din anul trei care nu se implicase în complotul urzit de Oryon și din acest motiv lui Gray i-ar fi plăcut să-l considere prieten, dar Nevil era mereu retras. Magistrul Hawke intră în clasă, se postă în fața băncilor și bătu cu bastonul de trei ori în podea – semn că dorea să înceapă ora. Rehanne dădu și ea buzna, așezându-se în bancă alături de Gray. Nu putea să-i spună nimic, fiindcă profesorul începuse deja să vorbească, dar era evident că se simte ușurată, văzându-l.

Părea obosită și probabil că nu dormise nici ea prea mult. Oare mai aflase ceva despre Kress? Gray nu simțea niciun dram de simpatie față de el, dar propria lui situație risca să devină extrem de gravă dacă băiatul murea și lumea continua să-l învinovățească pe el de atac.

Trebuia să găsească o modalitate de a se disculpa. Ce bine ar fi fost dacă seara trecută, în loc să stea singur în salon, s-ar fi dus în camera lui; Reece ar fi putut depune mărturie pentru el. Dar voise să fie singur – și fusese. Nimeni nu-l văzuse înainte de a-l găsi Rehanne.

Habar n-avea cât timp rămăsese în salon. Ei îi spusese că dormise. Chiar crezuse că a dormit, fiindcă avusese un fel de vis (numai că păruse real) în care parcă se rătăcise de unul singur într-un tunel lung pe care se aflau toate sculpturile create de el. Toate nimicurile acelea efemere erau păstrate acolo, pe piedestaluri de marmură, aliniate la perete. Dar cum întindea mâna spre una, încercând s-o atingă, sculptura dispărea. Ajunsese astfel la ultima, capul de țap. Aceasta rămase, rânjind la el. Înfuriat, o lovise cu pumnul și se tăiase în cornul animalului, dar izbutise s-o fărâme în mici fragmente care zburaseră, urlând, în depărtare. O ușă apăruse în locul piedestalului și, trecând de ea, se pomenise în salon, așezat pe fotoliu în întuneric. Iar Rehanne îl striga.

Visul sau viziunea, sau ce-o fi fost ea, nu părea să fi durat prea mult; și nici nu avea impresia că trecuse ceva timp între coșmar și sosirea lui Rehanne. Și totuși, când se așezase în salon, imediat după cină, luminile erau aprinse, iar el nu-și amintea când se stinseseră. Probabil că venise cineva – directoarea, poate, sau Veronica. Era ciudat însă că nu-l treziseră să-l trimită în camera lui înainte de a fi instalată paza pe scări.

Pe de altă parte, când urcase la etaj, după discuția cu Rehanne, scările nu erau păzite. Atunci nu se gândise la

asta; poate că paza fusese îndepărtată după rănirea lui Kress, ca să poată trece vindecătorii, dar la fel de posibil era ca în seara aceea să nici nu fi fost măcar instalată.

Un clopoțel sună. Tresărind, Gray își dădu seama că ora se încheiase și că el nu auzise nici măcar un cuvânt din lecție. Pe bancă, în fața lui, era un manual. Probabil că magistrul le împărțise cărțile și le dăduse o temă. Iar el nu avusese habar de nimic. Luă în mână volumul subțire și se întoarse spre Rehanne.

Dar nu mai era lângă el.

Nesigur pe picioare, se ridică și ieși din clasă în urma celorlalți elevi. Ce naiba se întâmpla cu el? Cum de n-o văzuse și n-o auzise pe Rehanne plecând, când stătuse chiar lângă el? Doar stătuse lângă el, nu-i așa? Era imposibil să fi fost doar în imaginația lui... Sau poate că nu?

Îndurerată, neliniștită și confuză, Rehanne ieși în grabă de pe culoarul sălilor de clasă și urcă spre biroul directoarei. Cu permisiunea magistrului Hawke, plecase de la oră cu câteva minute mai devreme, în timp ce el distribuia manualele. Voia să ajungă la directoare înainte de sfârșitul orei, ca să n-o vadă ceilalți elevi. Trebuia să-i vorbească, să-i ceară sfatul. Comportamentul lui Gray friza nebunia, iar ea nu știa cum să-l abordeze.

Ce se întâmplase noaptea trecută fusese, oricum, descumpănitor – insistențele lui că petrecuseră toată dimineața împreună, că stătuse de unul singur în salon toată seara, pe întuneric, umezeala aceea de pe mâinile lui, care ar fi putut fi sânge... Dar cel puțin izbutise să discute cu el. În dimineața asta însă, stătuse toată ora cu o privire goală, iar când încercase să-i atragă atenția, nu dăduse semne că ar auzi-o sau ar vedea-o.

Bătu la ușa biroului, dar nu-i răspunse nimeni. Poate că directoarea era încă alături de Kress, deși era greu de crezut că acesta supraviețuise. Doamna Vedreaux nu venise la micul dejun, dar nu era nimic neobișnuit în asta. De obicei, la fiecare masă lua parte un singur profesor, pentru a menține ordinea și a cere binecuvântarea Dătătorului de putere. În această dimineață, onoarea îi revenise doamnei Dova. Rehanne sperase să audă ceva despre straniile evenimente din seara trecută și o veste despre supraviețuirea sau decesul lui Kress, dar profesoara nu spusese nimic.

Nici Giselle și Lina nu veniseră la micul dejun, și nici Fenton. Niciun elev nu știa mai multe decât ea, dar toți erau curioși și mașina de zvonuri era în plin avânt. Era firesc ca Gray să fie și el inclus în aceste zvonuri. Trebuia neapărat să dea de directoare, să afle niște răspunsuri.

Ezitând, se apropie de camera lui Kress, își adună curajul și ciocăni. Ușa se deschise și se pomeni față-n față cu Veronica. Îngrijitoarea era ciufulită, ca de obicei, cu ochii ei negri și pătrunzători pe fața rotunjoară. Pete de praf și, posibil, de sânge îi pătau șorțul alb cu care își acoperise rochia dungată.

– Da, domnișoară?

Totdeauna se simțise intimidată de Veronica, deși n-ar fi putut spune de ce. Vocea îi pieri când încercă să-i explice pentru ce venise.

– O... o căutam pe directoare. Nu e în birou și m-am gândit că ar putea fi aici. Și voiam... voiam să aflu despre Kress.

Chipul Veronicăi era impenetrabil. Făcu un pas înapoi și-i dădu voie să intre în cameră.

– Directoarea nu-i aici. Eu făceam curat.

Toate urmele măcelului de ieri dispăruseră. Paturile erau acoperite cu așternuturi curate, podeaua și

pereții fuseseră spălate, iar la fereastră atârnau perdele albe, deși cu o seară în urmă Rehanne nu văzuse nicio perdea.

Trăgând aer în piept, întrebă din nou:

– Și Kress?

– Nu pot spune nimic, domnișoară. Va trebui s-o întrebi pe directoare.

– Păi, știi unde o pot găsi?

– Nu, domnișoară. Cred că se odihnește. A stat trează toată noaptea și după-amiază are ore. Dar tu nu trebuia să fii în clasă acum?

– Ba da, după pauză. Mi-am zis că aș putea vorbi între timp cu directoarea.

– Se pare că nu.

Și îngrijitoarea împinse ușa pentru a o închide. Un hârșâit îi atrase atenția; ceva se prinsese în ușă. Se aplecă odată cu Veronica și degetele li se atinseră pipăind pe sub ușă. Rehanne atinse obiectul, îl trase spre ea și-l ridică. Era un cercel cu filigran în formă de semilună, cu un diamant strălucitor în centru.

– Cercelul pe care l-a pierdut Chantal! Cum a ajuns oare aici?

Veronica îl privi, încruntându-se.

– Mai bine mi-l lași mie, spuse ea. Trebuie să i-l arăt directoarei.

– De ce? întrebă Rehanne închizându-și repede degetele peste cercel. Chantal l-a căutat disperată. Va fi în culmea bucuriei văzând că a fost găsit.

Îngrijitoarea clătină însă din cap.

– Nu trebuie să-i pomenești despre el înainte de a i-l arăta directoarei.

– Bine. Atunci i-l duc eu. Spune-mi unde e.

Cu un pufnet exasperat, Veronica ieși pe culoar, închizând cu cheia ușa camerei.

– Vino, atunci! Dar directoarei n-o să-i placă să fie deranjată și nici n-o să-i convină că lipsești de la ore.

Porni înainte, cu spatele țeapăn și furioasă. Rehanne nu se sinchisi însă; i se oferise o ocazie și n-avea de gând s-o lase să-i scape.

Dincolo de biroul directoarei, un culoar îngust ducea către apartamentul ei. Rehanne nu mai fusese niciodată acolo, elevilor fiindu-le interzis să pătrundă în această aripă a clădirii. Veronica ciocăni, fără niciun rezultat la început. În vreme ce așteptau, Rehanne auzi sunetul îndepărtat al unui clopoțel, care anunța sfârșitul pauzei. Va lipsi de la a doua oră. Nu-i părea bine, dar ceea ce avea de făcut acum era mult mai important.

Directoarea deschise în cele din urmă și Rehanne văzu uimită că era în capot și papuci, cu părul despletit căzându-i pe umeri. Părea mult mai umană decât de obicei, chiar vulnerabilă. Avea ochii umflați de somn; un obraz îi era brăzdat de dungi, de la pernă probabil. Dormea, iar ele o treziseră; probabil că era nervoasă acum.

– Miss Zalos a insistat că vrea să vă vadă, declară îngrijitoarea cu o strâmbătură. A găsit ceva pe prag, în camera domnului Klemmer, și a refuzat să-mi dea mie obiectul. Când i-am spus că veți dori să-l vedeți, a vrut să vi-l aducă ea însăși. Deși i-am atras atenția că vă odihniți.

Rehanne simți cum i se înroșesc obrajii. Veronica părea hotărâtă să-i prezinte situația în cea mai proastă lumină.

– V-am căutat, interveni ea înainte ca îngrijitoarea să-i mai poată aduce și alte acuzații. Trebuia să vă vorbesc în legătură cu Gray. Când nu v-am găsit în birou, m-am dus în camera lui Kress. Și am dat peste asta, adăugă ea desfăcând palma și arătându-i cercelul. E al lui Chantal. Era foarte necăjită că l-a pierdut și credea că i l-a furat cineva.

Cu degetele ei subțiri, directoarea îi luă cercelul din palmă și-l examină îndeaproape. Piatra portocalie a inelului sclipi în mișcare. Își ținea buzele strânse și nu spuse nimic, nici nu privi spre Rehanne.

– Era prins sub ușă, explică Veronica. De aceea nu l-am văzut când am făcut curat.

Directoarea îl ridică, îl mirosi și își încreți nasul, de parcă ar fi simțit o duhoare emanând din cercel. Îi dădu drumul în buzunarul capotului și își scutură mâinile cu o expresie de dezgust. Nici acum n-o privi pe Rehanne, ci se întoarse spre Veronica.

– Asta înseamnă o nouă complicație în enigma noastră. Cred că va trebui să aflăm dacă este într-adevăr cercelul pierdut sau perechea lui.

Îngrijitoarea încuviință și plecă. Rehanne rămase locului și o auzi urcând scările spre etajul al treilea.

– N-o să vorbești despre asta cu miss Navarese.

Răceala fermă din glasul directoarei făcea ca spusele sale să pară mai degrabă o afirmație decât un ordin. Femeia își folosea puterea pentru a se asigura că Rehanne nu va *putea* vorbi despre cercel sau despre încercarea Veronicăi de a-i găsi perechea.

– Ce voiai să-mi spui despre domnul Becq atât de urgent încât nu mai putea aștepta două ore?

Se simțea ca o fraieră, dar era hotărâtă să nu dea înapoi. Cu un torent de cuvinte, îi povesti cum îl găsise pe Gray în salon, pe întuneric, îi relată conversația lor și faptul că el fusese sigur că-și petrecuseră împreună toată dimineața, deși nu așa stătuseră lucrurile, ca și despre convingerea lui că Lina era de vină pentru vandalizarea camerei lui și pentru rănirea lui Kress. Apoi încheie spunându-i cât de ciudat se purtase Gray în prima oră de curs și aștepta reacția directoarei.

– Îți mulțumesc că mi-ai povestit totul, replică aceasta pe un ton la fel de rece. Nici despre asta n-ai să mai vorbești cu nimeni altcineva. Ai lipsit de la ora a doua. Dacă te grăbești, vei mai putea să-l prinzi pe magistrul Tumberlis și să-ți ceri scuze pentru absență înainte de începerea celui de-al treilea curs.

Apoi reintră în apartamentul său, ezită o clipă, se aplecă în față și adăugă:

– Încă un lucru, miss Zalos. Aș regreta dacă nu te-aș preveni că s-ar putea să te afli într-un serios pericol. Voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a te proteja, dar îți recomand să fii atentă și să eviți să te implici în problemele domnului Becq.

După cele trei cursuri de dimineață, Lina era mai mult decât dornică să meargă la masa de prânz. Fusese de la început într-o dispoziție proastă, fiindcă trebuise să se trezească devreme. Nu suferea să învețe toată dimineața, iar orarul o nemulțumea complet: două ore cu doamna Dova și una cu doamna Blake de dimineață, plus încă una cu aceasta din urmă după-amiază. O enerva că are numai profesoare și că nu fusese înscrisă la niciunul dintre cursurile magistrului Hawke, preferatul ei. Doamna Dova era mereu atât de corectă și de pedantă; doamna Blake nu era tocmai rea, însă avea o strictețe și o istețime pe care Lina nu le putea întrece niciodată.

Intră în sala de mese și căută din priviri un scaun liber. O elevă din anul întâi se apropie de ea, cu o expresie speriată. Șuvițele de păr lungi și drepte lăsau impresia că fata privea din dosul unei căpițe de fân. Lina încercă s-o alunge cu o încruntătură amenințătoare, dar fetișcana era hotărâtă.

– Eu sunt Maridel Denham, o anunță ea. Cineva mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu tine.

Lina își încrucișă brațele și o fulgeră din priviri. Fata nu dădu înapoi.

– Mi-am pierdut pisoiul, pe Rază de Lună. O elevă din anul al doilea mi-a zis că tu ai putea ști cum să-l găsesc.

– De ce? Îți par cumva o persoană care adună pisici vagaboande de pe drum?

– Oh, nu, dar persoana mi-a spus că tu înțelegi pisicile.

– Și cine o fi persoana asta atât de săritoare? întrebă Lina în timp de unghiile ei lungi băteau darabana pe braț cu o iritare ce nu izbuti s-o alunge însă pe nepoftită.

Maridel își dădu părul la o parte; degeaba însă: șuvițele îi căzură din nou pe față.

– Nu cred că ar trebui să-ți spun.

– Ba ar trebui, dacă vrei ca și eu să-ți spun *ție* ceva.

– Păi, în acest caz... Ieri la masa de seară am vorbit cu Chantal Navarese. Ea mi-a spus să vorbesc cu tine și de atunci te tot caut.

Șuierul de furie al Linei ar fi atras atenția oricărei persoane cu scaun la cap. Maridel însă insistă:

– Mi-ai văzut pisoiul? Îmi poți spune cum să-l găsesc?

– Nu.

– Dar ai zis că o să-mi spui și tu ceva! exclamă fata în pragul lacrimilor.

– Îți spun. Nu fii atât de proastă încât s-o asculți pe Chantal. Ticăloasa aia mică și-a bătut joc de tine. N-o să i se mai pară distractiv când am să termin eu cu ea. Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să-mi caut un loc și să mănânc.

Dar Maridel nu se clinti.

– Te rog, n-am vrut să-i fac necazuri lui Chantal! Și trebuie să-mi găsesc pisica!

– În acest caz, sunt convinsă că nu ți-ai dori s-o găsesc eu.

Cu aceste cuvinte, Lina o dădu la o parte din calea ei. Îl zări pe Oryon, dar la masa la care stătea el nu mai era niciun loc liber. Petra, Rehanne și Coral mâncau împreună la o masă la care mai era un scaun gol, dar dacă li se alătura în starea ei de spirit actuală, o va năuci pe Coral. În cele din urmă se așeză lângă Chantal; mai bine așa: o să se și distreze în vreme ce mănâncă.

Chantal o privi alarmată, dar magistrul Hawke îi rugă pe toți să se ridice pentru invocație. La masa lor mai erau două eleve din anul al doilea: Vanita Trask și Ferene K'Sere. Când invocația se sfârși și toți se așezară, Lina moțăi un salut la adresa colegelor și se întoarse cu un zâmbet dulce spre Chantal.

– Pari cam palidă, Chantal, îi spuse ea pe un ton preocupat. Ești cumva bolnavă?

– Sunt îngrijorată, teribil de îngrijorată pentru Kress, răspunse ea mușcându-și buza, parcă pentru a o opri din tremurat. Nimeni nu știe ce mai face. Probabil că directoarea știe, dar nu e de găsit pe nicăieri.

– Ei, știi cum se spune, lipsa de vești înseamnă vești bune.

Cu această replică veselă, Lina luă din mijlocul mesei platoul cu carne.

– Voi nu mâncați? întrebă ea. Eu una sunt lihnită.

Și folosindu-se de lingură, își puse în farfurie un rulou de vită. Oare cum li se părea celorlalte mâncarea? Ferene mânca în grabă, dar Chantal refuză platoul, iar Vanita își încreți nasul dezgustată când luă, delicat, o porție micuță. Probabil că nu învățaseră încă să vadă dincolo de iluzia menită să testeze acuitatea percepției în rândul elevilor. Lor, ruloul de vită li se părea o bucată de carne tare și ațoasă cu gust de pingea, iar legumele

proaspete din grădină aveau probabil pentru ei aspectul unui amestec de varză clocită și bucățele de cartofi tari ca niște gloanțe.

Lina luă în lingura de servit un rulou de vită de pe platou și-l împinse spre Chantal.

– Trebuie să mănânci, draga mea. Așa ai să te simți mai bine. Folosindu-și puterile, destrămă iluzia, permițându-i victimei sale să vadă friptura apetisantă și să simtă aroma delicioasă a sosului. Mmm, e bun, nu-i așa? adăugă ea.

Ochii fetei se luminară, surprinși. Lina îi așeză ruloul pe farfurie, iar Chantal puse mâna pe furculiță. Folosindu-și din nou puterile, Lina creă o altă iluzie, direcționată numai spre Chantal. Când fata înfipse furculița în carne, ruloul se transformă într-o coadă păroasă de pisică, însângerată la un capăt și zvâcnind din celălalt în farfurie. Chantal sughiță oripilată, iar furculița îi căzu din mână.

– Oh, ce minunat! se entuziasmă Lina. Pot să-i spun lui Maridel că am găsit o parte din pisica ei dispărută.

Apoi alese din platoul cu legume o bucată mare de conopidă și o puse în farfuria lui Chantal. Tot numai pentru ochii bietei fete, conopida luă forma unui cap de pisoi, cu urechi, mustăți și un nas mic și negru. O fâșie de ardei roșu într-o parte forma limba scoasă a pisicii.

– Uite, ia încă o bucată, o îndemnă ea.

Chantal își împinse scaunul în spate, se ridică și o luă la fugă din sala de mese. Lina clătină din cap cu tristețe:

– Cred că n-ar fi trebuit s-o îndemn să mănânce. Mi-am zis că-i fac un bine, dar știam, firește, cât de mult îl place pe Kress.

Vanita se uita la ea cu gura căscată. Ferene îi aruncă însă o privire încruntată.

– De ce-ți place să fii crudă? o întrebă ea, apoi se ridică și se duse după Chantal.

Lina se răsuci spre Vanita și ridică din umeri cu un aer mirat. Dar era îngrijorată; Ferene n-ar fi trebuit să sesizeze iluzia pe care ea o îndreptase numai asupra lui Chantal. Încercă să-și aducă aminte ce talente avea Ferene, dar nu izbuti.

Magistrul Hawke se apropie. Lina era bucuroasă că el prezida astăzi masa.

– Miss Mueller, ce i s-a întâmplat domnișoarei Navarese?

– S-a îmbolnăvit din cauza regretelor pentru Kress. Tocmai ne spunea că n-a putut afla dacă e viu sau mort și s-a tulburat atât de tare, încât a fost nevoită să plece de la masă. Ferene s-a dus după ea, s-o liniștească. Sunt sigură că va fi bine, domnule.

– Înțeleg.

Explicația părea să-l mulțumească și profesorul se întoarse la masa lui fără niciun alt comentariu. Deși nu reușise să scoată de la el nicio informație despre Kress, Lina suspină satisfăcută. Faptul că se răzbunase o mai înveselise și acum își înfulecă mâncarea cu poftă. Când se pregătea să iasă din sala de mese, Oryon o prinse din urmă și o luă de talie.

– Hai să vorbim, îi ceru el. În particular.

9

Discuții intime

Oryon își dădu drumul la gură:

– A fost o prostie să atragi atenția așa asupra ta prin ce i-ai făcut lui Chantal!

N-avea rost să susțină că nu-i făcuse nimic; uneori îl putea păcăli pe Oryon, dar niciodată pentru mult timp.

– A meritat-o, replică ea.

– Probabil. Dar n-ai și așa destule necazuri?

– De ce am, mă rog, necazuri?

– Ți-ai schimbat forma.

– Și?

– Kress. Tu ești de vină?

– Firește că nu.

– Ai spus că vrei să-i dai o lecție.

– Dar n-am zis că am de gând să-l omor.

– A murit?

– Nu știu. Tu ai lăsat să se înțeleagă că ar fi murit.

– Nu te mai certa cu mine, Lina! Indiferent dacă tu ai făcut-o sau nu, lumea tot va crede că e vina ta.

– N-am eu ce-i face lumii, dacă așa crede. Iar pe tine cine te-a pus să-mi porți mie de grijă?

– Nimeni, slavă Dătătorului de putere! Dar după ultima boroboaţă, chiar ai avea nevoie de cineva. Nu e momentul să atragi atenţia asupra ta.

Lina izbucni în râs.

– Înţeleg eu care-i problema! exclamă ea. Ţi-e teamă că bănuielile vor cădea asupra ta. Oamenii ne-au văzut împreună. Kress te urăşte, iar ei ştiu asta. De fapt, nu pentru mine eşti tu îngrijorat, Oryon, dar ştii că toţi cei care dau vina pe mine te vor învinovăţi şi pe tine.

El se încruntă.

– Dar nu asta e...

– Ba sigur că e! Şi de unde ştiu *eu* că nu tu ai făcut-o?

– Nu fii ridicolă!

– Nu sunt. Mă gândesc la trecutul tău recent, iar alţii fac probabil la fel. Cine ar fi mai capabil de o asemenea faptă decât tine?

El deschise gura să spună ceva, o închise la loc, se întoarse cu spatele şi plecă.

Lina îşi spuse că atinsese un punct sensibil; probabil că întinsese prea mult coarda. Nu voise să-l scoată din sărite, să-l îndepărteze de ea. Avea nevoie de el pentru schimbul de energii care le putea reda puterile pierdute. Era convinsă că amândoi atinseseră din nou nivelul anterior, dar nu-i trecea prin minte să se oprească aici.

Nu, ar fi fraieră dacă l-ar lăsa pe Oryon să fie supărat pe ea. Mai târziu îşi va cere scuze şi-l va asigura că, în realitate, nu-l suspecta de rănirea sau uciderea lui Kress.

Când Rehanne intră în clasă pentru al treilea curs pe care îl aşteptase cu atâta nerăbdare, cel de Limbi oculte, Petra era deja înăuntru. O salută şi se aşeză lângă ea, mulţumită că şi prietena ei urma acest curs; puteau învăţa împreună.

Nevil Santomayor intră în viteză, se trânti în bancă în spatele ei și murmură timid un salut. Venise vremea ca ora să înceapă și Rehanne își spuse că, probabil, numai ei trei participau la ore; în anul al treilea clasele erau formate de obicei din foarte puțini elevi.

Dar apoi, spre dezamăgirea ei, îl văzu pe Oryon intrând, urmat câteva clipe mai târziu de Lina. Deși își spuse că ea *nu* împărtășește antipatia lui Gray față de ei, faptul că se afla în aceeași încăpere cu amândoi îi dădea o stare neplăcută.

Nevil aruncă o privire spre Lina, apoi se întoarse repede. Își adună caietele și creioanele și se mută într-o bancă din față, dincolo de Petra și cât mai departe de Oryon și Lina.

– Care-i problema ta, Nevil? îl întrebă Lina. Ți-e teamă că mușc? Sau zgârii?

Rânjind, își încovoie degetele ca pe niște gheare și trase cu ele prin aer. Nevil păli.

– Nu, eu... eu...

– Termină! o certă Petra. Știi că nu e deloc vesel ce faci, mai ales după ce s-a întâmplat seara trecută.

Lina își arcui sprâncenele.

– Oh, s-a întâmplat ceva deosebit seara trecută?

– Pretențiile astea de inocentă te fac să pari vinovată.

– Ce pretenții? Nu-s vinovată de nimic.

– Ești vinovată de grosolănie și n-avem nevoie de așa ceva, ripostă Petra pe un ton ridicat.

Ochii Linei se îngustară ca ai unei pisici. Se ridică pe jumătate din bancă și doar sosirea la timp a doamnei Dova împiedică o ciondăneală. Profesoara le aruncă o privire ascuțită.

– Fiindcă am ajuns puțin mai târziu, m-aș fi așteptat ca toată lumea să fie deja în bănci, în liniște. Domnule Brew, vrei să împarți aceste manuale, te rog?

Oryon se ridică și luă unul dintre cele două teancuri de cărți de pe catedră. Puse apoi câte un volum subțirel pe fiecare bancă, fără a privi în ochii nimănui.

– Și pe acestea, spuse doamna Dova arătând celălalt teanc.

Lina se strâmbă când el execută ordinul. Acestea erau cărți mai groase și mai grele – dicționare, văzu ea când Oryon le distribui, așezându-se apoi la locul lui, cu fața întunecată de mânie.

Atmosfera tensionată nu se risipi până la sfârșitul orei. Rehanne era bucuroasă că în clasă nu se afla și Coral; ar fi fost devastată de tensiunea ce emana, în mare parte, dinspre Oryon și Lina.

Deși era, fără îndoială, conștientă de ea, doamna Dova ignoră atmosfera încărcată. Le înmână foi cu structura cursului, le spuse care sunt cerințele și le explică motivele și natura străvechilor limbi ale magilor. Nu puse nicio întrebare și nu dădu ocazia să-i fie adresată vreuna. Deja familiarizată cu materia, Rehanne își lăsă mintea să rătăcească, făcându-și ca de obicei griji pentru Gray.

Ultima oră era cea de Istorii de caz în etică. Era nerăbdătoare să vadă dacă Gray va veni și alese o bancă în spate, de unde să-l poată pândi. Magistrul San Marté intrase și dăduse deja bună ziua când el își făcu apariția și se trânti într-o bancă. Nu avea cum să vorbească cu el; nu putea decât să-i zâmbească încurajator și să-i arate că ar vrea să discute după oră. Arăta groaznic, mai rău decât de dimineață. Privirile îi erau terne și vagi, ca ale unui somnambul.

Magistrul împărți și el cărți: volume groase și grele, cu scris mărunt, tipărit pe două coloane. Profesorul turuia de zor despre importanța lor, despre „bogăția de învățături" pe care o conțineau. Rehanne încercă să-l ignore, dorindu-și să aibă puterea de a modifica timpul,

ca să treacă mai repede peste această oră. Sârguincioasă, își scrise în caiet tema pentru a doua zi, dar nu luă notițe. Gray, văzu ea, nu pusese nici măcar o dată mâna pe creion.

La curs fuseseră repartizați îndeosebi elevi din anul al treilea, plus Giselle și Chantal. Din fericire, aceasta din urmă se liniștise considerabil de la ieșirea ei precipitată din sala de mese, iar Giselle nu venise la oră. Rehanne n-o văzuse toată ziua și deci nu avusese ocazia s-o întrebe despre Kress.

Lângă ea ședea Fenton, palid sub puzderia de pistrui; buna sa dispoziție obișnuită pierise. Poate că avea vești despre starea lui Kress. Mâzgăli rapid o întrebare și rupse pagina din caiet în vreme ce magistrul perora despre caracterul nobil al istoricilor care consemnaseră destoinic problemele de etică în textul cărții. Apoi, când profesorul își aranjă peruca și coborî privirile în manual pentru a citi un fragment din introducere, se întinse și puse bilețelul în fața lui Fenton.

El ridică din umeri, cu palmele în sus, semn că habar n-avea. Întrebarea îi reamintise, probabil, oroarea de ieri, căci își scutură un fior și se aplecă în față, cu coatele pe bancă și capul în mâini. Rehanne se simți vinovată fiindcă îl tulburase iar; dar mai simțea și altceva: un răspuns emoțional impus din exterior.

Chantal observase bilețelul și-i ghicise scopul, fapt care îi ațâțase iar furia și durerea. Emoțiile ei pătrunseră în sufletul lui Rehanne, iar în mintea ei răsuna un singur cuvânt: *Lina, Lina, Lina!*

Era gata să explodeze, să urle de frustrare, să scuipe o acuzație. Dar nu era ea singura afectată; toți elevii deveniseră agitați, se fâțâiau, băteau cu creioanele în bancă, închideau și deschideau cărțile, aruncând priviri dese spre ceas. Ticurile nervoase ale magistrului San

Marté deveniră și ele mai accentuate: își tot aranja peruca, își netezea mustața, se trăgea de cravată, se ridica pe vârfuri, se legăna și se bâțâia, încât Rehanne își spuse că nu mai poate suporta.

În sfârșit, sună clopoțelul și elevii se năpustiră din clasă de parcă i-ar fi fugărit vreun demon.

Și poate că așa și era.

Rehanne își înăbuși acest gând și se grăbi să-l ajungă pe Gray, care se repezise afară fără a o mai aștepta. Trecu printre Chantal și Britnor, dar o opri Fenton.

– Rehanne, vreau să vorbesc cu tine, îi ceru el blocându-i calea.

– Nu se poate mai târziu?

Gray dispăru în mulțimea de elevi ieșiți din celelalte clase.

– E important. Mi-am amintit ceva. Și nu cred...

– Regret! Trebuie să mă duc după Gray. Te caut eu înainte de cină, bine?

Și fără a-i da timp să răspundă, trecu pe lângă el, străbătu grupul de elevi din capătul culoarului, o luă la fugă și-l prinse pe Gray la picioarele scărilor.

– Gray, bâigui ea gâfâind, de ce nu m-ai așteptat?

El îi întoarse o privire goală.

– Gray?

Îl văzu clipind și, încet, privirea i se focaliză.

– Scuză-mă. Ce spuneai?

– N-are importanță. Putem vorbi undeva în liniște?

– După pauză am seminarul acela cu directoarea. Nu vreau să întârzii.

– O să fim atenți la ceas.

Îl conduse spre bibliotecă; sala era deschisă și, cu excepția elevului din anul al doilea de la ghișeu, nu mai era nimeni înăuntru. Se așezară la o masă în colțul cel mai îndepărtat și începură să vorbească în șoaptă.

– Vreau să-mi cer scuze că te-am suspectat noaptea trecută, îi spuse ea. Cred că eram amândoi tulburați, iar...

– Iar eu m-am purtat bizar. Și mie îmi pare rău.

Ea îi acoperi mâna cu palma ei.

– Mi-era teamă. Venisem direct din camera lui Kress. Nu mai gândeam clar.

– Eu nu mai gândesc clar de mult timp, replică el, strângându-i mâna.

– Când m-am dus sus, am văzut lumină în camera Linei. Mi-am spus că poate e Giselle și am ciocănit la ușă. Era însă Lina. Nu se culcase încă, era îmbrăcată și... am văzut o urmă de labă însângerată pe pervazul ei. Ai avut dreptate. Ea trebuie să fi fost!

– Va trebui să-i spui directoarei. Trebuie s-o convingem, adăugă el pe un ton mai animat.

– Nu sunt sigură că mă va asculta.

Fără să vrea, Rehanne privi spre mâna lui Gray și își aminti că seara trecută fusese umedă – poate de sânge. Acum, murdăria adunată sub unghiile lui avea o nuanță roșiatică. Iar avea îndoieli! Deși cu numai o clipă în urmă fusese atât de sigură.

– Cred că și tu ai avut sânge pe mână noaptea trecută, îi șopti ea aruncând priviri furișe către elevul de la ghișeu, ca să fie sigură că nu-i poate auzi. Ce s-a întâmplat?

El îi dădu drumul. De această dată, când răspunse, vocea îi era din nou plată și moale.

– Până la urmă nu ești chiar sigură...

– Ba da, *sunt!* Însă...

– Nu, nu ești, o întrerupse el. Nu-i nimic. Nici măcar eu nu sunt sigur. Îmi doresc să fi fost Lina. Dar ar fi mult prea ușor, nu-i așa? Fiindcă adevărul e că am avut sânge pe mână. Am văzut când am urcat în cameră și nu știu de unde a apărut. Nu știu unde am fost și ce am făcut seara trecută. Nu știu unde am fost și ce

am făcut ieri-dimineaţă. Şi trebuie să aflu. Până ce nu voi afla...

Rehanne îi luă iar mâna, strângându-i-o în a ei.

– Am să te ajut. Trebuie să te fi văzut cineva şi dimineaţă, şi aseară.

– Mulţumesc, replică el ridicându-se, dar vreau să nu te amesteci. Nu vreau să te pun în pericol.

– Nu mi-e frică.

– Ba ar trebui să-ţi fie. Acum mă duc la ore. Ai grijă. Te rog!

Îi atinse obrazul cu o mişcare uşoară şi plecă.

Dacă Gray se îndoia că Lina fusese cea care îi vandalizase camera şi-l atacase pe Kress, însemna că acceptase teoria directoarei cu privire la demonul care-l poseda. Oare pierderile acelea de memorie erau de vină, sau se mai întâmplase şi altceva – ceva despre care nu-i spusese ei? Îşi aminti că Fenton voise să-i vorbească – despre ceva important, adăugase el. Ar fi trebuit să-l asculte. Poate că lucrul de care îşi amintise îl putea ajuta pe Gray... sau îl condamna definitiv. Trebuia să afle.

Fiindcă, dintr-odată, începuse să-i fie frică. Îngrozitor de frică.

10

Uneltind cu inamicul

Gray intră în sala de seminar și se opri brusc. Oryon era așezat la masa ovală, alături de directoare; ei doi erau singurii din încăpere.

– Intră, domnule Becq, și ia loc.

Deși masa era suficient de mare pentru șase persoane, numai patru scaune erau aranjate în jurul ei. Gray înaintă încet până în mijlocul sălii, fără a-și lua privirea de la Oryon. Nu se așteptase să fie singurul elev la acest curs special, dar nu putea îndura gândul că făcea pereche cu Oryon, într-o clasă cu numai două persoane. Se apropie de scaunul de lângă directoare, lăsându-l liber pe cel dintre el și Oryon. Își puse mâinile pe spătar, dar nu se apropie.

– Asta e... Mai vine și altcineva la acest curs?

– Grupele mele de seminar sunt întotdeauna foarte mici, domnule Becq. Dumneata și domnul Brew veți fi singurii participanți la curs.

– Dar nu pot... nu am...

Gray nu-și găsea cuvintele pentru a-și exprima obiecția – de fapt, mai mult decât atât: revolta, aversiunea.

– Îți înțeleg reținerea, domnule Becq. Totuși, am avut motive suficiente pentru a vă alege pe voi doi la acest studiu special asupra Comunității celor dotați. Dacă vrei să iei loc, vă voi explica.

Gray trase scaunul, se așeză și rămase țeapăn, incomod și iritat fiindcă fusese obligat la această confruntare. Rotind între degete un creion lung și galben, recent ascuțit, directoarea începu să vorbească:

– Cunoașteți bine importanța pe care Școala Simonton o acordă formării unei veritabile comunități a celor dotați. Considerăm imperios necesar ca persoanele dotate să coopereze între ele și să se susțină reciproc, în loc să concureze unele cu altele, intrând în rivalități ce nu duc decât la dueluri de putere periculoase și uneori chiar mortale. Nefericitul incident de acum doi ani ne-a oferit o ilustrare clară a caracterului distructiv pe care îl are puterea greșit utilizată.

Gray aruncă o privire spre Oryon. Figura lui era impasibilă, iar în ochii ațintiți asupra directoarei nu se putea citi nimic.

– Nu voi readuce în discuție acel incident, continuă directoarea făcând un semn spre Gray să fie atent. El aparține trecutului. Vom vorbi acum numai despre prezent și despre nevoia de reconciliere și cooperare; despre comunitate și despre posibilitățile de consolidare a ei grație schimburilor de putere liber consimțite. Nu vom zăbovi asupra teoriei, ci vom trece la practică.

Îndreptându-și privirile de data aceasta spre Oryon, directoarea adăugă:

– M-am gândit s-o înscriu și pe domnișoara Mueller la acest seminar, dar m-am temut că domnului Becq îi va fi greu la început să colaboreze cu amândoi.

Greu! La început! Gray se fâțâi în scaun, reprimându-și pornirea de a se ridica și a o zbughi afară.

– Domnule Brew, experimentele pe care le-ai inițiat împreună cu miss Mueller pentru a vă reface puterile constituie un exemplu al tipului de cooperare la care mă refer, pentru întreaga comunitate. Voi doi ați descoperit că, atunci când este împărtășită, puterea sporește. Dacă acest lucru se întâmplă când în joc se află numai două persoane, imaginați-vă ce ar însemna ca toată comunitatea să acționeze la unison pentru ca întreaga putere să fie egal împărtășită între toți membrii ei.

Gray se răsuci pentru a-l privi pe Oryon.

– Deci asta puneați voi doi la cale! Știam eu că...

– Domnule Becq! Ascultă-mă!

Glasul directoarei răsunase plin de forță, obligându-l să tacă și să-și întoarcă fața de la Oryon, spre ea. Deși era frământat de frustrare, nu putea să-i ignore cuvintele.

– N-am spus că aprob sau că accept acele experimente. Când sunt efectuate de numai două persoane, în scop personal, presupun un risc mult mai mare decât atunci când sunt practicate de un număr mare de persoane, în folosul tuturor. Și înainte ca această practică să fie acceptată în rândul comunității, va trebui să impunem anumite reguli pentru apărarea celor nedotați. În cadrul acestui seminar vom discuta despre posibilitatea schimburilor de putere și vom stabili ce restricții trebuie impuse la utilizarea lor.

Directoarea se întrerupse și, timp de câteva minute înainte de a continua, studie cu atenție vârful creionului.

– Am spus că acest seminar va fi unul practic, nu teoretic. Amândoi veți deprinde modalități de cooperare și de schimb de puteri. Discuțiile referitoare la cooperarea în cadrul comunității se vor baza pe ceea ce veți descoperi în timpul efectuării propriilor schimburi.

Pe Gray, furia îl ardea ca un fier roșu. Dacă ea își închipuia că-l va putea sili să-l ajute pe Oryon să-și sporească puterea...

– Eu n-am puteri de împărțit, ripostă el sec.

– Domnule Becq, deții un talent ciudat și neobișnuit, care necesită, în mod cert, puteri considerabile. Nu ți-ai dat seama niciodată de adevărata amploare a forței tale fiindcă se concentrează toată în acel unic talent, pe care până de curând l-ai subestimat. Trebuie să-ți vorbesc sincer, deși știu că nu-ți va plăcea ce vei auzi.

Lăsă creionul să cadă pe birou, își încrucișă mâinile și se aplecă în față, vorbindu-i numai lui:

– Te-am avertizat cu privire la demonul pe care s-ar putea să-l porți în tine. Cred că el este cel care te-a împins să-ți folosești talentul, ca să se poată hrăni cu puterile tale. Mai cred, de asemenea, că domnul Brew are atât capacitatea, cât și forța de a te ajuta să te aperi.

Gray sări în picioare.

– Nu vreau niciun ajutor de la el!

– Stai jos, domnule Becq.

Glasul calm al directoarei îl sili să se așeze, deși încercă să nu se supună. Nu avea dreptul să facă asta! Unde era etica despre care tot turuise înainte? Se zvârcoli în scaun, dar nu izbuti să rupă firele de putere cu care ea îl țintuise.

– Nu l-am ales pe domnul Brew numai ca să te enervez, așa cum pari a crede. Și nici pentru că voiam să văd pace între voi, deși doresc asta. L-am preferat pe el dintr-un motiv practic: experiențele prin care a trecut acum doi ani i-au conferit o rezistență sporită în fața demonului, o rezistență mai mare decât a oricui altcuiva care ar încerca să te ajute. A oricui!

Adică a lui Rehanne, își spuse Gray cu amărăciune. *Cu alte cuvinte, trebuie să accept ajutorul lui Oryon sau o pun pe ea în pericol. M-a prins într-o cursă bine ticluită. Dar am să găsesc eu o cale de ieșire – fie ea și cea finală. N-am să primesc ajutor de la Oryon!*

– Gray, am să colaborez cu tine dacă ai să mă lași, replică Oryon pe un ton potolit. Nu te învinovățesc pentru că respingi această idee. Dar aș vrea să-mi dai o șansă să repar lucrurile.

Gray rămase tăcut, cu maxilarele strânse și ochii ațintiți la peretele din față. Directoarea îl putea obliga să rămână în scaun, dar nu-i putea înfrânge voința. Femeia se ridică.

– M-am temut că nu vei înțelege de vorbă bună, domnule Becq. De aceea, trebuie să-ți arăt ceva; poate că va fi mai convingător decât au fost cuvintele mele.

Deși se opuse, Gray se pomeni ridicat în picioare și forțat s-o urmeze. Oryon mergea alături, ca o umbră malefică în hainele lui negre. Dacă s-ar fi schimbat cu adevărat, nu ar mai fi purtat haine negre.

Directoarea îi conduse afară din clasă. Dincolo de ușă, în locul coridorului familiar, se afla acum o scară lungă. Gray urcă treptele pentru că era obligat, dar treptat curiozitatea îi înfrânse reticența. Nu văzuse niciodată până acum vreuna dintre misterioasele încăperi și coridoare interdimensionale despre care se spunea că se întrepătrund cu realitatea primară a școlii. Aruncând o privire furișă către Oryon, văzu că acesta nu e surprins. Parcă mai fusese aici înainte și cunoștea bine aceste zone secrete. Culoarele și scara nu erau luminate electric, ci cu lumânări în sfeșnice, care se aprindeau singure la apropierea lor, pentru a se stinge odată ce treceau de ele.

Străbătură un coridor lung și se opriră în fața unei uși pe care directoarea o descuie cu o cheie de argint. Dincolo de ea, o scară în spirală urca parcă la nesfârșit. Gray gâfâia când au ajuns sus, în fața unui culoar îngust, cu o singură ușă în capăt. Pentru a o deschide, directoarea nu-și mai folosi cheia, ci rosti o formulă magică. În clipa următoare păși în cameră. Era cam

cât un dormitor obișnuit și avea ca unic mobilier un pat înalt și îngust, în mijloc. Pe el zăcea Kress, cu brațele pe lângă corp, cu pielea galbenă ca de ceară. Un cadavru?

– A fost nevoie de trei vindecători care au colaborat, care și-au pus puterile în comun, pentru a-i tămădui trupul, spuse directoarea, răspunzând parcă întrebării nerostite. Din păcate însă, are o altă suferință, care scapă capacităților noastre vindecătoare.

Un cearceaf îl acoperea aproape în întregime, ușoara lui ridicare și coborâre ritmică demonstrând că era în viață. Vrând să-l vadă mai bine, Gray se apropie de pat. O rețea de putere îl opri.

– Atenție! exclamă directoarea. Du-te puțin mai înapoi! Domnule Brew, încearcă să destrami paza.

Oryon făcu un pas în față, iar Gray se depărtă de el.

– Mi-ar fi mai ușor cu o baghetă. A mea a fost furată.

Întinse un deget spre pat și șopti ceva. După câteva clipe închise ochii, strângând din pleoape. Stropi mici de sudoare îi apărură pe frunte. În cele din urmă spuse:

– E o pază dublă. Am trecut de primul nivel, dar nu-l pot străpunge pe al doilea.

Directoarea înclină din cap și rosti o a doua formulă magică. Cuvântul bubui în încăpere; o flacără dansă asupra patului.

– Hai, repede, înainte să se trezească!

Și se apropie de patul lui Kress. Gray o urmă, fără a-i mai da vreo atenție lui Oryon, aflat alături. Directoarea întinse mâna pe care avea inelul și ridică una din pleoapele lui Kress, dând la iveală un ochi de foc. Cealaltă pleoapă se deschise singură. Privirile arzătoare, încărcate de ură, ale unui demon se ațintiră asupra lor. Gura lui Kress se căscă, dar răgetul turbat care-i răzbătu din gâtlej nu avea nimic omenesc în el. Trupul se ridică, năpustindu-se spre ei.

– Înapoi!

Directoarea îl împinse pe Gray în spatele ei și rosti un alt cuvânt magic. Odată cu Oryon, sări și ea într-o parte. Puterea pe care o eliberase se înfășură în jurul demonului, care continuă să se zbată. Curenții de forță îi ridicară lui Gray părul în cap. Urechile îi vuiau. Camera începu să se zdruncine și păru să licăre între două tărâmuri. Imagini terifiante, scene de măcel și moarte se suprapuseră peste ea, astfel că, pentru o clipă, Gray crezu că se află iar în posesia Femeilor Teribile. Urlă.

Încăperea redeveni stabilă. Kress zăcea pe pat nemișcat, cu ochii închiși, de parcă dormea liniștit.

– Paza e restabilită, spuse directoarea. Demonul e reținut. Apoi, întorcându-se spre Gray, adăugă: Ai văzut ce poate face acel demon? Nu știu cum l-am putea elibera pe domnul Klemmer. Atâta vreme cât e posedat, va rămâne aici, închis în siguranță. Dar trebuie să preîntâmpinăm infectarea altora. Eu am făcut tot ce am putut, dar nu e suficient. Sper ca voi doi, Gray Becq și Oryon Brew, lucrând împreună, să puteți împiedica posedarea altor elevi, așa cum demonul de aici îl posedă pe domnul Klemmer.

Gray trase adânc aer în piept și, oricât de greu i-ar fi fost s-o facă în prezența lui Oryon, rosti întrebarea la care trebuia neapărat să afle răspuns:

– Demonul acela a venit prin intermediul meu? L-a infectat pe Kress din cauza mea?

Oryon îl privi curios.

– Nu sunt sigură că este același demon, răspunse directoarea. Mă tem însă că a pătruns în școală prin tine și că l-a atacat pe Kress ca urmare a antipatiei tale față de el.

– Dacă ar fi așa, de ce nu l-a atacat pe Oryon? Sau pe Lina?

– Poate fiindcă ei au o posibilitate de apărare pe care Kress n-a avut-o. Sau poate că... Veronica mi-a spus că, la sosire, ai avut o mică altercaţie cu Kress şi Jerrol. Poate că a reacţionat la acel eveniment.

Gray uitase de incidentul de pe scări.

– Dar m-am certat mai degrabă cu Jerrol. Şi totuşi, nu el a fost atacat.

– Nu am pretenţia că înţeleg perfect această situaţie, replică directoarea. Important însă este să lucrăm cu ceea ce ştim deja – şi anume că demonul este reţinut, dar nu învins, şi că ar mai putea fi şi alţii la pândă. Trebuie să punem capăt acestei ameninţări. Iar pentru asta, domnule Becq, este nevoie de cooperarea dumitale. Nu trebuie să mai existe nicio animozitate pe care demonii s-o poată exploata.

În vreme ce Gray cugeta la acest lucru, directoarea îi conduse pe amândoi în sala de seminar, după care le spuse că sunt liberi. Când ieşiră din clasă, afară se întindea coridorul obişnuit, iar Gray îşi dădu seama că nu va izbuti să mai regăsească drumul spre camera în care zăcea Kress. Întrebarea lui Oryon îl smulse din gândurile sale:

– Ce zici, Gray? Eşti dispus să colaborezi cu mine?

– Nu ştiu. Lasă-mă un timp să mă gândesc.

– S-ar putea să nu avem mult timp la dispoziţie.

Dar Gray se îndepărtă în grabă, fără a-i mai răspunde. Ideea că demonul care îl poseda pe Kress venise prin intermediul lui era cutremurătoare. Iar nevoia de a colabora cu Oryon îi repugna. Trebuia să găsească o altă soluţie. Dacă ar putea discuta cu Rehanne...

Dar nu putea. Era necesar să stea departe de ea. Dacă i s-ar întâmpla ei ceva... Însă nu, nu i se va întâmpla nimic! Dacă trebuia să colaboreze cu Oryon pentru a o proteja pe ea, o va face. Dar nu cu plăcere.

11

Pierdut!

Căutând un loc în care să poată gândi în liniște, Gray intră pe culoarul ce ducea spre bibliotecă. Probabil că mai erau înăuntru câțiva elevi care voiau să citească până la masa de seară, dar nu avea să fie atât de aglomerat ca la mijlocul semestrului, așa că va putea sta singur la o masă, plănuindu-și următoarea mișcare. Sau cea mai sigură metodă de sinucidere.

Pradă depresiei, efortul de a-și ridica un picior după altul pentru a merge necesita mai multă energie decât avea el. Se târâi însă înainte, cu umerii căzuți și privirea în podea. Trecu de bibliotecă fără a o observa și își dădu seama cât de departe ajunsese abia când se izbi de ușa din capătul culoarului. Aceasta dădea afară și era totdeauna încuiată.

O împinse, convins că nu se va întâmpla nimic. Dar aceasta se deschise. Privi afară, spre grădina cu rândurile de legume gata să fie culese. Brusc, îl năpădi dorința de a se plimba printre ele și a trage în piept aroma proaspătă a plantelor vii și mirosul pământului fertil care le hrănea. Dar, dacă ieșea, ușa se putea închide în

urma lui. Pentru a fi sigur că nu rămâne afară, se aplecă și își puse caietul între tăblia ușii și toc.

N-avea de gând să stea afară mult – doar atât cât să-și limpezească mintea. Mergând mai repede, își croi drum printre tulpinile înalte ale porumbului și o porni printre șirurile de legume, bucurându-se de senzația frunzelor ce-i mângâiau fața și brațele, în foșnetul ușor al vegetației.

Tocmai începuse să se relaxeze, când auzi glasuri în apropiere; două, una de băiat și una de fată, ce se apropiau de el. Nu voia să vadă pe nimeni și nici să fie văzut, așa că se răsuci pe călcâie și o luă la fugă înapoi, ieși dintre șirurile de porumb și se grăbi spre ușă.

Era închisă; cineva luase caietul. Puse mâna pe clanță și trase. Ușa trosni și se deschise. Avea noroc: culoarul era încă pustiu. Deci nimeni nu-l văzuse ieșind sau intrând pe ușa interzisă. De fapt, era atât de întuneric înăuntru, încât oricum nu l-ar fi putut zări nimeni. Probabil că becul din tavan se arsese. Pipăi podeaua în căutarea caietului, dar nu-l găsi. Nicio pagubă; nu-și luase notițe și nu scrisese în el nimic altceva decât numele său. Porni spre bibliotecă.

Și acolo era întuneric și nu se zărea nimeni, dar prin ferestrele acoperite de praf pătrundea o rază de lumină. Se încruntă; geamurile nu arătau așa când fusese aici împreună cu Rehanne, ceva mai devreme.

Și mesele erau pline de praf. Printre pânzele de păianjen care acopereau rafturile, pe cotoarele putrezinde ale cărților se vedeau urme de viermi. Duhnea a hârtie veche și piele mucegăită. Se apropie de un raft, scoase o carte și o deschise. Coperta căzu. Paginile îngălbenite se fărâmițară în mâinile lui.

Merse în partea din spate a bibliotecii, se uită în micul atelier, dar nu văzu decât păianjeni și întuneric.

Dându-și la o parte pânzele de pe față, se întoarse, ieși din bibliotecă și, pornind pe coridor, verifică sala de mese, salonul și sălile de clasă. Toate arătau la fel ca biblioteca: părăsite de mult timp. Nicăieri nu se zărea vreun elev sau profesor, iar praful de pe podele părea că se strânsese, netulburat de nimeni, de ani întregi.

Urcă scara. Balustrada tremura sub mâna lui, iar lemnul putred al treptelor amenința să se frângă. Ușile camerelor erau deschise, lăsând să se vadă cadrele mâncate de rugină ale paturilor și, ici-colo, câte un dulap sau un sertar rupt. La robinetele ruginite din baie nu curgea niciun fir de apă, iar chiuvetele erau crăpate și ciobite.

Urcă la etajul fetelor și găsi aceeași priveliște.

Cu siguranță era o iluzie, dar cine o crease și cu ce scop – nu-și putea imagina. Doar dacă nu cumva... Să fie oare un truc al directoarei, pentru a-l forța să coopereze cu Oryon?

Iluzie sau nu, totul părea real, teribil de pustiu și de sumbru. Se întoarse la primul etaj, pășind cu grijă pe trepte, și încercă ușile duble de la intrarea principală. Erau încuiate. Se duse spre celelalte uși, care dădeau spre curtea interioară. Și ele erau încuiate și nu se clintiră oricât le-ar fi împins.

Încercă și ușa care ducea de la sălile de clasă spre grădină, dar nici cu ea nu avu mai mult noroc, așa că se întoarse pe culoarul bibliotecii și se apropie de ușa prin care pătrunsese în acest coșmar. Refăcând drumul pe acea ușă, în grădină și înapoi, poate că va reuși să destrame vraja asta deconcertantă.

Dar speranța i se năruí când văzu că și acea ușă e încuiată, la fel ca toate celelalte. Bătu în ea, o împinse, o trase, o izbi cu pumnii, cu picioarele, se aruncă în ea, dar degeaba. Nu izbuti decât să se rănească la degete

și la picioare, și să-și facă o vânătaie la șold când se izbise în ușă.

În pragul panicii, făcu din nou turul clădirii în căutarea vreunui indiciu, a unui semn pe care nu-l observase prima dată și care ar fi putut explica situația în care ajunsese, arătându-i și calea spre ieșire. Dar, degeaba. Scotoci meticulos prin bucătărie, dar nu dădu peste nimic comestibil. Dacă nu va găsi o cale de scăpare din iluzia asta, va muri de foame. Și cu toate că se gândise la sinucidere, n-ar fi ales în niciun caz înfometarea ca metodă.

Când simți că picioarele nu-l mai țin, se așeză pe podeaua prăfuită a salonului, își sprijini capul pe brațe și adormi. În vise i se arătă demonul, rânjind și arătându-și colții.

Când se trezi, hohotele sinistre ale fiarei îi răsunau încă în urechi. Amorțit, cu junghiuri peste tot, se ridică, se întinse și privi în jur. Nimic nu se schimbase; somnul nu alungase iluzia. Probabil că dormise toată noaptea, fiindcă prin ferestrele murdare se strecura lumina aurie a dimineții.

Neștiind ce altceva să facă, porni din nou prin clădire, încercă iar fiecare ușă și urcă cu grijă scările șubrede. În ciuda atenției lui, o treaptă cedă; piciorul îi intră prin lemn și, când îl trase afară, marginile ascuțite îi sfâșiară carnea. Nu avea nimic cu care să se poată bandaja, așa că porni mai departe, lăsând o dâră de sânge în urma lui.

Pustietatea și ruinele din jur deveniră insuportabile. Dacă ar lua un scaun, ar sparge un geam și ar ieși, oare unde s-ar pomeni? Habar n-avea, dar trebuia să încerce. Dacă ar mai sta așa, fără să facă nimic, ar înnebuni și, oricât de urâtă era situația la școală, tot nu se compara cu cea de aici. Viața, oamenii din jur, prietenii

dobândiră brusc o nouă valoare pentru el. Dacă va scăpa din nenorocirea asta, va renunța la orice gând de sinucidere și va urma sfatul directoarei cu privire la înfrângerea demonului, ba chiar va coopera cu Oryon, dacă va fi nevoie.

Se întoarse în salon, dezmembră un scaun pe jumătate rupt, alese cea mai solidă bucată de lemn și izbi în fereastră.

Lemnul se frânse. Sticla rezistă.

Încercă din nou cu celelalte scaune, la ferestrele din celelalte încăperi. Niciun geam nu cedă.

Era blocat înăuntru! Disperat, se prăbuși pe podea. Mâinile îi erau pline de tăieturi și zgârieturi, iar în degete i se înfipseseră așchii. Îngropându-și capul în palme, izbucni în plâns.

Un zgomot îl smulse din ghearele disperării: mieunatul sonor al unei pisici.

Rehanne plecă de la bibliotecă să-l caute pe Fenton, află că are oră cu doamna Blake și se întoarse în camera ei, hotărâtă să se odihnească puțin, să coboare înainte să se încheie ora de curs și să-l aștepte la ieșirea din clasă.

Își scoase pantofii și se întinse în pat. Obosită cum era, nu trebuia să adoarmă, fiindcă risca să nu se trezească la timp pentru a-l întâlni pe Fenton. Va închide însă ochii pentru câteva minute...

Sunetul clopoțelului ce anunța cina o trezi. Sări în picioare și se uită la ceas, neputând să creadă că dormise atât de mult. Venise ora mesei, iar ea ratase ocazia de a-l întâlni pe Fenton după ultima oră de curs. Va trebui să-l vadă după cină. Își netezi hainele, se pieptănă și porni grăbită spre sala de mese.

Îl căută din priviri pe Gray, dar degeaba. Era a treia masă la care nu venea și Rehanne hotărî să șterpelească

puțină mâncare pentru el. Dar nu-l văzu nici pe Fenton, iar lui nu îi stătea în fire să renunțe la masă. Totuși, astăzi parcă nu fusese deloc el însuși. Probabil că va da de el după cină, dar mai important era să-l găsească pe Gray și să-l convingă să mănânce.

Giselle stătea la o masă cu Lina și Vanita; al patrulea loc era liber. Rehanne se îndreptă spre ele, nerăbdătoare să vorbească puțin cu Giselle, pe care n-o văzuse toată ziua. Poate că, în sfârșit, aflase ceva despre Kress.

Palidă, cu cearcăne adânci sub ochi, fata îi făcu semn din cap, dar nu spuse nimic. Când se așezară din nou, după invocație, Rehanne i se adresă:

– Arăți de parcă n-ai fi dormit deloc, Giselle. Cât timp ai stat cu Kress?

Spera că, odată cu răspunsul la întrebarea rostită, va primi și celelalte informații dorite.

– Am stat trează toată noaptea. Spre dimineață am reușit să adorm puțin. Directoarea m-a învoit de la ore.

Vorbind, Giselle luă un platou cu șuncă și se servi. Tăie o bucată și o duse la gură, apoi își îndreptă atenția spre legume și pâine. Rehanne bănuia că încearcă să amâne întrebările despre Kress și decise să aștepte un moment mai potrivit pentru a o descoase.

Lina, care părea mai liniștită ca de obicei, vorbea încet cu Vanita. Rehanne nu acordă atenție conversației dintre ele; la urma urmei, se așezase la masa asta ca să stea de vorbă cu Giselle. Dar când o auzi pe Vanita spunând ceva despre cercelul pierdut al lui Chantal, nu putu să nu tragă cu urechea.

– Ăsta a fost primul, din câte știu eu, răspunse Lina.

– Știam. Chantal a întrebat pe toată lumea despre el. Dar n-am avut habar că mai lipsește și altceva; de

aceea, când mi-a dispărut piatra de foc, n-am făcut legătura cu cercelul pierdut.

– Mă îndoiesc că există vreo legătură între ele, spuse Lina cu gura plină. Prostuța aia de fată probabil că l-a rătăcit pur și simplu. Se poate ca zarva și acuzațiile ei cum că ar fi fost furat să-i fi dat cuiva ideea să fure și alte lucruri. Cercelul nu e un instrument magic, precum celelalte lucruri dispărute.

Spunând aceasta, Lina se întoarse spre Rehanne, observând parcă abia acum că le asculta conversația.

– Ție îți lipsește ceva? Vreun obiect pe care îl folosești la vrăji?

Rehanne clătină din cap, uimită de întrebare.

– Nu cred. Eu n-am nimic special... Doar lumânări și alte chestii pe care le poți găsi oriunde. Dar ce altceva mai lipsește?

– Talismanul meu de destrămare a pazei, bagheta lui Oryon și piatra de foc pe care o folosește Vanita ca să comunice cu morții.

– Am pierdut-o aseară, explică Vanita amestecând cu furculița în farfurie, fără a lua însă vreo înghițitură. Abia atunci am deschis cutia în care o păstrez, prima dată de când am venit aici, așa că nu știu sigur când a dispărut. Am căutat-o în cameră și apoi i-am spus directoarei despre dispariția ei. E ciudat că nu mi-a povestit despre celelalte lucruri care lipsesc.

– Eu nu i-am zis nimic despre talisman și mă îndoiesc că Oryon a anunțat dispariția baghetei, replică Lina.

– Maridel și-a pierdut pisoiul și știu că i-a spus asta directoarei, interveni Rehanne. Zice că fără el nu-și poate folosi talentele magice.

Lina se aplecă în scaun, dintr-odată mai atentă.

– Era pisica ei? N-am știut asta.

– Ai văzut-o?

– Nu. Dar m-a întrebat despre ea. Mi-am închipuit că a fugit pe undeva; n-am asociat-o cu dispariţiile, răspunse Lina lăsându-se pe spate în scaun, cu ochii închişi şi fruntea încruntată de concentrare.

– Giselle, ţie nu-ţi lipseşte nimic? întrebă Vanita.

Giselle mâncase tot timpul, fără a interveni în conversaţia lor. Acum clătină din cap, îşi mai luă o porţie de legume şi continuă să ronţăie ca pentru a le da de înţeles că voia să fie lăsată în pace.

De ce se poartă atât de ciudat? se miră Rehanne în sinea ei. *După ce s-a arătat atât de prietenoasă seara trecută, de ce lasă azi să se înţeleagă că nu vrea să aibă de-a face cu mine? Să fie doar obosită, sau ascunde oare ceva?*

Lina deschise ochii.

– Vanita, piatra nu i-ar fi de folos cuiva care nu are talentul tău, nu-i aşa?

– Nu. Şi cred că nici cuiva care *are* talentul meu; piatra e acordată pe vibraţiile mele.

– Talismanul meu ar putea fi folosit de oricine, dar bagheta lui Oryon e la fel ca piatra ta. Şi nimeni nu poate vorbi cu morţii prin animalul altcuiva. Atunci, de ce s-ar fi obosit hoţul să fure ceva ce nu-i e de niciun folos? Sau poate că... poate că nu le-a luat pentru a le folosi el, ci pentru a ne împiedica pe noi să le utilizăm!

– Dar Oryon îşi poate exercita puterile şi fără baghetă, replică Rehanne.

– De unde ştii asta? ripostă Lina iute, suspicioasă.

– L-am văzut aseară.

Amintindu-şi că Lina nu fusese acolo, Rehanne îi povesti cum destrămase Oryon paza de pe scări, pentru ca Giselle să-l poată ajuta pe Kress. Amintirea îi reînvie neîncrederea în ea şi pentru un moment se întrebă dacă făcea bine amestecându-se în discuţie; Giselle era probabil deşteaptă fiindcă se ţinea deoparte.

– Deci le-a arătat tuturor câtă putere are, spuse Lina a cărei încruntare sugera ce părere are despre imprudența lui Oryon. Dar e posibil ca hoțul să nu fi știut înainte că el poate face orice, chiar și fără baghetă.

Împingându-și farfuria din față, Lina sări în picioare și, fără a se sinchisi să-și ceară scuze, plecă și se duse la masa la care Oryon mânca împreună cu Britnor și Reece. Al patrulea loc fusese rezervat probabil pentru Fenton. Lina se aplecă și-i șopti ceva la ureche, iar el se ridică și ieșiră amândoi din sala de mese, ignorând regula care cerea ca nimeni să nu plece înainte ca toți să termine de mâncat. Probabil știau că nu vor fi chemați înapoi; magistrul Tumberlis prezida azi masa, iar el era atât de miop, încât nu avea cum să-i vadă.

Rehanne luă o chiflă, o tăie pe jumătate, puse două felii de șuncă înăuntru, o înveli în șervețel și o ascunse în buzunar. Dacă Lina și Oryon putuseră să plece mai devreme, ea de ce să n-o facă?

– Scuzați-mă, le spuse celor două fete rămase la masă, apoi se ridică și plecă să-l caute pe Gray.

Se opri mai întâi la masa băieților și-l întrebă pe Reece:

– Știi cumva unde e Gray? E la voi în cameră?

– Nu era acolo când am coborât eu. Nu l-am văzut toată ziua; nu avem ore împreună.

– Dar l-a văzut vreunul dintre voi? Sau Fenton?

– Fenton a urcat în camera lui după ultima oră de curs, interveni Britnor, părând dornic să-i fie de ajutor. Am trecut pe la el să-l iau jos când a sunat clopoțelul pentru masă, dar nu era acolo. M-am gândit că trebuie să fi coborât mai devreme. Dar nu știu unde ar putea fi. Noi i-am rezervat un loc.

Rehanne îi mulțumi și plecă. Mai întâi căută la parter, în salon și în bibliotecă, apoi în aripa sălilor de

clasă și în curtea interioară. Sala de reuniuni era încuiată, iar salonul din aripa profesorilor era gol. Se întoarse în clădirea principală. Deși în programul activităților gospodărești afișat lângă ușile sălii de mese nu scria că Gray sau Fenton ar fi fost repartizat la bucătărie, încercă și acolo, fără succes însă. Nici căutarea la subsol, în spălătorie, nu se dovedi mai fructuoasă. Urcă până la etajul băieților și luă camerele la rând, bătând în uși. Singurul elev din anul al treilea aflat în dormitor era Nevil Santomayor, care părea teribil de stânjenit de vizita ei și-i spuse că nu știe nimic. Nici de la cei din anii întâi și doi nu reuși să afle nimic. Rehanne se opri apoi în fața biroului directoarei. I se spusese să nu se apropie de Gray, dar putea întreba, cel puțin, de Fenton; cei doi erau, probabil, împreună.

Dar se răzgândi. Directoarea își va da seama de subterfugiu și îi va ține o altă predică. Și în plus, dacă știa unde sunt Gray și Fenton, probabil că nu avea de gând să-i spună ei. Prin urmare, urcă din nou la etaj, pentru a le întreba și pe fete, așa cum procedase cu băieții. Cineva trebuie să-l fi văzut măcar pe unul dintre ei. Doar nu dispăruseră în cine știe ce altă dimensiune!

Lina se fâțâi de colo-colo agitată, până ce izbuti s-o alunge pe Giselle din cameră. Bun! Unica modalitate de a-și potoli agitația era să-și schimbe forma, dar nu putea face asta de față cu colega ei. Oryon era de vină pentru starea în care ajunsese. Când îi povestise despre piatra dispărută a Vanitei, el nu reacționase așa cum ar fi sperat ea; se mulțumise să ridice din umeri și să-i întoarcă spatele, iar când îl chemase înapoi, se purtase cu ea distant și stătuse cu nasul pe sus, ca vechiul Oryon. Drept urmare, Lina nu-și mai ceruse scuze pentru acuzațiile de mai devreme. Dacă era prea furios pentru a fi

bine-crescut, lasă-l să fiarbă în suc propriu! Ea una era gata să-și recunoască greșeala, dar n-avea de gând să se umilească în fața lui. De fapt, în fața nimănui!

Mintea ei dădu comanda necesară, mușchii i se încordară, apoi se relaxară în clipa în care trupul luă forma de panteră. Sări pe pervaz, se ghemui și privi în noapte prin fereastra deschisă, cercetând grădina de jos. Ochi un strat de pământ afânat și sări.

Solul buretos și plantele înverzite îi atenuară căderea; era puțin zdruncinată, dar nu se rănise. Zăbovi câteva clipe lingându-și blana, până ce își reveni din șoc, apoi porni lin printre straturile de salată, adulmecându-și prada. Iepuri grăsuni mișunau prin grădină, ronțăind frunze de salată și varză, iar ea abia aștepta să-și înfigă colții într-unul. O schimbare în bătaia vântului îi aduse însă în nări miros iute de sânge.

Atentă, cu urechile ciulite și mușchii încordați, gata de salt, luă urma mirosului. Ajunse între tulpinile înalte ale porumbului. Îi ofereau o bună ascunzătoare, însă și pericolul era mai mare aici. Ghemuindu-se cu burta la pământ, se târî încet, neauzită, abia atingând câte o frunză.

Porumbul trosni. O formă se înălță în beznă, în fața ei. Ceva prea întunecat chiar și pentru ochii ei de pisică. O duhoare cumplită o învălui și, în clipa următoare, cu un mârâit, Lina zvâcni și o luă la goană, traversând grădina și avântându-se pe câmpul de dincolo. La fel de rapidă ca ea, creatura o urmări până ce sări dincolo de albia îngustă a unui râu. Acolo se opri, dându-și seama că nu mai era urmărită.

Porni apoi într-un ocol larg, cu gândul să revină la albia râului undeva departe de locul în care o traversase prima dată; dacă totul avea să fie în regulă, va sări din nou pe partea cealaltă și se va întoarce la școală. Înainte

de a ajunge însă iar la râu, mirosul de iepure îi distrase atenţia. Foamea îi dădea târcoale din nou, aşa că porni spre ospăţ.

Mai târziu, cu botul încă plin de sângele iepurelui şi uitând complet de spaima prin care trecuse, o luă la picior spre şcoală, pe cel mai scurt drum. Cu mult timp înainte descoperise un traseu relativ sigur înapoi către camera ei. Acum, înconjurând clădirile, ajunse la zidul de piatră din jurul curţii. Dintr-un salt urcă pe muchia lui, apoi de acolo pe acoperişul sălii de reuniuni, pe care îl traversă şi, cu o nouă săritură, ateriză pe clădirea profesorilor. De aici se zărea bine fereastra de la baia fetelor şi, când toate luminile aveau să se stingă înăuntru, nu-i rămânea decât să străbată acoperişul în viteză şi să ţâşnească pe fereastră, în baie. Acolo va reveni la forma umană şi se va întoarce liniştită în camera ei.

Numai că de această dată, când sări pe pervazul băii şi apoi jos, pe podea, lumina se aprinse. În aceeaşi secundă, Ferene K'Sere tresări şi abia dacă-şi înăbuşi un ţipăt de spaimă, apăsându-şi palmele pe gură.

– Lina? Tu trebuie să fii. Puah! Eşti toată plină de sânge. Ce naiba ai făcut?

Pantera mârâi şi se ghemui, gata parcă de atac, deşi nu voia decât s-o sperie pe intrusă. În loc să fugă însă, fata întinse mâinile în faţă şi strigă:

– Stai! Daneu V'Liet!

Cuvintele nu-i spuseră nimic Linei; pentru panteră, ele nu însemnau decât că sperietura nu fusese suficientă. În clipa următoare ţâşni spre Ferene, dar încremeni în aer, blocată de o forţă neaşteptată. Se răsuci şi se zvârcoli în loc, dar nu căzu. Ceva, un fel de plasă invizibilă, o ţinea suspendată în aer.

Incapabilă să scape, încercă să revină la forma umană, pentru a discuta raţional cu Ferene. Dar nu izbuti. Iar în jur nu se mai vedea nici fata, nici baia, nimic. Era înconjurată de o ceaţă alburie, prin care nu putea străpunge nici cu privirea, nici cu auzul. Chiar şi propriile ei mârâituri şi răgete erau mute.

Şi simţea că nu mai poate suporta acest neant.

12

Crimă și derută

Gray nu apăru nici la micul dejun; nu dormise în camera lui noaptea trecută și niciunul dintre cei pe care îi întrebase Rehanne nu-l văzuseră. Cuprinsă de panică, era hotărâtă să discute cu directoarea și să-i spună despre dispariția lui, dar fusese repartizată la bucătărie imediat după masa de dimineață, înainte de prima oră de curs. Trebuia să scape într-un fel și să-l mai caute o dată, după care să se ducă la directoare.

Se prezentă la bucătărie imediat ce termină de mâncat, începu curățenia devreme și, când își făcură apariția și ceilalți elevi, îi rugă s-o scuze pentru câteva minute. Majoritatea erau în anul întâi și se arătară foarte binevoitori cu ea. Lăsându-l în locul ei pe Troy Cavender, din anul doi, plecă în grabă.

Oare unde se ascunsese Gray? Să fi părăsit școala? Verifică în bibliotecă și privi spre ușa din capătul culoarului. O dâră subțire de lumină răzbătea de sub ea; probabil că nu era bine închisă. Apropiindu-se, Rehanne zări ceva prins între toc și tăblie.

Împinse ușa suficient cât să poată ridica acel ceva, apoi o propti cu piciorul în vreme ce examină obiectul

găsit. Era un caiet pe care văzu scris numele lui Gray. Probabil că ieșise pe ușa asta și pusese caietul acolo ca să fie sigur că nu se închide în urma lui. Deci nu plecase cu intenția de a nu se mai întoarce. Dar nu se mai întorsese.

Deschise ușa mai mult și privi afară. Câțiva elevi munceau în grădină, ca de obicei la ora asta. Gray nu fusese repartizat în echipa lor; totuși, Rehanne își spuse că ar trebui să lase și ea caietul pe post de proptea și să dea o tură prin grădină, întrebându-i pe cei de aici dacă îl văzuseră.

Se aplecă să proptească ușa, dar un urlet o încremeni locului. Elevii din grădină o luară la fugă spre rândurile de porumb. Puse caietul în buzunar și alergă și ea în urma lor, lăsând ușa să se închidă cu zgomot. Când ajunse la parcela cu porumb, auzi țipete și trosnetele tulpinilor călcate în picioare.

– E mort! strigă cineva. Are gâtul sfâșiat!

– Nu! gemu Rehanne și se repezi înainte, încercând să-și facă loc cu coatele printre elevii strânși în fața ei. Vreau să-l văd! Lăsați-mă să-l văd pe Gray!

Dar două brațe o prinseră și o traseră înapoi.

– Nu, nu trebuie să-l vezi, îi spuse o voce bărbătească. E oribil!

Petra o luă ușor de talie.

– Nu e Gray, îi spuse ea. E Fenton.

Nu era Gray! Rehanne îngheță. Ușurarea resimțită lăsă imediat loc unei certitudini teribile. Fenton își amintise ceva. Iar acum era mort. Caietul lui Gray în ușă... Dispariția lui... Asta putea însemna că el era vinovat pentru ce se întâmplase aici. Dar caietul era bine ascuns în buzunarul ei – singura dovadă, probabil, care îl lega de crima asta. Dar dacă ucisese o dată, ori poate de două ori – la urma urmei, nu știa dacă Kress

mai trăia sau nu – o putea face din nou. Iar ea nu avea de gând să permită așa ceva.

Desigur, nu Gray era de fapt ucigașul, ci fiara din el, monstrul pe care-l adusese de pe Tărâmul Teribil. El nu putea fi învinovățit pentru faptele bestiei; aceasta însă trebuia exorcizată. Da, îi va mărturisi directoarei tot ce știa și îi va arăta caietul, sperând ca ea să găsească o modalitate de a-l elibera de fiara aceea care îl distrugea. Cineva o chemase deja, dar Rehanne nu voia să-l acuze pe Gray de față cu ceilalți elevi; va vorbi cu directoarea în particular, mai târziu, nu aici, în fața trupului mutilat al lui Fenton.

Se smulse din brațele care o țineau și o luă la fugă spre clădire, intrând pe ușa dinspre sălile de clasă, fiindcă probabil cealaltă, pe care ieșise, se încuiase la loc. Se întoarse la bucătărie și izbuti să-și ascundă agitația, spunându-le celorlalți doar că nu-l găsise pe Gray și nici nu vorbise cu directoarea.

După ce își termină treburile, se duse la prima oră de curs. Magistrul Hawke își aștepta elevii în prag.

– Ora nu se mai ține, le spuse el. Prezentați-vă în treizeci de minute la sala de reuniuni, pentru o întrunire de urgență.

După o jumătate de oră, când toți elevii și profesorii se strânseseră în sală, vestea se răspândise deja și Rehanne își dădu seama, din șoaptele ferite, dar și din discuțiile pe față, că toată lumea aflase că Fenton fusese ucis, iar Gray dispăruse. La fel și Lina. Nimeni n-o mai văzuse de seara trecută.

Avem aceeași dilemă în continuare, își spuse ea. *Gray sau Lina?*

Directoarea începu să vorbească, fără a aduce însă vreo lămurire. Îi anunță fără ocolișuri că Fenton Rhoze fusese asasinat în lanul de porumb, că autoritățile

provinciei vor începe o anchetă la care toți elevii erau rugați să coopereze pe deplin, că școala va iniția propria investigație și că toți cei care dețineau vreo informație, indiferent cât de neînsemnată părea, erau invitați să se prezinte în biroul ei după încheierea ședinței. Timp de două zile, cursurile erau anulate. Niciun elev nu avea voie să părăsească perimetrul școlii, sub niciun motiv. O slujbă va fi organizată a doua zi, în memoria lui Fenton. Elevilor le era strict interzis să-și folosească puterile. De asemenea, li se cerea să pună capăt bârfelor și zvonurilor. Munca în grădină nu va fi reluată decât odată cu reînceperea cursurilor, iar până atunci nimeni nu avea voie să iasă în grădină. Și nu în ultimul rând, toți cei cărora le lipsea un obiect personal erau rugați să declare dispariția.

După această ultimă cerință, directoarea le spuse că sunt liberi pentru tot restul zilei, să-l plângă pe Fenton.

Elevii începură să părăsească sala, în timp ce patru sau cinci dintre ei se apropiară de podium; probabil că aveau anumite informații. Caietul lui Gray părea că atârnă greu în buzunarul ei. Ar trebui să se ducă și ea spre directoare și porni într-acolo, dar o zări pe Chantal printre ceilalți și se opri. Oare voia să reclame doar dispariția cercelului, sau mai avea și alte informații?

Curioasă, se apropie de grupul de elevi și se postă în spatele lui Chantal, observându-i pe cei din jur: Reece, Britnor și un băiat din anul întâi pe care auzise că-l cheamă Dwayne. Dar Ferene K'Sere ajunse prima în fața directoarei și o trase deoparte, șoptindu-i ceva la ureche. Rehanne observă că Chantal făcea eforturi vizibile să audă ce-i spune, dar cum ea nu putea distinge mai nimic, probabil că nici colega ei de cameră nu reușea.

Când Ferene termină ce avea de spus, directoarea se întoarse către ceilalți.

– Trebuie să mă duc cu miss K'Sere să rezolv o problemă. Nu voi întârzia mult. Vă rog să mergeți la mine la birou și să mă așteptați cu toții în fața ușii.

Apoi plecă împreună cu Ferene. Ceilalți schimbară priviri nedumerite și porniră în grup spre aripa sălilor de clasă. Pierdută în gândurile și temerile ei, Rehanne observă abia când ajunse la scară că Chantal nu se mai afla printre ceilalți. N-o văzuse furișându-se pe undeva, dar dispăruse, încălcând flagrant ordinul directoarei; prostuța asta de fată o căuta cu lumânarea!

Ferene și directoarea erau în fața lor și urcară spre etajul al treilea, în vreme ce restul elevilor rămaseră la doi, să aștepte în fața biroului, evitând să se privească unii pe alții. Reece își drese glasul, își înfundă mâinile în buzunare și își ridică ochii spre Rehanne. Roșind, începu să se bâlbâie:

– Ar trebui... ăăă... ar trebui să-ți spun că... știi... Gray n-a fost în cameră azi-noapte. Probabil că directoarea știe deja, dar îmi închipui că se așteaptă s-o anunț. Nu încerc să-i fac necazuri lui Gray.

– Știu, răspunse ea. Și eu am de gând să-i spun cum l-am căutat seara trecută și în dimineața asta. La urma urmei, cred că... Simți că o podidește plânsul, dar se stăpâni. Cred că și lui Gray i s-a întâmplat ceva.

Reece plecă fruntea în chip de încuviințare, dar evită s-o privească în ochi. Era limpede că îl suspecta pe Gray și că avea intenția să-i mărturisească asta directoarei.

– Eu trebuie să-i spun că s-ar putea să fiu ultima persoană care l-a văzut pe bietul Fenton în viață, interveni Britnor, poate vrând să-l scutească pe Reece de stânjeneală sau poate fiindcă doar simțea nevoia să vorbească. Adică, adăugă el repede, am fost ultimul, cu excepția criminalului. După ultima oră am urcat împreună și l-am lăsat la ușa camerei lui. Când am coborât pentru

cină, el plecase deja. Și n-am mai auzit să-l mai fi văzut cineva după asta.

– Eu l-am văzut, răsună o voce de băiețel, tremurată.

Elevul din anul întâi, scund și grăsun, stătea chiar în capătul scărilor, la marginea grupului. Rehanne uitase de prezența lui. La unison cu ceilalți, se întoarse acum spre el. Tenul rozaliu al băiatului devenise roșu de-a binelea.

– Eu... eram în bibliotecă și citeam pentru prima temă la cursul de etică, așteptând ora cinei. La un moment dat am ridicat ochii și l-am văzut pe Fenton trecând. Dar nu era singur. Era...

Deodată, băiatul icni, se dădu brusc înapoi, ca și cum ar fi fost tras din spate, zăbovi o frântură de secundă pe muchia scărilor și căzu. Ceilalți se repeziră să-l prindă, dar era prea târziu. Rostogolindu-se, izbind cu capul în trepte, Dwayne se prăvăli până în josul scărilor.

Toți încremeniră, ca șocați, până ce, involuntar, Rehanne scoase un țipăt. Printre strigătele celorlalți, Reece și Britnor coborâră și se aplecară asupra băiatului.

– Aduceți un vindecător! urlă Reece.

– Cred că e deja prea târziu, replică Britnor pierit. Cred că și-a frânt gâtul.

– Ei bine, cel puțin pentru moartea *asta* nu puteți da vina pe mine!

La auzul vocii dure și înghețate, Rehanne se întoarse și o văzu pe Lina încadrată de Ferene și de directoare, ca un prizonier între gărzi. Directoarea dădu drumul brațului Linei și coborî treptele, îngenunchind lângă Dwayne. Deja începuseră să se adune și alți elevi, atrași de țipete. Giselle ieși în viteză din salon, se trânti lângă trupul prăbușit și își împinse mâinile printre cele ale directoarei, încercând să atingă fața și gâtul băiatului.

– Nu mai poți face nimic, miss Dorr.

– Nu! urlă Giselle. Nu! Nu din nou! Nu poate muri! N-am să-l las! Nu mai vreau o altă moarte! N-am să-l las!

Și se aruncă asupra lui Dwayne, acoperindu-i fața cu obrazul ei și apăsându-i pieptul cu mâinile. Reece și Britnor se dădură la o parte din calea ei, trăgându-se înapoi și împingând-o pe Rehanne spre Lina și Ferene. Aceasta din urmă încă ținea strâns brațul Linei, al cărei chip scânteia de furie.

– Ăsta a fost un accident, spuse Ferene. Ce i s-a întâmplat bietului Fenton, nu!

Rehanne privi din nou grupul adunat la poalele scărilor. Directoarea se aplecase peste Giselle, cu mâinile pe fruntea ei. Încerca probabil să o liniștească, s-o consoleze pentru că nu putea învia morții.

Ceva îl făcuse pe Dwayne să-și piardă echilibrul și să cadă chiar în clipa în care se pregătea să rostească numele celui care îl însoțea pe Fenton. Să fi fost un accident? Rehanne nu prea credea. I se păruse, fugitiv, că sesizează o prezență pe scări în spatele băiatului, când acesta căzuse – aceeași prezență înghețată pe care o simțise în camera goală când trăsese cu urechea și mai târziu, pe scări, după atacul asupra lui Kress. Și dacă prezența aceea îl ucisese pe Dwayne și îl rănise pe Kress, înseamnă că nu Lina era vinovată. Și în mod cert același era criminalul și în cazul lui Fenton. Or, nu se putea ca doi asasini să umble liberi prin școală. Și nici Gray nu putea fi vinovat.

Dar unde naiba era Gray?

Linei prea puțin îi păsa de grăsanul care zăcea mort la poalele scărilor. Nu credea că fusese vorba despre un accident, dar nu se sinchisise s-o contrazică pe Ferene. Cu cât atrăgea atenția mai puțin asupra situației umilitoare

în care se afla, cu atât mai bine. Acum îi părea rău că spusese și ceea ce spusese.

Ferene era abia în anul doi, dar ușurința cu care o capturase sugera că ajunsese deja la nivelul al patrulea, sau chiar mai mult. Lina n-avea habar ce forță o ținuse prizonieră; știa doar că încremenirea aceea păruse să dureze la nesfârșit. Faptul că nu vedea, nu auzea și nu simțea nimic în jurul ei o descumpănise atât de tare, încât atunci când fusese readusă brusc în lumea culorilor și a sunetelor și își reluase forma umană, se pomenise stând în patru labe pe podea, mârâind ca un animal. Atingerea directoarei o liniștise și îi dăduse posibilitatea să se ridice în picioare și să-și recapete ceva din demnitatea pierdută.

Apoi o auzise pe Ferene acuzând-o că îl ucisese pe Fenton sfâșiindu-i gâtul cu ghearele ei de panteră, aducând ca dovadă faptul că avusese botul mânjit de sânge când intrase pe fereastra băii. Directoarea adăugase atunci că, lângă cadavrul lui Fenton, fuseseră găsite urme de labe. Nu i se dăduse prilejul de a-și susține nevinovăția. Directoarea și Ferene o înhățaseră de câte un braț și o târâseră după ele spre birou. Încercase să se opună și să scape, dar puterile lor o blocaseră. Nu putuse decât să scrâșnească din dinți în culmea furiei, în vreme ce o purtaseră pe coridoare ca pe un criminal de rând. Iar când directoarea alergase spre cadavrul lui Dwayne, ea tot nu reușise să se elibereze din strânsoarea în care o ținea Ferene, așa că rămăsese nemișcată, încercând să nu-i lase pe ceilalți să observe cât de neputincioasă era.

Apoi îl zări pe Oryon la poalele scărilor și încercă să-i prindă privirile. Dacă i-ar putea transmite într-un fel ceea ce voia, el ar avea puterea s-o elibereze. Oryon o văzu și o studie câteva clipe. Telepatia nu era unul

dintre talentele Linei, așa că nu putea decât să se încrunte spre Ferene și să privească semnificativ mâna acesteia încleștată pe brațul ei; Oryon nu dădu însă vreun semn că i-ar fi înțeles mesajul. Ah, dacă și-ar recăpăta puterile! Nu era sigură că și le irosise încercând să se elibereze din „închisoarea" în care o blocase Ferene sau că aceasta i le suprima într-un fel anume. Fata asta părea să utilizeze o forță considerabilă, pe care Lina nu reușea s-o biruiască. Dar poate că va izbuti să extragă ceva din puterea ei. Se relaxă, se concentră și încercă să deschidă un canal de la Ferene spre ea. Fata îi aruncă însă o privire mânioasă și își încleștă mai tare mâna pe brațul ei. Canalul nu se deschise. În ciuda ei însăși, Lina nu putea să nu admire capacitățile extraordinare ale fetei; asta însă n-o împiedica să dorească în continuare să se elibereze.

Se îndoia că vreunul dintre cei prezenți își folosea acum puterile, dar nu strica să verifice. Întinse un fir de forță, pentru a testa, dar imediat fu izbită de un șoc; atinsese ceva puternic. Încercă să verifice ca nu cumva sursa să fie directoarea sau Giselle. Oricât de mare i-ar fi fost disperarea, nu era atât de proastă încât să extragă putere de la directoare; și nici atât de crudă nu era încât să se folosească de Giselle, când biata fată încerca să vindece pe cineva.

Fluxul de putere venea de undeva din grupul celor strânși la poalele scărilor. Nu era Oryon; amprenta lui o cunoștea. Atunci, cine să fie? Și ce făcea persoana respectivă? Nu se vedea nicio manifestare de putere, și totuși fluxul considerabil indica o utilizare accentuată.

Lina inspiră adânc, trăgând puterea în ea însăși, bucurându-se de senzația de forță. Brusc, ceva întunecat și veninos se abătu asupra ei, ca niște păianjeni târându-i-se pe corp. Închise imediat canalul. Tremurând, se

forță să-și reprime senzația de greață care îi întorcea stomacul pe dos, umplându-i gura de un gust amar ca fierea. Privi repede spre Ferene, pentru a vedea dacă simțise și ea fluxul acela malefic. Era încruntată, mâna îi strângea brațul la fel ca înainte și se uita doar la grupul strâns lângă scară.

Acolo, directoarea o ridică pe Giselle de pe trupul lui Dwayne și o susținu să nu cadă. Lina își aminti brusc de un alt accident, petrecut cu ani în urmă pe scările casei ei din Stansbury, când fratele ei mai mic alunecase și murise. Închise ochii, îndurerată, dar îi deschise imediat când auzi pași apropiindu-se pe scări și o văzu pe Veronica venind cu Giselle și ducând-o un etaj mai jos.

Directoarea le spuse lui Oryon și lui Kelby Carter să ridice trupul lui Dwayne și să-l ducă în salon. Celorlalți le ceru să se retragă în camerele lor, dar Ferene nu se clinti, iar Lina se văzu nevoită să rămână lângă ea și să suporte privirile curioase ale tuturor celor care treceau pe lângă ele. Chantal îi aruncă o uitătură veninoasă. Lina n-o zărise printre ceilalți și se miră de unde apăruse acum.

Rehanne nu urcă nici ea, rămânând alături de Ferene și Lina. Ea, cel puțin, nu se holba curioasă, ci privea doar spre ușa salonului, cu o expresie obosită și îngrijorată. Când directoarea ieși, urcând scările, Rehanne păși în fața lui Ferene și spuse:

– Vă rog, trebuie să vă vorbesc imediat.

Directoarea încuviință și se întoarse apoi spre Ferene:

– Voi vorbi întâi cu miss Zalos, dar nu va dura mult.

Apoi intră în birou împreună, iar Lina se pregăti pentru o nouă așteptare, închipuindu-și că Rehanne voia să se vaite în legătură cu Gray. Dar nu, trebuia să fie ceva mai mult decât atât. Ușa se deschise din nou și directoarea anunță:

– Voi întârzia puțin. Miss K'Sere, dă-i drumul domnișoarei Mueller și întoarceți-vă amândouă în camerele voastre. Lina, vei constata că ți s-a retras capacitatea de a-ți schimba forma, până la elucidarea acestor crime.

Lina își încleștă pumnii și își înghiți protestul; oricum, ar fi fost inutil. Directoarea intră imediat înapoi în birou, fără a mai aștepta să vadă dacă Ferene îi ascultă ordinul. Pentru câteva clipe lungi, păru că n-are de gând s-o facă. Nu rosti niciun cuvânt, mulțumindu-se s-o fixeze pe Lina cu priviri sumbre, fără să-i dea drumul. Într-un târziu pufni dezgustată și-i aruncă brațul cât colo, ca și cum s-ar fi scuturat de o mizerie scârboasă. Lina așteptă până ce o văzu îndepărtându-se și apoi urcă scara și se grăbi spre camera ei.

Absența lui Giselle îi oferi ocazia să facă un mic experiment. Încercă să-și schimbe forma, dar constată că directoarea n-o păcălise; nu izbuti. Își testă și celelalte talente. Putea ridica manualele de pe birou, făcându-le să plutească în aer, putea mișcora și mări iar scaunul, putea crea și destrăma iluzia că perna ei era o lespede mare și neagră. Deci directoarea nu-i luase și celelalte abilități – ceea ce ar fi făcut, cu siguranță, dacă ar fi crezut cu adevărat că ea îl ucisese pe Fenton. Sau poate știa cât de reduse îi erau puterile acum... Numai că ea se aștepta să sporească din nou. Nu va trece mult și o va chema, în mod cert, să răspundă la acuzația pe care i-o adusese Ferene.

Dacă l-ar găsi pe Oryon și l-ar convinge să mai încerce un schimb, și-ar putea consolida rapid forțele, așa că ieși din cameră și porni spre scări. În capătul lor se intersectă cu Rehanne. Încercă s-o ocolească și să treacă mai departe, dar mâna ei o opri.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Sunt ocupată, replică Lina.

Dar Rehanne nu se dădu la o parte din drum.

– E important, zise ea. Am nevoie de ajutorul tău.

Solicitarea îi stârni curiozitatea. Dădu din cap în semn că acceptă și porni înapoi, spre camera ei.

Mieunatul sonor răsună atât de neașteptat în liniștea înconjurătoare, încât Gray așteptă să-l audă de mai multe ori pentru a se convinge că nu are halucinații. Sări în picioare și porni spre sursa miorlăitului.

După ce se asigură că în salon nu se ascundea nicio pisică, intră pe culoarul ce ducea spre sălile de clasă. Aici abia dacă pătrundea o rază slabă de lumină. Își mijii ochii pentru a vedea mai bine și pentru o clipă zări ceva ce semăna cu o coadă stufoasă dispărând pe un coridor lateral. O luă la fugă, coti după colț și alergă mai departe, stârnind nori de praf care îi îngreunau și mai mult vederea.

Un alt mieunat îl convinse că se afla pe drumul cel bun. Se opri la o bifurcație a culoarului. Fluturarea unei cozi argintii la mică distanță în fața lui îl convinse s-o ia la dreapta.

Bifurcație? Pe coridoarele din clădirea școlii nu existau bifurcații! Intersecții da, însă cea de care tocmai trecuse el fusese clar o bifurcație. Dar nu zăbovi să deslușească misterul, ci goni mai departe în urmărirea ghidului său felin.

Un alt mieunat. Și o curbă în față. Culoarele școlii erau drepte; curbe nu existau.

Aici lumina era mai bună. Raze în culorile curcubeului pătrundeau prin ferestrele înguste, cu vitralii. Școala însă avea numai geamuri simple – prăfuite da, însă nu colorate.

Nu mai conta însă. Fereastra din această încăpere era simplă, coridorul nu mai era plin de praf și în fața

lui mergea o pisică argintie, cu coada stufoasă pe sus, ca un stindard.

– Pis-pis-pis! Vino aici, pisicuţo! o ademeni Gray.

Animalul nu-i dădu însă atenţie, continuându-şi drumul. Gray nu-l slăbi din ochi. Cu un aer hotărât, parcă ştiind ce face, pisica îl conduse într-o sală splendidă, cu candelabre de cristal şi oglinzi înalte cât pereţii, în rame groase de aur. Gray îşi privi cu gura căscată imaginea reflectată în ele – o siluetă şleampătă, murdară, ciufulită, cu ochi sălbatici, care contrasta grosolan cu eleganţa din jurul lui. Ruşinat, se întoarse şi începu să caute iar pisica; o zări ţâşnind pe o uşă din celălalt capăt al sălii.

Traversă în fugă pardoseala de marmură albă şi intră în ceea ce părea a fi o sală a tronului, unde picioarele i se afundară în covorul gros şi roşu. Tapiserii minunate acopereau pereţii şi sute de lumânări ardeau în candelabrele de cristal ce atârnau din plafonul înalt şi boltit. În faţa lui, pe un piedestal, se afla un fotoliu aurit, cu perne de catifea roşie. Pisica sări pe el, se roti şi se tolăni pe o parte, privindu-l pe Gray aidoma unui rege care ascultă plângerile unui supus.

– Pisicuţo, unde m-ai adus? întrebă el.

Vocea sa avu un ecou straniu în sala goală.

Nu se aştepta la vreun răspuns şi nici nu primi unul. Pisica însă îl privea fix, ca şi cum ea ar fi aşteptat ceva de la el. Neavând habar ce putea fi acest ceva, Gray porni să dea ocol sălii. Scaune cu spătar drept, din mahon lustruit, şi perne moi erau aranjate de-a lungul pereţilor. Trecu printre două, vrând să vadă mai îndeaproape o tapiserie.

Era o lucrare de calitate, care înfăţişa o păstoriţă mânând o turmă de oi la vale pe o coastă de munte, spre un sat pierdut în depărtare. Într-o parte, privind păstoriţa

și oile ei, se afla un satir cocoțat pe o stâncă înaltă, care cânta la nai. Fiece detaliu al lucrăturii era atât de bine executat, încât Gray aproape că putea auzi muzica.

Se trase înapoi și se îndreptă spre următoarea tapiserie: o imagine din pădure, cu un cerb care se adăpa dintr-un pârâu, în vreme ce același satir, călare de astă dată pe o creangă de copac, cânta la nai. Din nou, în mintea lui Gray răsunară notele muzicale și se gândi la Viad, elevul din anul întâi care putea umple imaginația cuiva cu o muzică suavă. Dar Viad nu era aici și acordurile erau doar un produs al fanteziei lui, stimulate de sala misterioasă și elegantă.

Merse spre o altă tapiserie; și în aceasta apărea satirul care cânta la nai, de această dată într-un decor hibernal, cu copii care patinau pe un lac înghețat.

Sub privirile neclintite ale pisicii, Gray studie îndeaproape toate tapiseriile de pe pereți; satirul se regăsea în fiecare, deși niciodată ca personaj central – ba uneori atât de retras în fundal, încât trebuia să examineze atent lucrătura pentru a-l observa. Creatura cu bărbiță și coarne îl trimise cu gândul la demonul cu chip de țap, dar respinse imediat asociația. De fiecare dată figura lui era una veselă, ghidușă, astfel că părea mai degrabă un simbol al bucuriei sau al liniștii sufletești, decât al răului.

După ce încheie turul sălii, Gray se postă din nou în fața tronului pe care ședea pisica.

– Ce semnificație au toate astea? întrebă el.

Ca și când i-ar fi răspuns, animalul sări jos și se îndreptă agale spre ușă. Gray îl urmă în sala cu oglinzi. Pisica se opri în fața uneia dintre ele și dădu din coadă către sticlă. Privindu-și reflexia, văzu aceeași figură trasă și murdară. În jurul lui însă, încăperea nu mai era goală: o sumedenie de oameni splendid îmbrăcați se

învârteau de colo-colo, salutându-se, schițând plecăciuni și vorbind între ei, ca la o recepție de gală. Dincolo de ei, rânjind peste umăr, se afla satirul din tapiserii.

Gray se răsuci pe călcâie, privi în spate, spre încăperea goală, dădu din mâini și încercă să pipăie acolo unde ar fi trebuit să fie satirul; degetele lui prinseră însă doar aerul. Se întoarse din nou spre oglindă și văzu încă o dată încăperea populată. Dintre toți ocupanții ei, numai satirul părea conștient de prezența lui. Prinzându-i privirile, creatura cu picioare de țap duse naiul la gură și începu să cânte. Lumea din sală se strânse în jurul lui, ascultând muzica pe care Gray o putea auzi doar în imaginație. În final satirul făcu o plecăciune și ceilalți aplaudară. Dar niciun moment ochii lui nu se depărtaseră de la Gray, dându-i senzația clară că pentru el cântase de fapt, nu pentru publicul din oglindă.

Gray se întoarse și din nou sala era goală în spatele lui. Pisica miorlăi, ieși din încăpere și porni pe un coridor, printr-o arcadă îngustă, ajungând într-un culoar întunecat. Ghidul felin dispăruse. Se gândea să revină în zona luminată, când pisica se lipi de el. Torcând sonor, se freca de picioarele lui, părând să-l îndemne să meagă înainte. Gray se aplecă și o scărpină între urechi.

– Cred că aș face bine să mă încred în tine, amice. Pari a ști să te descurci pe aici.

Și porni pe urmele ei, în beznă. După câțiva pași, se lovi de ceea ce părea a fi un zid de cărămidă.

– Și acum, ce facem?

Niciun răspuns. Niciun mieunat, niciun tors. Nicio atingere pe picioare. Nimic. Pipăi zidul și la un moment dat simți o muchie, o deschizătură. Evaluându-i dimensiunile, se strecură prin ea.

Și se pomeni în salonul școlii. Cel real. Ședea lângă șemineu. În dreptul ușii, cu spatele spre el, se aflau

Oryon și un alt elev pe care, după câteva clipe, îl recunoscu: era Kelby Carter. Un corp omenesc era întins pe jos, în mijlocul camerei. Trăsăturile îi erau oarecum familiare... Era băiatul cu figură de copil cu care stătuse la masă, împreună cu Viad. Oare cum îl chema...? Ah, da, Dwayne. Făcu un pas spre el și-i privi chipul rotund, care avea acum paloarea morții.

Probabil că făcuse un oarecare zgomot, căci Oryon și Kelby se întoarseră spre el.

– De unde ai apărut? îl întrebă Oryon.

– Nu știu.

Părea un răspuns prostesc, dar habar n-avea unde fusese și cum ajunsese aici.

Ochii lui Oryon se îngustară; sprâncenele i se arcuiră. Kelby se holba la el, uluit, chiar înspăimântat.

– Arăți oribil, îi spuse Oryon fără urmă de simpatie în glas. Directoarea tocmai a ieșit. Va vrea să te vadă și să afle ce s-a întâmplat cu tine. Noi trebuie să facem de pază și să nu lăsăm pe nimeni să intre în salon până la sosirea poliției. Dar cred că ar prefera să te conduc la ea.

Gray clătină din cap:

– Kelby poate să se ducă s-o anunțe că sunt aici. Așa voi avea ocazia să vorbesc cu tine înainte de a discuta cu ea.

Oryon păru surprins, dar încuviință.

– Du-te, Kelby! Grăbește-te!

Băiatul fugi din salon, parcă bucuros că i se oferise prilejul să plece. Oryon aștepta până ce zgomotul pașilor lui se stinse pe culoar, apoi se întoarse spre Gray.

– S-a dus. Ce voiai să-mi spui?

Înghițindu-și nodul din gât, Gray răspunse chinuit:

– Doar că am hotărât să colaborez cu tine. Nu am de ales.

– Tu ai făcut asta? întrebă Oryon arătând cu capul spre cadavrul lui Dwayne.

– Dacă eu l-am...? Firește că nu! Nici măcar nu știu cum a murit!

– Dar cu Fenton cum rămâne? Cineva i-a sfâșiat beregata. Tu ai fost acela?

– Fenton?! Eu... Nu! bâigui Gray și se prăbuși pe un scaun. Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce s-a petrecut aici.

13

PAN-DEMON-IU

Oryon n-avu timp să-l pună la curent decât pe foarte scurt cu evenimentele dimineții, înainte ca directoarea să intre în salon. În același timp sosiră și autoritățile, într-o limuzină neagră. Directoarea părea mai enervată și mai îngrijorată ca niciodată.

– Speram să nu ajungă decât după prânz, spuse ea privind pe fereastră. Mă întreb dacă au adus vreo persoană dotată, așa cum i-am rugat. Dacă nu, mă tem că nu vor înțelege niciodată ce s-a întâmplat aici.

Dar un dotat ar înțelege? se întrebă Gray în sinea sa. *Ea oare înțelege?*

Fiindcă el unul nu pricepea nimic. Năucit de ceea ce îi povestise Oryon, nu putea decât să stea și să se holbeze neputincios la directoare.

– Veronica le va deschide și-i va reține câteva minute, dar pe urmă trebuie să mă duc să discut cu ei. Voi doi duceți-vă sus. Gray, dacă te grăbești, vei avea vreme să te speli înainte de masa de prânz. Eu am să trag de timp cât mai mult posibil. Vei putea să le faci față mai bine după ce vei fi mâncat ceva.

Își închipuie că eu sunt vinovat. Gândul îl izbi cu forța unui baros. *Încearcă să mă protejeze, dar nu fiindcă ar crede în nevinovăția mea.* Desigur, de fapt credea că demonul din el făcuse toate nenorocirile și deci nu-l învinuia pe el. Voia să-l ajute. Îi spusese „Gray", nu „domnule Becq", dar credea că el era autorul crimelor.

De data aceasta însă, nu mai avusese nicio pierdere de memorie. Iar ceea ce i se întâmplase nu fusese un vis. Probabil că nimeni nu-i va crede povestea, niciodată, dar cel puțin el unul știa că nu are absolut nimic de-a face nici cu uciderea lui Fenton, nici cu moartea lui Dwayne.

– Haide, Gray, îl îndemnă Oryon, ajutându-l să se ridice în picioare. Să mergem sus înainte să ne vadă polițiștii.

Ar fi vrut să refuze ajutorul lui, dar genunchii aproape că-l lăsară și ar fi căzut dacă nu l-ar fi susținut Oryon. Bine cel puțin că nu era nimeni prin preajmă, ca să fie martor la umilirea lui. Kelby nu mai coborâse și Oryon îi spusese că directoarea le ceruse tuturor să rămână în camere și să nu iasă decât pentru a veni la masă.

Se simțea ceva mai bine când ajunse la el în cameră, astfel că reuși să facă un duș și să se bărbierească singur, deși l-ar fi putut chema pe Reece, dacă ar fi avut nevoie. Colegul lui se arătă surprins să-l vadă, iar Gray nu-i explică unde a fost.

– E o poveste lungă, se mărgini el să spună, și nu am puterea să ți-o relatez acum.

Când termină cu spălatul își dădu seama că se făcuse deja prea târziu pentru a mai coborî la masă, dar Oryon veni și-l anunță să nu-și facă probleme.

– Am aranjat să-ți fie adusă mâncarea sus, îi spuse el râzând. N-a fost tocmai ușor, dar așa vom avea ocazia să vorbim.

După ce se îmbrăcă, Gray porni spre camera lui Oryon. Coridorul era pustiu; toți elevii erau la masă – sau cel puțin așa crezu el până ce deschise ușa și, înăuntru, pe lângă Oryon, le zări pe Rehanne și Lina. Uimit și dezamăgit, dădu să iasă, dar Rehanne se repezi la el și îl îmbrățișă.

– Gray, am fost atât de îngrijorată pentru tine! Când Oryon mi-a spus că ești aici, mi-am spus că trebuie să te văd. Unde ai fost?

Strângând-o lângă el, Gray nu răspunse. N-ar fi trebuit să se afle aici; nu voia s-o implice și pe ea în toată nebunia asta. Liniștea pe care i-o aducea însă prezența ei era copleșitoare. Își îngropă fața în părul ei, trăgându-i în piept parfumul plăcut și bucurându-se de moliciunea lui pe obraz și pe buze.

– Înduioșătoare această regăsire, dar nu avem timp de asta acum.

Vocea sarcastică a Linei spulberă armonia momentului. Gray se smulse din îmbrățișare și se întoarse spre Oryon.

– Ea ce caută aici? întrebă indicând cu bărbia în direcția Linei.

– Eu am invitat-o. Rehanne era cu ea, așa că...

Gray se răsuci dintr-o mișcare spre prietena lui.

– Erai *cu ea?!* De ce?

Rehanne roși.

– Am... am avut o întrevedere cu directoarea, băigui ea repezind cuvintele de parcă n-ar fi vrut să le rostească. Ea m-a sfătuit să discut cu Lina. A spus că, dacă ne adunăm cunoștințele, am putea găsi fiecare câte o piesă a enigmei și, punându-le laolaltă, am putea forma o imagine coerentă. Și a mai spus... Rehanne ezită, trase aer adânc în piept și continuă: A mai spus că Fenton și Dwayne au fost uciși fiindcă știau ceva ce

nu mai știa nimeni altcineva. Deci dacă vom dispune toți de aceleași informații, vom fi mai protejați. Ucigașul va trebui să ne omoare pe toți patru pentru ca respectivele informații să nu se afle. Și nu-i va fi ușor s-o facă.

– Sau ucigașa, ripostă Gray întunecat, privind încruntat spre Lina. Și dacă e vorba despre unul dintre noi, ar însemna că rămân numai trei persoane de ucis. Ori poate numai două, adăugă el privind suspicios când spre Oryon, când spre Lina.

– Eu n-am omorât pe nimeni, replică Lina. Dar tu?

– Ne pierdem vremea cu asemenea certuri, interveni Oryon. Dacă unul dintre noi e ucigașul, în mod cert nu va recunoaște acest lucru. Dar dacă împărtășim între noi tot ce știm și unul dintre noi minte, el – sau ea – va cădea în capcană. Și dacă nu deslușim ițele cât de cât înainte ca polițiștii să ne interogheze, unul sau unii dintre noi ar putea sfârși în închisoarea din Millville.

Rehanne îl luă de braț.

– Te rog, Gray, vino și stai jos. Oryon a adus de mâncare.

O urmă până la cele două birouri, care fuseseră alăturate pentru a forma o masă. Pe ele se aflau platouri cu friptură de vită rece, brânză, pâine, murături și felii de roșii. Un ceainic cu ceai la gheață era însoțit de patru pahare.

– Rehanne a zis că probabil ți-e foame, spuse Oryon turnând ceaiul. Putem discuta în vreme ce mâncăm.

Ar fi trebuit să-i fie foame, dar vederea platourilor și gândul de a mânca împreună cu dușmanii lui îi întoarseră stomacul pe dos. Rămase ezitând în spatele scaunului și nu luă paharul pe care i-l întinse Oryon.

– Oh, zeii mei! N-are niciun rost! exclamă Lina și porni hotărâtă spre ușă.

Oryon trânti ceainicul pe masă cu atâta forță, încât lichidul gălbui țâșni și dădu pe afară.

– Vino înapoi!

Ordinul lui o opri în loc, dar nu se întoarse. Rămase cu spatele spre ei, țeapănă și imobilă.

– Știam eu că n-ar fi trebuit să vin, mormăi Gray.

Rehanne îl privi de alături de el, părând gata să izbucnească în lacrimi.

– Chiar nu ne putem purta civilizat nici măcar pentru o oră? se răsti Oryon.

Lina se răsuci pe călcâie.

– Tocmai tu vorbești de purtare civilizată, izbucni ea, privindu-l cu ură. De unde știm că nu ești tu ucigașul? Dintre toți cei pe care îi știu eu, numai tu puteai să-l tragi pe bietul băiat pe scări în jos și să-i frângi gâtul. Cine altul mai are talentul invizibilității?

Rehanne icni scurt, iar Gray izbi cu pumnul în spătarul scaunului.

– Ăsta-i primul lucru cu cap pe care-l aud de la Lina, spuse el.

– Se pare că directoarea ne-a supraestimat, replică Oryon pe un ton înghețat. Nu suntem în stare să cooperăm, nici măcar pentru a ne salva viețile.

– Deci recunoști că viața *ta* încerci s-o salvezi! ripostă Lina.

– Pe a mea, pe a ta, pe a lui și...

– Oh, încetați! Sunteți ridicoli! strigă Rehanne, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu pentru asta ne-am adunat aici!

– Și ce am...

Un ciocănit în ușă întrerupse întrebarea Linei. Nimeni nu se clinti de la locul lui, dar ușa se deschise, oricum.

Kress intră în cameră. Zâmbea.

Nimeni nu mișcă. Nimeni nu părea să mai respire.

– Ei bine! Tocmai mă întrebam unde a dispărut toată lumea. Petrecerea asta e pentru mine? Ce drăguț din partea voastră! Nu mă așteptasem la așa ceva.

Și se apropie de masă. Lina se trase într-o parte când trecu pe lângă ea. Instinctiv, Gray făcu un pas spre Rehanne și își puse un braț în jurul ei.

Ochii lui Kress scânteiau. Vocea lui avea o nuanță înghețată și dură, ca tăișul unui cuțit. Înhăță o felie de pâine, trânti deasupra o bucată de carne și o îndesă, întreagă, în gură. Luă un pahar, dădu ceaiul pe gât, lăsă paharul să cadă pe podea și își umplu gura cu altă bucată de carne, de data asta fără pâine.

Gray o împinse ușor pe Rehanne spre ușă și se îndepărtă abia vizibil de Kress, în vreme ce acesta era ocupat cu înfulecatul. Rehanne îl urmă fără a-i pune vreo întrebare, deși probabil era nedumerită. Oryon se retrăsese până la peretele din spate și se apropia, cu mișcări ferite, de fereastră; poate avea de gând să sară, la nevoie.

Kress continua să se îndoape și Gray începu să creadă că vor izbuti să iasă pe culoar, de unde vor putea alerga apoi după ajutor. Lipită de el, Rehanne tremura. Probabil că își dăduse seama ce devenise Kress. Trebuia să o scoată de aici, s-o ducă undeva în siguranță.

Trecură prin fața Linei și ea îl prinse de braț.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– E posedat, șuieră Gray, încercând s-o tragă și pe ea spre ușă.

– Și ai de gând să fugi și să-l lași pe Oryon singur cu el?

La șoapta ei indignată, Kress ridică fruntea și rânji. O bucată de brânză îi atârna în colțul gurii, iar pe bărbie i se lipiseră firimituri de pâine. Dădu drumul din

mână celui de-al doilea pahar și se îndreptă spre ei, zdrobind cioburile sub tălpi.

– Trebuie să ne folosim puterile împotriva lui, șopti Lina fără a se mișca din loc.

Ce putere? se întrebă Gray tăcut. Poate că ea și Oryon vor reuși să facă împreună ceva ca să oprească fiara aceea. El unul nu putea și probabil că nici Rehanne nu avea resurse. Se smulse din strânsoarea Linei, o trase pe Rehanne în spatele lui și o împinse spre ușă.

– Fugi! îi strigă. Cheam-o pe directoare!

Slavă Dătătorului de putere, ea îl ascultă. I se auzeau pașii alergând pe coridorul pustiu.

– Prostule! îi strigă Lina. Avem nevoie de toate puterile noastre. Folosește-o pe a ta!

Cu un scrâșnet inuman, cu buzele trase înapoi și dinții la vedere, Kress se năpusti spre ei, lovindu-i și izbindu-i cu mâinile, și îl mușcă pe Gray de umăr. Oryon se aruncă în spinarea lui și-i încleștă capul în îndoitura brațului. Kress îi dădu drumul lui Gray și se răsuci spre noul lui atacator.

Folosiți-vă puterile, spusese Lina. Dar din câte își dădea el seama, Oryon își folosea numai forța fizică. Kress îl trântise la podea, îl încălecase și își înfipsese mâinile în gâtul lui, strângând.

– Ajută-mă, Gray! strigă Lina.

Un scaun se ridică în aer, se aruncă spre Kress și i se sparse în cap, aparent fără niciun efect. Cărțile de pe birou și o veioză grea îi izbiră țeasta la rândul lor. Lina trecuse deci la treabă, dar artileria pe care o trimitea deasupra lui se dovedea la fel de eficientă ca un roi de țânțari.

Gray își folosi talentul, adunând cioburile de pe jos, ridicându-le și formând din ele capul de satir din

tapiserii, pe care îl poziționă în fața lui Kress; era singurul lucru la care se putea gândi acum.

Cu un urlet de turbare, Kress îl lăsă pe Oryon și izbi sculptura. Fragmentele de sticlă țâșniră în aer ca o artezianã. Gray le adună din nou și formă un alt chip, de această dată al pisicii care îl îndrumase. Kress se trase înapoi.

Ținându-se cu mâinile de gât, Oryon se chinui să se ridice în picioare.

– Lina, pavăză! horcăi el.

Lina se repezi spre el și-i prinse mâna. Gray simțea curenții de putere emanând dinspre ei și se concentră asupra sculpturii, pentru a-l ține pe Kress ocupat. Dar nu avea suficientă forță. Capul de pisică se sfărâmă. Kress scoase un răget și se aruncă spre el, izbindu-l în piept cu umărul. Gray se împletici și căzu pe spate, iar Kress se trânti peste el, presându-l la podea, sufocându-l. O lovitură îi explodă parcă în cap și un întuneric terifiant îl învălui.

Rehanne alergă spre biroul directoarei, bătu în ușă cu pumnii, dar nu-i răspunse nimeni. Probabil că era la masă. Sau poate discuta cu polițiștii.

Se năpusti pe scări în jos. Salonul era pustiu. Cadavrul lui Dwayne nu se mai afla acolo. Rehanne se răsuci și o luă la fugă spre sala de mese. De undeva din umbră apăru Veronica și îi bloca drumul.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară? Alte necazuri?

Rehanne dădu din cap, chinuindu-se să-și recapete răsuflarea.

– Kress... L-a atacat pe Gray. Și pe Lina. Și pe Oryon. Și e...

Dar Veronica își adunase deja fustele și pornise în goană pe scări. Rehanne ezită, neștiind dacă s-o urmeze

sau s-o caute mai departe pe directoare. Știa că rolul ei de îngrijitoare ascundea o funcție mult mai importantă și că femeia dispunea de puteri considerabile. Dar vor fi ele oare suficiente acum, când era în joc viața lui Gray? Nu putea risca. Sala de mese era la doar câțiva pași distanță; se auzeau dinăuntru murmur de voci și zăngănit de vase. Se repezi într-acolo, dar tânăra asistentă a Veronicăi îi ieși în cale și-i bloca drumul.

– Nu, Rehanne! Directoarea nu e înăuntru. Discută cu polițiștii în salonul profesorilor. Nu trebuie să-i deranjezi.

– E o urgență, replică Rehanne grăbită și, când cealaltă nu se mișcă din calea ei, încercă s-o dea la o parte.

Trupul acela zvelt părea însă un bolovan de neclintit. Rehanne era mai solidă și mai înaltă, dar nu reuși să treacă de ea.

– Du-te înapoi, îi ceru îngrijitoarea. Vin și eu cu tine.

Dar cine se credea îngâmfata asta? Încercă s-o ocolească, dar cealaltă făcu un pas în lateral, blocându-i iar drumul, și își puse mâinile pe umerii ei.

– Rehanne!

Vocea asta... Rehanne o cunoștea. Sub privirile ei, trăsăturile banale ale îngrijitoarei se schimbară, adoptând un aer familiar.

– Tria!

Prietena ei duse un deget la buze.

– Ssst! Nimeni altcineva nu mai știe. Doar Lina. Ea vede mereu dincolo de iluzie. Acum vino, repede!

Și o împinse pe scări, în sus. De această dată, Rehanne o urmă. Ar fi vrut să-i pună o sumedenie de întrebări, dar nu era timpul pentru asta. Străbătură în goană treptele și coridorul, spre ușa deschisă a camerei lui Oryon. Veronica era înăuntru, cu mâinile în șolduri,

privind în jur, la cioburile și stropii de sânge de pe jos. Gray, Oryon, Lina și Kress nu se vedeau nicăieri.

– Unde sunt? întrebă Rehanne.

– Au dispărut.

– Unde?

Veronica se întoarse spre ele și schimbă o privire cu Tria.

– Nu știu, răspunse ea. Asta va trebui să aflăm.

14

La un ceai

Rehanne privea disperată cioburile și petele de sânge care mânjeau podeaua camerei lui Oryon, încercând să-și închipuie ce se întâmplase acolo după plecarea ei. N-ar fi trebuit să se ducă; ar fi trebuit să rămână alături de Gray. Studie resturile de mâncare de pe masă. Dacă nu s-ar fi certat, dacă ar fi discutat și ar fi cooperat, ca oamenii civilizați, poate că ar fi reușit să-l înfrângă pe Kress.

Poate că ei îl înfrânseseră totuși. Ba nu; dacă ar fi făcut-o, ar fi fost aici. Printre atâtea cioburi și sânge, nu putea crede că totul se sfârșise cu bine.

Tria o prinse de mână și-i arătă stropii de sânge de lângă ușă.

– Să verificăm pe culoar. Poate au lăsat o urmă după care să ne ghidăm.

O lăsară pe Veronica în mijlocul camerei, aparent imobilă. Lui Rehanne îi părea rău acum că n-o căutase în continuare pe directoare. Nu făcuse decât să piardă astfel timp prețios, timp care ar putea însemna diferența între viața și moartea lui Gray.

Pe coridor, o dâră de sânge trecea prin faţa camerei lui Kress, spre baie. Văzând-o, speranţele ei renăscură. Tria o opri însă în faţa uşii.

– Intru numai eu, îi spuse ea.

Devenind aproape invizibilă, prietena ei deschise uşa băii şi intră. Câteva clipe mai târziu se întoarse.

– Nu-s acolo. Şi nu e sânge pe podea. Nu cred că au ajuns până aici.

– Dar unde ar putea fi? În vreun dormitor? întrebă Rehanne în timp ce, mijindu-şi ochii, examina dâra de sânge care părea să se sfârşească brusc, în mijlocul coridorului.

– Putem să verificăm, răspunse Tria scuturând un mănunchi de chei prinse la brâu. Dar nu cred că vom găsi nimic.

– Kress s-a dus, poate, în camera lui.

– Să ne uităm.

Tria descuie uşa şi privi înăuntru. Rehanne se uită şi ea peste umărul ei. Camera era goală şi curată; pe jos nu se vedea niciun strop de sânge.

Când se întoarseră, văzură că lângă ele apăruse Veronica.

– O putere considerabilă a fost descătuşată, le spuse ea. Prea multă şi necoordonată. Nu-mi dau seama ce au făcut, fiindcă indiciile sunt confuze. Totuşi, n-are rost să mai zăbovim aici. Nu-i vom găsi în niciun loc în care am putea ajunge pe vreuna dintre uşile *astea*. Veniţi cu mine, amândouă. Mergem la mine în cameră, să bem câte un ceai.

– Un ceai!? exclamă Rehanne, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Ceaiul limpezeşte mintea şi ascute simţurile, replică îngrijitoarea pe un ton vesel.

Dădu să refuze cu indignare, dar Tria se grăbi să-i explice:

– Are în cameră lucruri care ne-ar putea ajuta să-i localizăm. Probabil că va dura ceva timp, dar se va apuca imediat de treabă. Nu-ţi face griji, nu se apucă acum să dea o petrecere cu ceai!

Deşi n-avea chef să înghită nimic, Rehanne le urmă pe scări în jos.

Elevii ieşeau din sala de mese; prânzul se încheiase. Câţiva o priviră curioşi cum se ţine după cele două „îngrijitoare", astfel că răsuflă uşurată când ajunseră în relativa siguranţă a clădirii profesorilor.

– Miss Zalos!

Glasul directoarei, venind dinspre salon, o luă prin surprindere. Uitase ce-i spusese Tria – că directoarea discuta cu poliţiştii acolo. Acum se apropie de ea, iar oamenii legii din Castlemount, în uniformele lor verzi cu argintiu, o însoţiră.

– Îmi pare bine că te-am găsit, îi spuse directoarea. Domnii ar vrea să-ţi pună câteva întrebări.

Rehanne simţi că i se opreşte inima în piept. *Nu acum!* Veronica veni lângă ea, în vreme ce Tria îşi continuă drumul.

– Din moment ce n-ai mâncat de prânz, le-aş sugera domnilor să ni se alăture la un ceai în sufrageria mea. Acolo nu vom fi deranjaţi sau întrerupţi de nimeni.

– Excelent! replică directoarea, întorcându-se apoi spre poliţişti: Nici n-am putea găsi un loc mai potrivit pentru anchetarea elevilor.

Unul dintre bărbaţi se încruntă, altul se scărpină în bărbie, dar al treilea încuviinţă, aşa că se aliniară frumos în spatele directoarei şi al lui Rehanne, în vreme ce Veronica porni înainte.

Simțind că nu poate îndura amânarea asta, Rehanne se gândea numai la soarta lui Gray și a celorlalți, întrebându-se ce li s-o întâmpla oare în vreme ce ei pierdeau astfel vremea. În prezența polițiștilor, nu putea să discute despre asta cu directoarea; cine știe cum ar reacționa sau ce concluzii ar trage din povestea ei neverosimilă. Așa că se lăsă condusă în apartamentul de la etajul întâi al Veronicăi, unde i se făcu semn să se așeze pe un fotoliu. Tria aduse o măsuță de servit și-i întinse o ceașcă de ceai. Veronica puse pe masă un platou cu fursecuri. Nimeni nu părea să se grăbească; dimpotrivă, toată lumea era relaxată și binedispusă. Rehanne simțea că mai are puțin și înnebunește.

– Domnul este inspectorul-șef Telpor Ardrey, spuse directoarea indicându-l pe cel mai înalt dintre polițiști, un bărbat de vârstă mijlocie cu nasul lung și coroiat, ai cărui ochii păreau mereu pe fugă, fără a privi direct spre ceva sau cineva. Este șeful poliției din Millville și conduce această investigație. Noi, firește, îi acordăm tot ajutorul de care are nevoie și îi îndeplinim toate solicitările.

Ceva în vocea ei părea că-i contrazice însă spusele și Rehanne își dădu seama că trebuie să fie precaută. Polițistul își drese glasul.

– Înțeleg că deții informații despre crimele petrecute aici, începu el, privind undeva spre urechea ei stângă. Te rog să ne spui tot ce știi. Asistentul meu, adjutantul Lewis Canby, va nota mărturia dumitale.

Asistentul scoase din buzunar un carnețel și un creion, pregătindu-se să scrie. Rehanne tremura atât de tare, încât ceașca începu să zăngăne pe farfurioară. Nu va îndrăzni să le povestească oamenilor ăstora despre Gray, despre caietul lăsat în ușă și despre misterioasa prezență pe care o simțise pe scări. Aruncă o privire fugară spre directoare, sperând să primească de la ea vreun

indiciu, dar femeia se mulțumi să soarbă din ceai tăcută, cu fața ca de piatră. Veronica și Tria ieșiseră din cameră. Era, deci, pe cont propriu.

Cel de-al treilea bărbat – observă ea – o studia atent. Era mai tânăr decât ceilalți doi, iar fața sa prelungă îi era ciupită de vărsat. Ceva ciudat în privirea lui îi atrase atenția. Abia după câteva clipe își dădu seama ce e: omul nu avea gene. Uitătura lui fixă amintea de cea a unui șarpe.

Probabil că Ardrey îi remarcase ezitarea.

– Doamna directoare a solicitat ca măcar unul dintre membrii echipei să fie dotat, spuse el, adresându-se parcă fotoliului. Domnul Shardan are darul discernământului; își va da seama dacă spui adevărul sau dacă vei ascunde anumite informații. Te rog să începi.

Rehanne trase aer adânc în piept.

– Mă numesc Rehanne Zalos. Sunt elevă în anul al treilea și...

Zăngănitul veselei o întrerupse. Tria împingea măsuța de servit, în vreme ce Veronica umplea din nou ceștile și platoul cu fursecuri. Deși iritați, polițiștii nu obiectară. După ce servi pe toată lumea, Tria plecă, dar Veronica rămase în mijlocul încăperii.

– Domnilor, spuse ea, obiceiul nostru cere să însoțim ceaiul cu puțin divertisment. Pentru încântarea dumneavoastră, am invitat un foarte talentat muzician.

Făcu semn și în cameră intră un elev din anul întâi, care schiță o plecăciune. Ardrey se încruntă la măsuța de servit.

– Uite ce e, femeie, nu avem...

Dar vocea îi amuți brusc. Ochii îi luceau și omul rămase cu gura căscată. Asistentul scăpă creionul din mână, iar carnețelul căzu pe podea, neobservat. Pleoapele omului cu ochi de șarpe se închiseră. Lipsa genelor

dădea chipului său un aspect straniu, de goliciune. Directoarea zâmbi.

Veronica o prinse pe Rehanne de braț și o ridică în picioare.

– Repede, îi ceru ea. Nu știu cât de mult poate continua Viad muzica asta.

– Eu n-aud nicio muzică, replică Rehanne în șoaptă, nedumerită.

– Ei o aud.

Îngrijitoarea o împinse afară din cameră, printr-un hol mic, în bucătăria mică în care aștepta Tria.

– Pedeapsa pentru cei care obstrucționează o anchetă oficială este aspră, spuse Veronica. Trebuie să lucrăm repede, să te întorci, iar Viad să plece înainte ca ei să-și dea seama ce s-a întâmplat. Grăbește-te și spune-mi tot ce știi – sau ce crezi că știi, iar eu o să văd cât de mult le poți spune polițiștilor.

– Dar cel care e dotat... își va da seama dacă omit ceva.

– Aiurea! Talentele lui sunt slabe. Am eu grijă de el; nu va afla nimic din ce nu vom dori noi să-i spunem.

Rehanne aruncă spre Tria o privire neîncrezătoare.

– Nu te îngrijora, o asigură prietena ei. Veronica îi poate face față.

– Dar cum rămâne cu Gray? Și cu ceilalți? Cum îi vom găsi?

– Deja lucrez la asta. Informațiile pe care mi le vei da vor fi de ajutor. Așa că, dă-i drumul! Începe cu începutul și spune-mi totul.

Tria împinse spre Rehanne un taburet de bucătărie, iar Veronica se așeză pe altul. Rehanne începu cu sosirea lui Gray la școală, povestindu-i cum, din cauza cercelului pierdut al lui Chantal, ratase întâlnirea cu el. Era o istorie lungă și, în sinea ei, se frământa din cauza timpului pierdut astfel.

Tria rămăsese în picioare. Întorcându-se spre ea, Rehanne rămase uimită de privirea ei vagă, de postura rigidă și de aerul de intensă concentrare care i se citea pe față. Se uita când la ea, când la ceasul de pe peretele opus; limbile lui nu se mișcaseră de când începuse să povestească. Însemna ori că Tria oprise timpul în loc, ori că ceasul era defect, dar ea bănuia care era adevărul. Mai liniștită, se strădui să-și amintească fiece detaliu, oricât de mic, care ar fi putut avea legătură cu rănirea lui Kress și moartea lui Fenton și Dwayne. Veronica asculta atentă. N-o întrerupse niciodată, dar din când în când mâinile ei schițau mișcări ciudate, de parcă ar fi țesut firele poveștii într-un fel de tapiserie de ansamblu.

Tocmai sfârșea de relatat intrarea neașteptată a lui Kress în cameră și purtarea lui inumană, când Veronica sări de pe taburet și întinse mâinile în față. Rehanne se opri.

– Continuă, continuă, îi ceru îngrijitoarea nerăbdătoare fără a o privi, ci îndreptându-și ochii spre ceva ce numai ea vedea.

Nedumerită, Rehanne își sfârși povestea.

– Ah, da, replică Veronica. Cred că am prins-o.

Lina habar n-avea ce face Gray, dar era clar că implica mai multă putere decât ar fi bănuit ea că are. Întotdeauna luase în derâdere unicul talent al lui Gray, dar iată că acum, sculpturile lui blocaseră forța demonului. Când lovitura lui Kress îl făcu să-și piardă cunoștința, brusca retezare a fluxului de putere o zdruncină și, probabil, îl afectă deopotrivă pe Oryon.

Călare pe pieptul lui Gray, Kress își dădu capul pe spate și scoase un urlet. Apoi sări și o luă la fugă târându-și victima după el, afară din cameră, lăsând o

dâră de sânge în urmă. Oryon se năpusti după el, însoţit de Lina.

În mijlocul coridorului, Kress se opri şi-l ridică pe Gray pe un umăr. Gray deschise ochii, gemu şi începu să se zbată. Oryon îi ajunse din urmă şi-l apucă de umeri, încercând să-l smulgă din strânsoarea lui Kress. *Ah, dacă mi-aş putea schimba forma*, îşi spuse Lina. Ca panteră ar fi putut lansa un atac eficient asupra răpitorului. Ajunse la ei în clipa în care, arătându-şi colţii, Kress dădu drumul prăzii şi se repezi la Oryon. Gray se rostogoli şi Lina îl prinse înainte de a izbi podeaua. Amândoi se aruncară asupra lui Kress.

Un val de ameţeală o cuprinse şi se văzu nevoită să se retragă. Întreaga clădire părea că se clatină. Kress se smulse din mâinile lor şi o luă la goană pe coridor. Regăsindu-şi echilibrul, Lina porni pe urmele lui. Şi se opri, dintr-odată, uluită.

Coridorul se schimbase. Kress se pierdea în lungul unui tunel întunecat, ce părea săpat în piatră. Privind în jur, îi văzu pe Oryon şi Gray holbându-se la fel de uimiţi ca ea. Habar n-avea unde ajunseseră, dar în şcoală nu se mai aflau. Oryon îşi reveni primul.

– Trebuie să-l prindem, le strigă şi începu să fugă după Kress.

– Vino! îi ceru ea lui Gray şi porni în goană după Oryon.

Îl auzea gâfâind greu în spatele ei şi îşi aminti că era rănit şi că, probabil, nu putea ţine pasul cu ei. Dar nu se opri, fiindcă nu voia să se piardă de Oryon. Şi el şi Kress erau undeva departe, nu se mai vedeau, înghiţiţi de întunericul tunelului.

Fugi până ce lipsa luminii o obligă să încetinească. În bezna asta nu-şi putea da seama unde se afla sau încotro se îndrepta.

– Oryon! strigă. Gray!

Nimeni nu-i răspunse. Pipăi în jur, sperând să găsească un zid după care să se ghideze.

– Gray! Oryon!

Continua să-i strige în vreme ce bâjbâia orbește, fără a găsi nimic care s-o ajute să se orienteze. Ochii ei de pisică vedeau excelent noaptea; și acum ar trebui să poată distinge ceva, dar întunericul din jur era mai puternic decât ea.

Își extinse puterile, testând împrejurimile, concentrându-și toate forțele pentru a îndepărta iluzia. Era un talent la care de obicei putea face apel cu ușurință, dar acum parcă bezna însăși îi absorbea puterile, secătuind-o fără a-i da nimic în schimb. Fiindcă nu voia să se epuizeze, își încetă căutările și îi strigă din nou pe Gray și Oryon. În cele din urmă, disperată, țipă:

– Kress! Kress, ești aici?

Nimeni nu-i răspunse, dar i se păru că bezna din jur devine o idee mai puțin densă. Privi prin ea, încercând să distingă ceva. Oare locul acela din stânga era mai întunecat decât partea din dreapta? Porni spre zona ce părea mai luminoasă.

Străbătu o distanță considerabilă mergând încet, cu mâinile întinse în față pentru a nu se izbi de vreun perete ori de un alt obstacol nevăzut și neștiind dacă nu cumva își imagina doar zona aceea puțin mai luminoasă, fiindcă își dorea să fie acolo. Însă umbre mai întunecate păreau să plutească în bezna din fața ei.

– Oryon? Gray? Kress? De data aceasta nu mai strigă, ci îi chemă cu o voce joasă, speriată. E cineva aici?

Ceva – o mână oare? – o prinse de talie. Scoase un țipăt îngrozit și dădu din mâini, pentru a scăpa. Lucrul care o ținea o strângea însă mai tare; o trăgea în față și într-o parte.

Deodată, lumina izbucni în jurul ei, orbind-o. Clipi repede, repetat, până ce vederea i se limpezi. Se afla într-o bucătărie mică. Veronica o ținea de talie, Rehanne ședea pe un taburet, alături, iar Tria stătea rezemată de un perete și părea că e în transă.

– Lina! exclamă Rehanne sărind de pe scăunel. Unde ai fost?

Privirile Triei începură să se focalizeze. Se depărtă de perete și-i surâse Linei.

– Mi-am spus că tu vei fi cel mai ușor de găsit. Mintea ta lasă o urmă adâncă.

– Bine ai venit, miss Muller, interveni Veronica. Ai ajuns la timp pentru o ceașcă de ceai.

15

Bariere și blocade

– Habar n-am unde am fost, spuse Lina. Nu știu cum am ajuns acolo și nici cum m-am întors aici. I-am pierdut și pe Oryon, și pe Gray și pe Kress. Oryon fugea după Kress, iar eu încercam să mă țin pe urmele lor, dar era prea întuneric pentru a zări ceva. Gray rămăsese undeva în spatele meu. I-am strigat pe toți, dar nu mi-a răspuns niciunul. Trebuie să-l găsim pe Oryon! Dacă e împreună cu Kress, înseamnă că e în mare pericol.

– La fel și Gray, adăugă Rehanne.

Ar fi vrut să afle mai multe amănunte, dar ceasul de pe perete funcționa din nou.

– Vom încerca să-i găsim, le asigură Veronica. În primul rând însă, trebuie să scăpăm de polițiștii aceia. Miss Zalos, du-te și spune-le povestea, tot ce-ți amintești.

– Adică tot ce ți-am spus și ție?

Îngrijitoarea chicoti.

– Ți-am rearanjat eu puțin amintirile. Doar temporar, să știi. Așa că, spune-le tot ce-ți trece prin minte. Lucrurile pe care ei nu trebuie să le afle nu ți le vei aminti nici tu. Vino! Concertul lui Viad se apropie probabil de sfârșit.

Rehanne își spuse că ar trebui să-i fie recunoscătoare îngrijitoarei, dar în realitate o enerva faptul că îi manipulase mintea fără ca ea să-și dea seama.

Intră în salon, se așeză în fotoliu și, în aceeași clipă, Viad se retrase încet, iar Veronica ieși odată cu el. La câteva secunde după plecarea lor, inspectorul-șef Ardrey și ajutoarele sale se mișcară în scaune, clipiră și priviră nerăbdători spre Rehanne, aparent fără a avea habar de întreruperea care tocmai se sfârșise.

– Haide, haide domnișoară... Zalos parcă te cheamă, nu-i așa? Să nu pierdem timpul! o îndemnă inspectorul adresându-se unui punct de deasupra capului ei. Vrem să auzim tot ce știi despre crimele acestea.

Să-i dăm drumul, își spuse Rehanne în sinea ei și apoi repetă povestea pe care i-o relatase Veronicăi. De data aceasta i se păru că-și amintește mai ușor și mai repede. În vreme ce ea vorbea, adjutantul Canby scria furibund, umplând pagină după pagină în carnețelul lui. Ardrey o întrerupse de câteva ori, cu întrebări:

– De ce nu te-ai oprit să afli ce voia Fenton?

Încă îi explica polițistului că încerca să-l prindă din urmă pe Gray, când inspectorul lansă următoarea întrebare:

– Ai idee ce voia?

– Cred că își amintise ceva.

– Ce anume și-ar fi putut aminti? Ți-a spus ceva, cât de puțin, în camera lui Kress? Ceva care ar putea sugera identitatea atacatorului?

Rehanne răspunse că nu, iar inspectorul schimbă imediat subiectul:

– Dar Dwayne? A zis că l-a văzut pe Fenton cu cineva. Cine ar fi putut fi?

Fiecare răspuns al ei era urmat de o nouă întrebare: „Cine erau prietenii lui Fenton? Avea și o prietenă?

De ce nu crezi că Dwayne a căzut pur și simplu pe scări, accidental? Obișnuiești să sesizezi *prezențe misterioase* ? De ce ai venit aici, la această școală?"

Se străduia să răspundă cât mai corect la fiecare întrebare, dar ultima o scoase din sărite; n-avea nimic de-a face cu ancheta. Își mușcă buzele pentru a-și înăbuși o replică nepoliticoasă și făcu eforturi să răspundă cu răbdare:

– Am vrut să-mi perfecționez talentul de a face vrăji. Am învățat multe despre vrăji de la bunica mea, dar știam că mai sunt multe alte lucruri pe care nu le puteam deprinde de la ea.

– Deci ăsta e talentul tău, vrăjile? Și îl folosești des? se interesă inspectorul privind încruntat zidul din spatele ei.

– Ocazional. Nu ni se permite să ne folosim aptitudinile decât sub supravegherea unui profesor.

– Deci n-ai încercat să faci vreo vrajă pentru a găsi inelul colegei tale sau alte obiecte dispărute?

– Nu, răspunse Rehanne ezitând o clipă, dându-și seama cu uimire că ar fi putut încerca o vrajă pentru a găsi cercelul, numai că nu se gândise deloc la asta. În cele din urmă, adăugă: Chantal nu m-a rugat s-o fac, iar eu ar fi trebuit să cer permisiunea pentru a încerca.

– Și vrăjile astea... dau totdeauna rezultate?

– Nu funcționează de fiecare dată așa cum aș vrea eu, replică ea, agasată de asemenea întrebări. Dar obțin mereu un fel de rezultat.

– Deci din când în când, mai dai și rateuri, zâmbi polițistul, dar surâsul i se transformă rapid într-un rânjet: Ai rănit vreodată pe cineva?

De data asta, Rehanne nu-și mai stăpâni furia.

– Nu! Sunt foarte atentă. Și nu fac niciodată vrăji malefice, numai din cele bune.

– Pricep. Poate că o voi ruga pe directoare să-ți permită să ne demonstrezi și nouă una dintre aceste „vrăji bune". Dar deocamdată cred că am aflat de la tine tot ce voiam.

Și inspectorul aruncă o privire spre asistentul său dotat.

– Satisfăcător, replică acesta.

Ardrey încuviință.

– Îți mulțumesc pentru cooperare, miss Zalos.

Gata. Era liberă. Ridică ochii spre directoare, pentru a afla ce trebuia să facă mai departe.

– Veronica te va conduce, se mărgini ea să spună.

Îngrijitoarea intră, o însoți spre ușă și ieșiră amândouă pe coridor.

– Tria și Lina ne așteaptă în clasa doamnei Dova, îi spuse ea. Acolo vom putea vorbi în liniște.

Iar să vorbească! Nu pălăvrăgiseră oare destul?

Lina se aplecă pe marginea scaunului, în sala de clasă a doamnei Dova.

– Deci nu mai sunt eu singura care știe că te afli aici. Te deranjează?

Tria clătină din cap.

– E bine să știe cât mai puțini oameni, dar în Rehanne am încredere. Cred că e mâhnită fiindcă nu i-am spus și ei mai înainte, dar am respectat instrucțiunile Veronicăi. Dacă lumea ar ști că mă aflu aici, și-ar da seama imediat că nu sunt doar o îngrijitoare.

– Ceea ce înseamnă că și-ar da seama de același lucru și în privința Veronicăi. Dar nu crezi că toți elevii de anul trei au mirosit deja că e mai mult decât o simplă îngrijitoare?

Tria râse.

– Nu toți sunt atât de pătrunzători ca tine, Lina.

– Aici ai dreptate, replică ea surâzând. Îmi aduc aminte cât timp ți-a trebuit ție până să vezi mâncarea așa cum e ea de fapt.

În clipa aceea, intră Veronica, urmată de Rehanne.

– Ce-i așa amuzant? întrebă aceasta din urmă, încruntată. Stați aici la taclale ca două vechi prietene, în vreme ce Gray și Oryon rătăcesc pe cine știe unde și sunt, poate, sfâșiați de un demon!

– Dar *suntem* vechi prietene, replică Lina ridicându-se în picioare. Și ce-i rău dacă ne umplem timpul vorbind? Vă așteptam pe voi.

– Ei bine, am venit, deși habar n-am pentru ce.

– Fiindcă sunt unele lucruri pe care trebuie să le înțelegi, interveni Veronica. Te rog să stai jos, adăugă arătându-i o bancă și chinuindu-se să se strecoare și ea în alta.

Cu mâinile în șolduri, Lina rămase în picioare.

– Când are directoarea de gând să-mi redea abilitatea de a mă transforma?

– Asta va trebui s-o întrebi pe ea. Eu nu te pot ajuta.

– Adică nu vrei!

Veronica clătină din cap.

– Nu pot desface ce a făcut ea. Și mă îndoiesc că ai nevoie de abilitatea asta atât de mult pe cât crezi.

– Ba sigur că am! Ar fi trebuit să dispun de ea când ne-a atacat Kress. Și, apropo, de cât timp crezi că e posedat?

– Din seara în care a fost atacat. De aceea îl țineam la adăpost, într-un loc din care n-ar fi trebuit să poată scăpa.

– E bine de aflat că nici tu nu ești infailibilă, replică Lina, bucurându-se de rara ocazie de a o întărâta puțin pe îngrijitoare.

Femeia refuză să muște însă momeala.

– N-am pretins niciodată că aș fi infailibilă, spuse ea pe un ton blând. Acum stai jos, te rog, și am să vă explic cu ce avem de-a face. Dar mai întâi lăsați-mă să-i redau amintirile domnișoarei Zalos.

O expresie uimită se întipări pe figura lui Rehanne.

– Caietul lui Gray! exclamă ea. Am uitat să le spun că am găsit caietul lui în ușă. Și despre cercel... Cercelul lui Chantal, pe care l-am găsit sub ușa camerei lui Kress.

– Ai găsit cercelul? În camera lui Kress? Lina se așezase pe scaun, dar acum să ridică iar, ca împinsă de un arc. Când a fost asta? Mie de ce nu mi-ai spus?

– Directoarea mi-a interzis să vorbesc despre el. Și nu e important. Trebuie să-l găsim pe Gray.

– De unde știi tu că nu e important? se repezi Lina.

– Miss Mueller, te rog să stai jos și să nu te mai ridici, îi ceru Veronica. Iar tu, miss Zalos, nu poți face nimic pentru a-l găsi pe Gray; el însuși e capabil să se găsească singur.

– Dar nu poate! exclamă Rehanne care, spre dezgustul Linei, părea gata să izbucnească în lacrimi. Unicul lui talent este acela de a crea sculpturi. Și tu știi asta!

– Așa crede el, că e unicul lui talent, o corectă Veronica. Noi am știut mereu că Gray are mai multă putere decât cea care poate fi exprimată în sculpturile lui efemere, oricât de frumoase ar fi ele; nu i-am putut descoperi un alt talent, dar suntem siguri că mai are unul. Directoarea a cunoscut odată pe cineva pentru care descoperirea neașteptată a unui talent ascuns a avut consecințe fatale. Și nu vrea ca asta să i se întâmple și lui Gray.

– Dar i s-ar putea întâmpla? întrebă Rehanne mușcându-și unghiile – un obicei pe care Lina îl detesta.

– Nu i s-a întâmplat. Celălalt talent al lui pare a fi ieșit deja la suprafață și l-a utilizat fără a-și da seama de

el. Asta mă face să cred poveștile pe care mi le-ați spus voi, preciză Veronica făcând un semn cu bărbia spre Rehanne și Lina. Iar Tria a confirmat.

– Și care e acel talent?

– Tria îți va explica.

Îngrijitoarea cea tânără își netezi rochia simplă, de lucru.

– Știi că eu am darul de a altera timpul, începu ea cu o voce joasă, de parcă s-ar fi jenat să vorbească despre neobișnuitul ei talent.

Rehanne încuviință.

– Ai făcut asta și puțin mai înainte, în bucătăria Veronicăi, în vreme ce eu vă povesteam.

– Nu e cine știe ce, totuși. Unele persoane au abilitatea de a altera spațiul, de a trece dintr-un loc în altul – ca Davy, spre exemplu.

– Și tu poți face asta, interveni Lina.

Tria se încruntă, ca pentru a o avertiza pe fosta ei colegă de cameră să n-o mai întrerupă.

– Alterarea spațiului presupune de fapt plierea dimensiunilor spațiale astfel încât să te poți transfera dintr-un loc în altul. Iar timpul nu e altceva decât o altă dimensiune. Când pliez timpul, mă transfer de la un moment la altul. Tipul acesta de transfer dimensional e diferit de ceea ce predă Aletheia la cursul de călătorii interdimensionale. Ea se poate deplasa între dimensiuni și, astfel, are acces la alte universuri. Petra a învățat și ea să facă asta.

Ca și tine, replică Lina, de data aceasta în gând, încruntându-se în același timp la Rehanne, care își rodea unghiile cu furie. Tria continuă:

– Gray are un talent care îi permite să călătorească în timp și să acceseze alte timpuri.

– Alte timpuri? întrebă Lina.

– E greu de explicat. Când modifici spațiul, te muți dintr-un loc în altul în lumea noastră. De obicei în cadrul aceleiași clădiri. Când modific timpul, mă duc de la un moment la altul pe aceeași axă a timpului – în urmă cu o oră sau două și apoi din nou înainte. Dar așa cum călătoriile interdimensionale duc în locuri din alte lumi sau chiar din alte universuri, călătoriile intertemporale duc pe o altă axă a timpului decât a noastră, unde timpul se scurge altfel, iar călătorul e martor la evenimente care nu s-au întâmplat niciodată în timpul nostru, deși s-ar fi putut întâmpla. Nu ajunge într-o lume diferită, ci într-o versiune alternativă a lumii noastre.

– Și Gray poate face asta? Nu cred! replică Rehanne.

– Când am modificat timpul, am sesizat o turbulență care a afectat axa temporală – o turbulență pe care nu eu am creat-o. Mi-am deschis mintea către Veronica și i-am permis și ei s-o simtă. Ea a bănuit despre ce e vorba. Iar faptul că a găsit-o pe Lina a demonstrat că avea dreptate.

Tria își îndreptă privirile spre Lina și continuă:

– Gray v-a luat cu el undeva între timpuri și, când tu te-ai despărțit de ceilalți, ai rămas prinsă între axele temporale. De aceea te-a putut localiza Veronica. Tu erai turbulența pe care am simțit-o. Dar Gray, Oryon și Kress nu se aflau acolo; ei au intrat pe o altă axă a timpului.

Întorcându-se din nou spre Rehanne, Tria adăugă:

– Îmi pare rău. Știu că va fi dureros ce-ți voi spune în continuare: nu avem cum să-i găsim. Nu există nicio posibilitate de a afla unde se află. Gray are acces nu doar la toate axele temporale din acest plan al existenței, ci și la cele din toate celelalte planuri. Iar variantele în acest caz sunt infinite. El singur va trebui să-și găsească drumul înapoi.

– Dar Oryon? întrebă Lina. El nu are talentul ăsta și atunci ce va face?

Tria își plecă fruntea.

– Mă tem că totul depinde de Gray. El i-a dus acolo unde au ajuns și numai el îi poate aduce înapoi.

Rehanne sări în picioare, în fața Triei.

– Nu! Nu-i putem abandona! Ce s-ar fi întâmplat dacă l-am fi abandonat pe Gray data trecută când a fost în necaz?

– De data asta e diferit.

– Cum anume e diferit? E doar o consecință a ceea ce s-a întâmplat atunci! Demonul care îl stăpânește pe Kress este o creatură a Femeilor Teribile cu care ne-am confruntat.

– Diferența, răspunse Tria privind-o în ochi, constă în faptul că de data aceasta Gray și Oryon nu sunt captivi pe Tărâmul Teribil. Nu se află undeva unde i-am putea găsi noi, însă *sunt liberi* și au resursele necesare pentru a înfrânge demonul și a se întoarce aici.

– N-ai de unde să știi asta! țipă Rehanne.

– Eu știu că Oryon și Gray nu sunt împreună, interveni Lina, ridicându-se și ea de pe scaun. Ce-l va determina pe Gray, care îi urăște și pe Oryon și pe Kress, să se ducă să-i caute? N-o să-i pese dacă ei nu vor putea fi salvați.

– Dar ție îți pasă? ripostă fosta ei colegă de cameră, țintuind-o cu privirea.

– De Kress, nu. El și demonul lui pot să dispară pentru totdeauna. Dar Oryon... Lina se întrerupse, ridică din umeri și apoi continuă parcă fără a vrea: În ultima vreme s-a dovedit util.

– Domnișoarelor, vă rog să stați jos și să mă ascultați, le ceru Veronica. Nu vom ajunge nicăieri dacă ne vom certa ca niște fraiere.

Rehanne se așeză în scaunul ei, ca o școlăriță rușinată. Veronica o constrânge, își spuse Lina. N-are rost să-i dau ocazia s-o facă și cu mine. Așa că își reluă locul în scaun, atentă, dar îngrijitoarea se întoarse și-i vorbi celeilalte:

– Rehanne, ești prea tânără ca să fii mamă și tu asta ai încercat să fii pentru Gray. Tonul ei nu era moralizator, așa cum ar fi fost al directoarei într-o astfel de ocazie. Avea o atitudine directă, chiar prietenoasă, dar în ochii lui Rehanne licăreau încă furia și durerea. Te-ai străduit să-l protejezi, continuă Veronica, dar el nu de asta are nevoie. Trebuie să-și găsească propriile forțe și să le folosească. Iar acum are șansa să o facă. Poate că va eșua, dar eu nu cred asta.

Apoi, văzând că se întoarce spre ea, Lina își spuse în gând: *Aha! A venit și rândul meu.* Și se îmbărbătă pentru ce avea să urmeze.

– Lina, tu te-ai folosit de Oryon. Mă miră că el ți-a dat voie. Tonul îngrijitoarei era mai puțin prietenos de data aceasta, mai aspru. Dar moneda are două fețe nu-i așa? Și tu l-ai lăsat să se folosească de tine, știind ce a fost și ce ar putea redeveni dacă ar dispunea prea rapid de prea multă putere. Nu știu ce i se va întâmpla și ce are sau n-are puterea să facă, dar, oricare ar fi situația, tu nu trebuie să împarți cu el responsabilitatea pentru faptele lui. Dar dacă-l vei aduce înapoi și veți urma drumul pe care ați pornit, vei fi la fel de vinovată pentru rezultatele obținute. Poate că deja ești.

Aluzia că ea îl îndemnase pe Oryon la crimă o izbi ca un fier înroșit în foc. Cuprinsă de furie, dădu iar să scoată la iveală pantera din ea. Și fiindcă nu putea, se mulțumi doar să-și bâțâie coada invizibilă și să mârâie neauzit, în vreme ce îngrijitoarea continuă:

– Gray, Oryon și chiar Kress își vor găsi calea înapoi sau nu se vor mai întoarce niciodată. Nu-i puteți ajuta și trebuie să acceptați asta. Dar aveți altceva de făcut. Polițiștii care au venit aici nu vor putea dezlega misterul și descoperi făptașul. Cu cât rămân mai mult aici, băgându-și nasul peste tot, cu atât vor încurca mai mult situația. Tipul ăla așa-zis dotat e un amărât, abia la nivelul al doilea. Va trebui să-i lăsăm să se fâțâie pe aici dându-și importanță. Dacă nu cooperăm, școala riscă să-și piardă licența de funcționare. Dar pentru Gray și Oryon e mai bine că nu sunt în raza de acțiune a poliției. Directoarea are dreptate, să știți: nu putem spera ca autoritățile provinciale să dea dovadă de corectitudine față de cei dotați. Iată însă care e misiunea voastră, Rehanne și Lina: să puneți capăt crimelor. Puneți-vă pe treabă și aflați cine-i vinovatul. Astfel, terenul va fi sigur pentru băieți și atunci poate că se vor întoarce.

– Dar... dar..., bâigui Rehanne, demonul a fost de vină. Și acum a dispărut, fiindcă e în Kress.

Veronica dădu din cap.

– Există mai mulți demoni, nu unul singur. Cel din Kress era reținut, închis, când Fenton și Dwayne au fost uciși. Deci nu el e vinovat. Și nici Kress. Demonii nu pot veni aici decât dacă îi invocă sau îi aduce cineva de pe Tărâmul Teribil. Directoarea e de părere că au ajuns în școală prin intermediul lui Gray, dar eu nu cred asta. Altcineva lucrează cu demonii și voi două trebuie să aflați cine e această persoană.

Lina se aplecă în față, incitată, gata de acțiune.

– Cum? întrebă ea. Și câți demoni există? Câți ucigași trebuie să căutăm?

– Câți elevi sunt suficient de cruzi și de îndrăzneți pentru a invoca demoni? Cred că va trebui să căutați o

singură persoană și un singur om n-ar putea – sau n-ar avea curajul – să invoce mai mult decât unul sau doi demoni. Persoana aceea este adevăratul ucigaș – e cineva căruia îi face plăcere să le dea fiarelor de lucru.

– Și de ce ne trimiți pe noi să-l căutăm? întrebă Rehanne. Directoarea ne-a avertizat să nu ne amestecăm.

– Se va răzgândi, replică Veronica scurt.

Adică tu o vei face să se răzgândească, replică Lina în gând. Îngrijitoarea însă continuă:

– Amândouă sunteți istețe, ați mai fost puse la încercare și, oricum, deja ați început căutările; poate că nu v-ați dat seama că de fapt căutați un ucigaș, dar cred că ați găsit niște indicii importante. Sunteți în anul al treilea și cel puțin la nivelul trei. Împreună dețineți o putere considerabilă. Iar vinovatul este extrem de talentat. Pentru a-l elibera pe Kress a fost nevoie de o putere extraordinară. Și pot să vă spun că nu s-a folosit pentru asta puterea demonilor, fiindcă rețeaua de putere care îl înconjura a fost special creată împotriva lor.

Lina sări brusc de pe scaun.

– Ferene! Ea are multă putere – aproape cât tine, Tria. Să mergem să vorbim cu ea.

– Aveți grijă! le avertiză Veronica. Eu trebuie să mă întorc la directoare, dar Tria poate veni cu voi. Nu uitați, nimeni altcineva nu trebuie să mai afle cine e ea.

Lina dădu nerăbdătoare din cap în semn că a înțeles și porni spre ușă, dar se opri brusc și se răsuci pe călcâie.

– Am nevoie de abilitatea mea de a mă transforma.

– Ai și alte talente, replică îngrijitoarea. Ți-am spus deja că numai directoarea îți poate restitui ceea ce ea ți-a luat.

Lina n-o credea. Strâmbându-și gura a dezgust, ieși din încăpere, urmată de Rehanne și Tria. Ajunseră la etajul trei, bătură în ușa lui Ferene. Le deschise colega

ei, Sindia Carroll. Nedumerită, deschise ușa larg, pentru a le arăta că Ferene nu era în cameră.

– N-am mai văzut-o dinainte de prânz, le spuse ea.

Apoi Tria rămase în capătul scărilor, iar ele două se duseră mai întâi în camera lui Rehanne, pentru a vorbi cu Chantal. Lina se opri în prag, lăsând-o doar pe Rehanne să intre. Chantal stătea în fața comodei și scotea din ea hainele, aruncându-le pe jos.

– Acum mi-a dispărut și celălalt cercel, o anunță ea imediat. L-ai văzut cumva?

– Nu, nu l-am văzut. Și nu știu la ce ți-ar mai folosi un singur cercel. Știi cumva unde e Ferene?

Chantal scăpă din mână plicul pe care îl ținea și se aplecă să-l ridice.

– De ce te interesează?

– Trebuie s-o întreb ceva. E foarte important.

– Directoarea ne-a spus să rămânem în camerele noastre și eu asta am făcut. Dacă Ferene n-a ascultat-o, habar n-am unde ar putea fi.

Și cu asta Chantal îi întoarse spatele și continuă să scotocească în comodă.

Trebuia s-o iau eu la întrebări, își spuse Lina. *Rehanne e prea moale.* Și proiectă iluzia unui păianjen mare și păros în sertarul în care căuta Chantal. Fata scoase un țipăt și se trase înapoi. Rânjind, Lina ieși pe culoar.

– De ce a trebuit s-o sperii așa? o întrebă Rehanne, alăturându-i-se. Ce-ai obținut cu asta?

– M-am simțit mai bine.

Se îndreptară apoi spre camera Linei, unde nu rămaseră mult: Giselle nu era înăuntru. Trecură și pe la celelalte camere, întrebând dacă știa cineva unde era Ferene, dar nu aflară nimic și se duseră să-i comunice și Triei rezultatul.

– Să fie cumva la parter, în ciuda ordinului directoarei? întrebă Rehanne. Sau s-o fi chemat chiar directoarea?

– Nu cred, replică Tria.

– N-ar trebui să încercăm și în camera liberă? sugeră Lina.

– Ba poate că da.

Îngrijitoarea cea tânără scoase o cheie de pe lanțul de la brâu și descuie ușa. O umbră pe podea îi atrase atenția și Lina ridică privirea să vadă de unde provine.

Trupul lui Ferene atârna de cârligul beculuí din plafon.

– Iarăși am ajuns prea târziu! Acum nu ne mai poate spune nimic.

16

O PAUZĂ

Gray nu putea ține pasul cu Lina; nu avea forța necesară. Nu mâncase de prea mult timp, trupul îl durea din cauza loviturilor lui Kress, iar sângele îi curgea din rănile pe care i le făcuseră pe spate cioburile peste care căzuse. La toată această suferință fizică se adăuga deruta ce-l cuprinsese când se pomenise ajuns de pe culoarul școlii în locul acesta necunoscut și bizar, pierdut undeva în neant.

Își încetini fuga și în cele din urmă se opri și privi în jur. Suprafața pe care se afla era solidă, de un cenușiu șters și atât de simplă, lipsită de orice element distinctiv, încât habar n-avea dacă era din piatră, metal sau din altceva. Se aplecă și puse un deget pe ea, dar atingerea nu-i oferi mai multe informații; părea ceva rece și oarecum aspru, dar atâta tot.

Pardoseala aceea ternă constituia unica sa legătură cu realitatea. În jur nu se vedeau nici pereți, nici plafon – doar spațiu gol oriunde se uita și n-ar fi putut spune dacă spațiul acela se întindea la infinit sau îl închidea într-un fel de bulă invizibilă. Întinse brațele în lături,

dar nu întâlni vreun obstacol; putea merge în orice direcție fără ca nimic să se schimbe în jur.

Deja nu mai știa încotro dispăruseră ceilalți, cum i-ar putea găsi sau dacă voia cu adevărat să-i găsească. Poate că era mai bine că scăpase de ei. Numai că se simțea foarte singur acum. Când se pomenise în școala părăsită avusese în jur lucruri ușor de recunoscut, obiecte pe care le putea atinge, încăperi și coridoare, scări și uși. Aici însă nu avea nimic și pe nimeni, doar pe el însuși.

– Așa vom vedea cât de mult îmi place propria mea companie, spuse încercând să facă o glumă nu tocmai fericită.

Dar n-avu nevoie de mult timp pentru a hotărî că nu-i plăcea deloc. Și-ar fi dorit acum prezența oricui, chiar și a lui Oryon. Sau Kress. *Cu demon cu tot?* se întrebă înfiorat.

Începu să se întrebe dacă nu cumva murise când îl atacase Kress și impresia că ajunsese aici însoțit de ceilalți fusese de fapt doar un vis de muribund. S-ar fi așteptat la o tranziție mai clară între viață și moarte, dar la urma urmei, ce știa el?

Se pipăi peste tot. Trupul îi părea solid. Se ciupi și îl duru. Își duse mâinile la spate să simtă rănile de la cioburi și icni din nou de durere; când se uită, pe degete avea sânge. Deci trebuie să fie viu!

Ei bine, dacă era într-adevăr viu, ar fi cazul să găsească o cale de scăpare de aici. Când își spusese, mai înainte, că are o viață goală și pustie, habar n-avusese ce înseamnă pustietatea. Iar când îi evitase pe cei din jur, nu știuse cum e să fii complet singur. Crezuse că s-a învățat minte de când se pierduse în școala părăsită; atunci, izolarea îl convinsese să accepte colaborarea cu Oryon.

Ah, dacă nu s-ar fi răzgândit între timp! Și nu s-ar fi răzgândit, dacă n-ar fi fost Lina. Ea îl scosese din

sărite și-l făcuse să uite ce angajament își luase. Dar de fapt cooperase cu amândoi când îi atacase Kress. Și unde-l adusese cooperarea? Aici!

Cum de se eliberase Kress? Cineva știuse cum să găsească încăperea ascunsă în care fusese ținut. Directoarea le-o arătase lui și lui Oryon, dar nu crezuse că mai știu despre ea și alți elevi. Iar acel cineva avusese puterea de a străpunge paza dublă instalată de directoare. Și nu se putea gândi decât la o singură persoană capabilă de toate astea. Oryon.

Kress venise în camera lui. De ce? Cum de știuse unde să-i găsească, dacă nu-i spusese el? Treptat, suspiciunile i se transformară în certitudine. Oryon era responsabil, categoric, pentru starea lui Kress, pentru eliberarea lui și a demonului, pentru că îl atacase pe el și-l adusese în locul ăsta pustiu. Oryon începuse totul, cu doi ani în urmă, el provocase tot răul care se abătuse asupra lui.

Cu pumnii încleștați, strigă în sinea lui: *Dă-mi drumul de aici! Lasă-mă să-l găsesc pe Oryon!* Își imagină figura lui familiară, cu ochii batjocoritori, cu smocul de păr negru căzându-i pe frunte, cu bărbia ieșită în afară, arogantă. Privi în jur, dorindu-și să aibă ceva din care să-i sculpteze chipul, să-i dea un caracter real. Dar nu avea nimic. Ah, dacă ar putea da formă nimicului, conturându-și din el dușmanul...

Dinții îi scrâșneau, încleștați. Sudoarea i se scurgea pe obraji. Trupul întreg îi tremura de pe urma efortului. În fața lui, o umbră se adânci, căpătând soliditate.

Oryon căzu din neant. Părul îi era zburlit în toate direcțiile, dintr-o tăietură de deasupra ochiului îi șiroia sângele, iar un braț îi atârna moale.

– Gray! gemu el. Slavă Dătătorului de putere!

Se împletici înainte și căzu inconștient la picioarele lui Gray.

Rehanne se holba cu o fascinație oripilată la fața purpurie a lui Ferene, cu limba scoasă, ochii ieșiți din orbite și funia înfășurată strâns în carnea gâtului. Tria o trase într-o parte și le împinse pe amândouă afară din cameră, închizând și încuind apoi ușa.

– Mă duc să anunț că a murit. Le voi spune polițiștilor că am găsit-o când am intrat în cameră ca să fac curat. Voi două duceți-vă în camera Linei și încuiați-vă acolo. Nu dați drumul nimănui înăuntru și nu ieșiți decât dacă trimite directoarea după voi. Dacă o face, voi veni să vă iau eu sau va veni Veronica. Nu deschideți altcuiva.

– Nici chiar polițiștilor? întrebă Rehanne.

– Mai ales nu lor.

– Dar cât va trebui să ne ascundem? interveni Lina. Și de ce? N-am făcut nimic rău.

– Sunteți în pericol și deja au murit prea mulți oameni. Duceți-vă! Folosiți timpul ăsta pentru a judeca bine lucrurile. Discutați între voi despre tot ceea ce știți. Vedeți dacă împreună ajungeți la o concluzie.

– Vei veni și tu curând, nu-i așa? întrebă Rehanne, care se simțea mult mai în siguranță și mai încrezătoare în prezența Triei.

– Nu. Asta e problema voastră, nu a mea. Eu vă voi ajuta când voi putea, dar nu vă bazați pe mine.

Apoi se întoarse și coborî scările în fugă.

– Vino, îi spuse Lina și porni spre camera ei.

Rehanne simțea cum stomacul i se urcă în gât amintindu-și scena cutremurătoare pe care tocmai o văzuse. Când Lina deschise ușa, se repezi pe lângă ea și se prăbuși pe patul lui Giselle, tremurând.

– Atâtea morți! Atât de mult rău! hohoti ea, nemaiputându-se controla. Cum se așteaptă oare să-l oprim noi două? Ce putem face noi împotriva unei

forțe pe care nimeni n-o vede, care lovește pe negândite, care...

– Dacă-ți plângi de milă n-o să rezolvi nimic, ripostă Lina și replica ei căzu asupra lui Rehanne ca un duș rece. Dacă nu mai vrei alte morți, ridică-te de acolo, șterge-ți ochii și ajută-mă să-mi dau seama ce am putea face.

Rehanne se ridică, dar lacrimile continuau să-i șiroiască pe obraji. Această a treia moarte, survenind după dispariția lui Gray, era mult prea greu de suportat.

– N-are rost, spuse ea. Ce putem face noi împotriva demonilor? De ce trebuie să facem *noi* ceva?

Lina se repezi la ea, ridică o mână și-i arse o palmă peste obraz.

– Nu te mai smiorcăi! Crezi că-i faci vreun bine lui Gray dacă stai aici și bâzâi?

Rehanne își frecă obrazul și ridică spre ea o privire încruntată. Lina se duse la birou, deschise un sertar și scoase din el hârtie și un creion, apoi se așeză pe scaun.

– Adună-te și începe să gândești! îi ordonă ea. O să începem cu obiectele pierdute. Facem o listă cu tot ce știm că a dispărut, când a dispărut și cui aparținea. Primul e talismanul meu, hotărî Lina și creionul începu să-i zboare pe hârtie. L-am pierdut în prima seară aici. Am ajuns la școală dimineață devreme și am despachetat înainte de prânz. Am pus talismanul în sertarul de sus al comodei. Seara târziu, când m-am uitat după el, nu mai era. Am lipsit din cameră aproape toată după-amiaza, dar încui mereu ușa. Și, desigur, Giselle nu sosise încă. Mi-am spus că trebuie să-l fi furat Kress, fiindcă el e unul dintre puținii care știau despre existența lui, dar nu sunt sigură..., ezită Lina ciocănindu-și bărbia cu creionul. Și ce-a fost apoi? Bagheta lui Oryon?

– Cum rămâne cu cercelul lui Chantal? interveni Rehanne. A fost primul lucru care a dispărut.

– Dar nu e un dispozitiv magic, obiectă Lina încruntată. Mă rog, bine! Îl trec și pe el pe listă. Când l-a pierdut?

– În prima zi, înainte de sosirea lui Gray. Chantal a zis că purtase cerceii la prânz, ca să-l atragă pe Kress, îmi închipui. Apoi și i-a scos și i-a lăsat în tăvița de pe comodă, așa susține ea. Mai târziu, când a vrut să și-i pună din nou, unul dispăruse.

– Nu văd ce legătură are cercelul cu restul, bombăni Lina în vreme ce nota totul pe hârtie.

– Ar putea avea, totuși. Mai ales că acum l-a pierdut și pe al doilea. Mă întreb dacă acela pe care l-am găsit eu sub ușa lui Kress a fost primul dispărut sau celălalt.

– Hmmm! Poate că, la urma urmei, e ceva în asta.

– Și-mi mai amintesc ceva, continuă Rehanne gânditoare. M-am dus la bibliotecă să-l caut pe Gray, iar acolo era Petra. I-am spus că nu m-am întâlnit cu Gray din cauză că am căutat cercelul lui Chantal, că ea era foarte necăjită fiindcă cerceii erau de fapt ai mamei ei, o moștenire de familie. Iar Petra a zis că nu crede așa ceva; că familia lui Chantal e foarte săracă și mama ei n-ar putea avea asemenea bijuterii.

Lina se întrerupse din scris și privi spre Rehanne.

– Trebuie să discutăm cu Chantal, hotărî ea. Aș vrea să știu de unde are cerceii și de ce a mințit.

– Poate că Petra se înșală.

– Mă îndoiesc. E isteață și nu obișnuiește să bârfească. Iar Chantal *chiar e* o mincinoasă. Poate că totuși cerceii au o utilitate magică și ea nu vrea ca altcineva să afle asta. Bun, adăugă Lina începând să scrie din nou. Am notat și cercelul, așa că trecem la bagheta lui Oryon.

– Nu, stai! Mi-am mai amintit ceva. Când eram la bibliotecă și vorbeam cu Petra și Coral, Britnor lucra în atelierul din spate, dar la un moment dat a venit să se plângă de o carte care lipsea. Un fel de carte de farmece, cred. Încerc să-mi amintesc cum spunea el că se cheamă. Ceva cu transformări. Nu știu dacă a găsit-o până la urmă, dar biblioteca nu se deschisese încă și nimeni nu împrumutase cărți, deci volumul ar fi trebuit să fie acolo.

– Asta înseamnă că trebuie să vorbim și cu Britnor, decise Lina, luând o nouă coală de hârtie. Mai bine să fac încă o listă. Se pare că o să avem mult de lucru când o să putem ieși din camera asta.

În continuare trecură pe listă obiectele despre care știau amândouă: bagheta lui Oryon, pisoiul lui Maridel, giuvaierul Vanitei. Lina întrebă din nou, așa cum făcuse și la masă, dacă obiectele ar fi putut fi furate pentru a-i împiedica pe proprietarii lor să le folosească.

– În cazul cărții nu poate fi vorba despre asta, spuse Rehanne. Dacă a dispărut într-adevăr, trebuie să fi fost unul dintre primele obiecte furate și a fost luată, în mod cert, de cineva care voia să folosească vrăjile din ea.

– Deci ar trebui să căutăm pe cineva care are darul ăsta. E un talent destul de obișnuit, așa că asta nu ne ajută prea mult; cred că putem elimina însă câteva persoane.

– Poate, o întrerupse Rehanne în clipa în care îi veni o nouă idee, poate că trebuie să aflăm cine a folosit o vrajă de transformare.

– Pentru asta avem nevoie să știm mai multe despre carte și despre vrăjile din ea.

– Aș vrea să găsim cartea și celelalte lucruri, spuse Rehanne și sări deodată în picioare. Dacă am găsi giuvaierul Vanitei, ea l-ar putea utiliza pentru a lua

legătura cu Fenton, Dwayne și Ferene. Astfel ar afla ce s-a întâmplat și cine i-a ucis.

Lina izbi cu palma în tăblia biroului.

– Da! Poate că tocmai de asta a fost furat giuvaierul, ca Vanita să nu-l poată folosi. Trebuie să-l găsim.

Se ridică și se apropie de ușă, punând mâna pe clanță.

– Dar giuvaierul a fost furat înainte să moară cineva, interveni Rehanne. Și, oricum, nu putem ieși de aici. Adu-ți aminte ce a spus Tria.

– Avem prea multe de făcut pentru a rămâne închise în cameră.

– Dar nu cred că am trecut totul în revistă. Poate că e cazul să facem și o listă cu întrebările la care trebuie să aflăm răspuns. De exemplu, cine a vandalizat camera lui Gray și de ce.

Lina dădu drumul clanței.

– Și cine are darul invizibilității. Bine. Lista asta o faci tu, hotărî Lina, care se întoarse la birou și-i aruncă hârtia și creionul.

– Cine l-a eliberat pe Kress, adăugă Rehanne după ce notă celelalte două întrebări.

– Cred că știu răspunsul ăsta. Bănuiesc că a fost Ferene. Ea avea o putere uluitoare și cred că a convins-o cineva să facă asta. Pe urmă ori a ucis-o persoana respectivă, ori s-a sinucis ea când și-a dat seama ce a făcut.

Rehanne o privi fix. Da, avea sens. Lina continuă:

– Și mai e o întrebare importantă: Cine l-a rănit pe Kress? Și ce și-a amintit Fenton? Împreună cu cine l-a văzut Dwayne trecând prin fața bibliotecii?

– De ce avea Gray sânge pe mâini în noaptea în care a fost atacat Kress? adăugă Rehanne, apoi se opri și privi acuzator spre Lina. Și tu... tu ți-ai schimbat

forma în noaptea aceea. Când am venit aici s-o caut pe Giselle, am văzut sânge pe pervaz.

Lina păru surprinsă. Se trase ușor înapoi, spre pat, și se așeză.

– Uitasem de asta, răspunse ea gânditoare. M-am transformat într-adevăr în panteră în noaptea aceea. Dar dâra de sânge nu era de la mine; eu nu m-am întors în cameră pe fereastră. Nici chiar ca panteră nu pot sări pe un geam de la etajul al treilea. Am vrut s-o întreb pe Giselle despre asta, dar cu toată agitația aceea în legătură cu Kress, am uitat.

Rehanne se încruntă, neștiind sigur dacă s-o creadă.

– Camera ta e chiar deasupra celei în care stătea Kress, sublinie ea.

Lina se ridică și începu să se plimbe de colo-colo prin spațiul îngust dintre paturi.

– Știu. Dar nu m-am apropiat de camera lui. Și nu era o urmă de panteră. Nu mi-am dat seama ce e, fiindcă era prea mânjită. Am crezut că Giselle s-o fi lovit și... Brusc, se răsuci spre Rehanne: Unde e Giselle?

– Nu știu. N-am mai văzut-o după ce a luat-o Veronica, atunci când încerca să-l vindece pe Dwayne.

Lina înclină din cap cu priviri sumbre.

– Veronica a luat-o de acolo. Dar probabil că ea doar a calmat-o și pe urmă a lăsat-o să plece. Noi ne-am dus mai târziu în apartamentul Veronicăi și Giselle nu era acolo.

– Poate că a ascuns-o Veronica undeva.

– Pentru ce? Mai degrabă cred că a liniștit-o și i-a spus să se ducă în camera ei. Trebuie s-o găsim, decise Lina și porni spre ușă.

– Crezi că...?

– Era alături de Kress în timpul vindecării, iar Kress e în centrul întregului mister. Stătea cu fața lipită

de fața lui Dwayne când încerca să-l readucă la viață. Poate că el i-a șoptit ceva înainte de a muri. Sau poate că asta a crezut ucigașul. Toți cei care au fost asasinați dețineau niște informații secrete. Cred că Giselle e în pericol. Poate că e deja moartă. Nu mai putem aștepta aici, declară Lina și deschise ușa. Trebuie s-o găsim.

17

Dincolo de timp

Lina n-avea idee de unde să înceapă s-o caute pe Giselle. Logic ar fi fost s-o găsească pe Veronica și s-o întrebe unde o lăsase și cu cât timp în urmă, dar știa că, dacă nu o va convinge pe îngrijitoare de pericolul ce plana asupra fetei, va fi trimisă din nou în camera ei.

Aruncă o privire temătoare spre încăperea în care o găsiseră pe Ferene. Ușa era închisă și dincolo de ea nu se auzea și nu se zărea nimic. Făcându-i semn lui Rehanne s-o urmeze, porni spre scară. Coborî precaută, atentă la eventuale zgomote de jos. Coridoarele erau ciudat de liniștite pentru o după-amiază obișnuită. Aruncă o privire pe palier și văzu că ușa de la biroul directoarei era închisă, iar culoarul, dincolo de ea, era gol. Cu un alt semn spre Rehanne, coborî la primul etaj.

Jos, Rehanne se apropie de ea, o bătu pe umăr și-i aruncă o privire întrebătoare, arătând spre salon. Lina clătină din cap, sigură că Giselle nu era acolo, apoi se întoarse pe coridorul ce ducea spre sălile de clasă.

O ușă se deschise. Inspectorul-șef Ardrey ieși dintr-o clasă.

– Cine ești tu? lătră el. Și ce cauți aici?

– O... o căutam pe directoare. Trebuie s-o anunț ceva.

– Ceva în legătură cu crimele?

– Sper că nu, domnule, replică Lina în vreme ce mintea ei lucra febril. N-o găsesc pe colega mea de cameră și m-am gândit că ar trebui să-i spun.

Ceilalți doi polițiști ieșiră pe culoar și închiseră ușa clasei în urma lor; probabil că trupul lui Ferene era înăuntru.

– Dar tu, domnișoară... Zalos parcă te cheamă, nu-i așa? Tu ce cauți aici?

– A venit cu mine, răspunse Lina repede. Mi-era frică să cobor scările singură.

– Cine e colega ta de cameră?

– Giselle Dorr.

Unul dintre polițiști notă ceva într-un carnețel. Al treilea se apropie de Lina; probabil că el era cel dotat, așa că va trebui să fie atentă ce spune.

– Când ai văzut-o ultima dată?

Lina hotărî să riște o minciună, fiindcă nu voia ca polițiștii să afle că fusese de față la moartea lui Dwayne.

– N-am mai văzut-o de la micul dejun.

– Și cum te cheamă?

– Lina Mueller.

– Ea e cea care își schimbă forma, interveni omul cu carnețelul. Voiați să vorbiți cu ea.

Ardrey încuviință, privind undeva în tavan.

– Miss Zalos, întoarce-te în camera ta. Domnișoara Mueller va fi reținută pentru o vreme.

Rehanne îi aruncă Linei o privire neajutorată și se retrase, fără îndoială cu intenția de a face exact ce i se ordonase. *N-o să-i treacă prin minte să se furișeze și s-o cheme pe Tria sau pe Veronica*, își spuse Lina, *așa că va trebui să mă descurc de una singură.*

– Ai vreun motiv aparte pentru care ai devenit brusc îngrijorată de soarta colegei tale? întrebă polițistul înalt.

– Două crime nu-s un motiv suficient?

– Nu-mi răspunde mie cu o altă întrebare! se răsti Ardrey.

– Mi-am zis că n-ar fi trebuit să iasă din cameră.

– Dar ți-ai zis că tu ar trebui să ieși, ca s-o cauți, și să iei cu tine și o prietenă.

Asta nu fusese o întrebare, așa că Lina nu avea ce să răspundă.

– Și unde aveai de gând să cauți?

– Peste tot.

– Încotro te duceai când te-am oprit eu?

– Spre curtea interioară. M-am gândit că poate a vrut să ia puțin aer.

– Și în ce te schimbi tu? Într-un fel de pisică?

Lina își spuse că n-are de ce să se ascundă; probabil că polițiștii avea deja informația asta.

– Într-o panteră.

– Ce-ar fi să ne faci o mică demonstrație?

Ar fi vrut ea să poată.

– Directoarea mi-a interzis acest lucru, răspunse cu un aer cuminte.

Individul dotat zâmbi, sau mai degrabă rânji cu cruzime. Ardrey se aplecă spre ea și o prinse de mâini. Ajutorul lui lăsă carnetul și scoase din buzunar o pereche de cătușe, prinzându-i un capăt de încheietură.

– Ce faceți?

– Ne încheiem cu succes investigația. Ești acuzată că, sub formă de panteră fiind, l-ai ucis pe Fenton Rhoze.

– Dar cum rămâne cu celelalte crime? ripostă Lina furioasă, dându-și seama prea târziu de greșeala comisă.

Ardrey îi prinse imediat scăparea:

– Celelalte? Știi și despre o a treia crimă, nu-i așa?

– Știu despre băiatul acela din anul întâi, Dwayne și cum l-o mai fi chemând. Și despre Kress Klemmer. Toată lumea îl crede mort.

Ardrey schimbă o privire cu ajutorul său dotat, în vreme ce adjutantul își scoase din nou carnețelul și notă ceva în el. Apoi inspectorul-șef își ridică mâneca hainei și prinse de încheietura sa celălalt capăt al cătușelor.

– Va trebui să avem o discuție îndelungată, miss Mueller. Dar numai după ce vei fi închisă într-o celulă din Millville.

În foșnet de fuste, directoarea își făcu apariția dinspre scări.

– Domnule inspector, strigă ea, de ce mi-ai încătușat una dintre eleve?

– Cred că este periculoasă. Ancheta noastră sugerează că ea e cel mai plauzibil suspect.

– Țap ispășitor, vrei să spui! replică directoarea, oprindu-se în fața lui; Lina n-o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Nu pot permite o asemenea parodie de justiție!

– Dați-vă la o parte, doamnă! Știți care e pedeapsa pentru amestecul într-o anchetă a poliției. Fata va fi judecată de tribunalul provinciei. Dacă refuzați să cooperați, școala își va pierde licența de funcționare.

Călcându-și pe inimă, directoarea se trase înapoi. Apoi se întoarse și o privi pe Lina în ochi, fără a se mișca, până ce polițiștii o traseră după ei, spre ieșire. În privire i se citise un îndemn la precauție, dar și altceva. Lina simți brusc un aflux de putere. Nu avea de gând să încerce încă, dar era sigură că directoarea îi redase abilitatea de a se transforma.

Ardrey o duse afară și o împinse în mașina de poliție, pe bancheta din spate, apoi se urcă lângă ea. Asistentul

dotat se înghesui în partea cealaltă, astfel că era încadrată de cei doi bărbați. Adjutantul se așeză la volan, porni motorul și mașina demară în viteză, spre Millville.

– N-am omorât pe nimeni, spuse Lina.

– Nu contează dacă ai omorât pe cineva sau nu. Așa cum a remarcat și directoarea ta, ești un țap ispășitor convenabil.

– În timp ce adevăratul asasin e liber să ucidă din nou!

– Oh, o să-l prindem noi și pe el, replică Ardrey privind pe fereastră. Avem de-a face cu un caz în care vrabia din mână e momeala de care avem nevoie pentru a prinde tot stolul. N-am găsit acum nicio bază legală pentru a vă închide școala de vrăjitorii, dar cred că de data asta problema se va soluționa de la sine.

Lina habar n-avea care erau intențiile polițiștilor, dar își putea imagina o serie de posibilități și niciuna nu prevestea ceva bun pentru ea sau pentru școală. Studie cătușele. Erau strânse, dar laba unei pantere ar fi putut scăpa din ele. Privi spre stradă. Un camion se apropia de ei. Aștepta să treacă; era de preferat ca în jurul lor să nu se mai afle alte mașini când șoferul avea să piardă controlul volanului.

Tipul dotat se aplecă și scoase ceva de sub banchetă.

– Fii atent la ea, îl preveni el pe Ardrey, în timp ce deșurubă capacul unei sticluțe.

Lina se încordă, gata să se transforme, dar în aceeași clipă individul îi apăsă pe față o bucată de cârpă. Un miros dulceag, grețos, îi umplu nările. Încercă să-și țină respirația; cârpa însă o sufoca. Simți cum amețește și capul începu să i se învârtească.

Transformă-te! își spuse, dar era prea târziu. Întunericul o cuprinse.

În loc să se întoarcă în camera ei, cum îi spusese polițistul, Rehanne urcă scările în goană, spre biroul directoarei. Trebuia s-o ajute pe Lina, s-o găsească pe Giselle. Bătu la ușă, deși nu credea că îi va deschide cineva. Directoarea apăru însă în prag.

– Vi s-a spus să nu ieșiți din camerele voastre!

– Știu, răspunse Rehanne jalnic. Vă rog, nu-mi cereți să vă explic acum. Nu avem timp. Polițiștii au luat-o pe Lina. Au spus că o rețin.

Cu priviri furibunde, directoarea o împinse la o parte și se năpusti pe scări, în jos. Rehanne porni după ea, dar femeia întoarse capul și-i ceru:

– Du-te înapoi! Așteaptă-mă!

Reveni în birou, unde ușa rămăsese deschisă. Era prea agitată pentru a se duce singură în camera ei. Dar nici răbdare să aștepte prea mult nu avea. Se ridică în picioare, dar încăperea era prea mică pentru a-i permite să se plimbe de colo-colo. Pentru a-și ocupa mintea cu ceva, începu să citească titlurile cărților de pe raft. Una îi atrase atenția. O luă și citi titlul din nou, crezând că n-a văzut bine. *Transformări, transmutări și metamorfoze*. Așa se numea cartea pe care n-o mai găsise Britnor în bibliotecă. Deci nu fusese furată; o împrumutase directoarea.

Deschizând-o, văzu pe prima pagină scris de mână „Miryam Vedreaux". Își aminti vag că acesta era numele directoarei, deși toată lumea îi folosea funcția atunci când i se adresa. Deci exemplarul de aici era cartea ei, nu cea care lipsea de la bibliotecă. Verifică pe cotor, pe ultima copertă, pe pagina de titlu; nicăieri nu apărea ștampila bibliotecii.

Se așeză pe un scaun și începu s-o răsfoiască. În ciuda îngrijorării, deveni curând fascinată de ciudata culegere de vrăji. Prima parte trata alchimia și procedeele

de transmutare a metalelor inferioare într-unele prețioase, detaliind o procedură complicată de producere a aurului. A doua parte cuprindea diverse vrăji pentru transformarea unor obiecte în altele: un cui într-o broșă de argint, un șal de lână într-o capă de dantelă, sau o coadă de purcel într-o bluză de mătase. Mai erau și vrăji de transformare a obiectelor în animale și invers: o bobină de ață într-un șoarece, o rămurică într-o lăcustă sau un băț într-un șarpe. La fiecare vrajă era menționată o avertizare: că transformarea era temporară și că obiectul sau animalul transformat avea să revină la starea sa inițială în cel mult o oră.

A treia parte a cărții i se păru lui Rehanne cea mai interesantă: trata modalitățile de schimbare a înfățișării. Astfel, autorul vrăjii putea deveni frumos sau tânăr pentru o seară, putea lua, temporar, înfățișarea unei alte persoane ori putea schimba aspectul altcuiva pentru o scurtă perioadă. În plus – aici Rehanne rămase cu ochii pironiți pe pagină – exista o vrajă prin care un demon putea lua, pentru o perioadă de cel mult optsprezece ore, înfățișarea unei ființe umane!

Cel care furase cartea de la bibliotecă făcuse probabil această vrajă. Deci era posibil ca nu Kress să fi venit atunci în camera lui Oryon, ci un demon astfel „deghizat". Poate că cineva voia ca el să fie învinovățit pentru faptele demonului.

Trebuia să-i arate și Linei cartea asta. Îndesă volumul în fustă, își trase bluza deasupra, se duse la ușă și privi afară. Directoarea încă nu se întorcea. Bun!

Ignorând sentimentul de vinovăție care îi dădea târcoale, alergă în camera Linei, a cărei ușă rămăsese descuiată când ieșiseră ele, scoase cartea de la brâu și o azvârli în sertarul biroului. Listele pe care le alcătuise Lina erau la vedere. O puse deasupra și pe cea făcută de

ea, le împături pe toate trei și le înghesui în buzunar. După ce închise ușa cu grijă în urma ei, coborî din nou scările și se întoarse în biroul directoarei.

Peste două minute se întoarse și aceasta, trecu pe lângă ea și se așeză cu greu în fotoliu. Pentru un lung moment, rămase tăcută, cu ochii plecați.

– Au luat-o pe Lina, spuse ea într-un târziu. Nu i-am putut opri.

Rehanne se ridică, alarmată.

– Și ce-i vor face? N-o vor răni, nu-i așa?

– Tot ce e posibil. Se vor folosi de ea pentru a discredita școala, de asta sunt sigură. Am ales un loc izolat pentru această școală, tocmai pentru ca nedotații să nu ne considere o amenințare, și ne-am străduit să ne creăm o imagine pozitivă. Dar crimele din ultimele zile au distrus tot ce am clădit în ultimii cincizeci de ani. Ele au convins autoritățile că suntem periculoși și că trebuie să fim desființați. Mi-e teamă că o vor provoca pe Lina să-și folosească puterile și apoi vor folosi acest lucru ca să ne pedepsească pe toți.

Un val de mânie se iscă în sufletul lui Rehanne. Femeia asta era îngrijorată numai pentru școală, fără a se sinchisi de Lina. Cât de caracteristic pentru ea! Dar văzând-o atât de sfârșită și descurajată, furia i se mai potoli.

– Dar o puteți proteja, nu-i așa? O puteți salva?

Directoarea clătină din cap.

– Avem puterea de a o face, desigur. Dar dacă am folosi-o, am întoarce împotriva noastră întreaga provincie. I-am redat capacitatea de a se transforma. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac, dar nu m-am îndurat s-o las să plece fără a se putea apăra.

Asta era o veste bună. Lina era deșteaptă; va găsi ea o cale de a scăpa și de a se întoarce la școală. Directoarea își ridică privirile spre Rehanne.

– Mi-e teamă că ai rămas astfel într-o poziție vulnerabilă, miss Zalos. Te rog să fii foarte, foarte atentă. Vi s-a spus să rămâneți în camerele voastre. Dacă ați fi făcut-o...

Nu mai era nevopie să continue; Rehanne înțelese restul: ele și-o făcuseră cu mâna lor.

– O căutam pe Giselle, spuse ea. N-am mai văzut-o de câteva ore și ne-a fost teamă să nu fie și ea o altă victimă.

Directoarea oftă.

– Dacă ați fi așteptat și mi-ați fi spus mie ce vă frământă, eu v-aș fi putut liniști. Am ascuns-o pe miss Dorr în apartamentul meu. Ați avut dreptate să bănuiți că e în pericol, dar ați greșit presupunând că eu n-am anticipat acest risc. Vino cu mine!

Își adunase din nou puterile, asumându-și din nou acel aer de autoritate și invulnerabilitate care o părăsise pentru câteva minute. Rehanne o urmă în apartamentul alăturat.

Sufrageria mică era goală.

– Miss Dorr! strigă directoarea și se îndreptă spre cealaltă cameră. În prag se opri, cu un sughiț de surpriză, și se prinse cu mâna de tocul ușii. În dormitor era vraiște: așternuturile fuseseră smulse de pe pat și zăceau în mijlocul podelei, un scaun era răsturnat, mărunțișurile de pe măsuța de toaletă fuseseră aruncate pe jos. Giselle nu se zărea nicăieri. Urme însângerate mânjeau pervazul ferestrei.

Directoarea alergă la geam și privi în afară.

– Nu e jos, răsuflă ea ușurată. Dar ce fel de urme sunt astea?!

Rehanne le studie și ea. Păreau a fi fost lăsate de un animal mare. În mod cert nu aparțineau unui om, dar nici unei pantere. Nu erau deci ale Linei. În minte îi veni cartea pe care o luase; poate că ea ar putea explica

urmele acelea ciudate. Ar trebui să recunoască în fața directoarei că o furase din birou, s-o aducă înapoi și apoi s-o lase pe ea să vadă ce părere are.

Când se întoarse cu fața spre ea, directoarea părea șocată.

– M-am înșelat! M-am înșelat atât de tare! spuse ea ca pentru sine. Trebuie să mă consult imediat cu Veronica. Apoi își ridică ochii spre Rehanne și adăugă: Am făcut o greșeală teribilă. Îmi pare rău. Voi încerca tot ce pot pentru a o îndrepta.

– Dar ce ați...?

– Am greșit crezând că Gray era posedat de un demon, m-am lăsat înșelată de semne pe care n-am timp acum să le explic. Trebuie să vorbesc cu Veronica și apoi s-o găsesc pe Giselle. Du-te la tine în cameră și așteaptă.

Și o împinse spre ușă. Rehanne încercă să se opună, s-o roage și să-i spună despre carte, dar directoarea își folosi puterea pentru a o împiedica să vorbească și a o scoate din apartament. Ușa se închise în urma ei și Rehanne se pomeni în capătul scărilor de la etajul al treilea, singură.

Rămase locului, furioasă. Femeia aia recunoscuse că făcuse o greșeală; acum însă mai comisese încă una. Acum nu-i mai părea rău că furase cartea. Încrederea în directoare i se spulberase; la urma urmei, ea zăpăcise totul. Permisese ca Lina să fie arestată, ca Gray să se rătăcească în alte axe ale timpului, ca Giselle să fie răpită și, probabil, asasinată. Da, nu se va mai baza pe ea de acum înainte.

Nu se va supune ordinelor și nu va aștepta umilă în camera ei. Își va asuma singură dificila misiune de a captura demonul și a lua urma ucigașului. Cum va face însă toate astea, habar n-avea. Dar va face tot ce-i va sta în puteri.

Lina se trezi cu o durere de cap cumplită și un gust oribil în gură. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, își dădu seama că se află într-o celulă minusculă, unica sursă de lumină fiind o fantă îngustă, verticală, imediat sub tavan. Pereții erau din piatră groasă, iar ușa din oțel masiv avea o ferestruică mică, prevăzută cu gratii. Lina era întinsă pe un fel de bancă din piatră, lipită de zid. Niciun alt obiect de mobilier nu se mai afla în celulă. O scurgere într-un colț duhnea a urină.

Își scutură un fior și dădu să se ridice, alungându-și un val de greață. Nu avea de gând să se îmbolnăvească sau să se simtă rău. După câteva minute încercă iar să se ridice, încet, și izbuti. Cu pași nesiguri, tremurați, se duse la ușă. Era încuiată. Și păzită. Polițiștii nu riscau deci nimic.

Ochii și nasul lui Ardrey se iviră în ferestruică.

– Ah, te-ai trezit, în sfârșit! Bun! Acum trebuie să stăm de vorbă, miss Mueller.

Lina se trase înapoi, gata să se transforme și să se repeadă asupra lui, când intră. El însă izbucni în râs.

– N-am să deschid ușa. Vorbesc cu tine de aici.

– N-am nimic să vă spun.

– Ba ai. Când voi termina cu tine, vei fi bucuroasă să-mi povestești tot ce faceți acolo la școală – vrăjitorii, invocări de demoni, sacrificii umane... Gazul ăsta hipnotic o să-ți înmoaie complet voința. Curând ai să dai la iveală toată afacerea aia sordidă.

Figura lui se retrase de la ferestruică și în locul ei apăru capătul unui furtun, care începu să înainteze spre ea. Un jet de gaz țâșni din el.

18

ÎN PREZENȚA DUȘMANULUI

Gray continua să se zgâiască la fața lovită și însângerată a inamicului său. Ce putere-l adusese oare pe Oryon aici? Și într-o asemenea stare? Acum nu mai era cazul să-și facă griji în privința forțelor lui. Zăcea inconștient pe podea, la un pas de el, atât de ușor de ucis. Pentru Gray era teribil de simplu să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea la care visa de atâta vreme. Putea scăpa definitiv de întunecatul ăsta, în hainele lui negre. Aici, în locul acesta misterios și pierdut, nu risca nimic; nimeni n-ar găsi vreodată cadavrul, nimeni n-ar ști.

Uită-te la el, cu pantalonii lui negri și cămașa neagră pe care le poartă ca să-și afișeze ticăloșia! Aroganța nu-i mai ajută acum la nimic. Și Gray îl împinse ușor cu vârful piciorului. Oryon gemu. Să-l lase mai întâi să-și revină, să-și vadă moartea cu ochii? Nu, asta i-ar da ocazia să-și adune puterile și să riposteze. Mai bine s-o facă acum, repede, să profite de norocul pe care soarta i-l scosese în cale.

Îngenunche lângă Oryon și își puse mâinile pe umerii lui. Sângele i se infiltră printre degete. Oare murea chiar acum? Îl lipsea de plăcerea răzbunării?

Era ușor de ghicit ce anume îl rănise. La urma urmei, Oryon fugise după Kress. Demonul din Kress se întorsese probabil asupra lui și îl atacase, așa cum îl atacase și pe Gray puțin mai devreme.

Oryon m-a salvat! Și ce a zis oare înainte de a cădea? „Gray! Slavă Dătătorului de putere!" Trebuie să fi crezut că eu l-am adus aici într-un fel oarecare, pentru a-l scăpa de demon. Au susținut mereu până acum că nu sunt posedat. Cine mă va mai crede, dacă termin acum ce a început un demon?!

Trase la o parte cămașa de pe umărul însângerat al lui Oryon și găsi rana – o tăietură adâncă de pumnal în omoplat.

– Trebuie să opresc sângele, spuse ca pentru sine.

Strânse marginile rănii una lângă alta și apăsă tare. Fluxul scăzu, dar nu suficient. Respirația rănitului era sacadată și superficială.

– De ce nu sunt și eu vindecător? bombăni văzând că eforturile lui sunt în zadar.

Acum voia ca Oryon să trăiască tot atât de mult pe cât voise înainte să-l vadă mort. Un tămăduitor puternic, cum era directoarea, i-ar fi închis imediat rana și ar fi cicatrizat carnea sfâșiată. Dar ea nu era aici. Și nici vreun alt vindecător. În minte îi veniră marii tămăduitori care absolviseră cu un an în urmă. Din câte știa el, nimeni nu-i înlocuise anul acesta. Singura elevă care susținuse că are puteri vindecătoare era Giselle Dorr, dar nici ea nu era cine știe ce talent.

Orice tămăduitor ar fi fost util acum. Morocănos, privi din nou rana din care sângele continua să se scurgă printre degetele lui. Fără a-și da seama, formă din clăbucii sângerii chipul lui Giselle. Sculptura supraviețui vreo două secunde înainte de a dispărea.

– Nu de imaginea ta am nevoie, mormăi el, ci *de tine!*

Țipete. Strigăte. Și un bufnet sonor. Giselle aterizează lângă el, dând din mâini și din picioare. Văzându-l, se rostogoli într-o parte și se ridică, încă țipând. Pe față și pe brațe avea urme însângerate.

– Giselle, nu fugi! Am nevoie de ajutorul tău. Uită-te! E Oryon. E rănit grav.

Giselle se trase înapoi cu pași mici, gata s-o ia la fugă. Privea spre Gray cu suspiciune și groază. Apoi ochii îi lunecară pe trupul lui Oryon. Scoase un alt țipăt.

– Nu pot! E un truc!

– Fără un vindecător, o să moară, insistă Gray. Nu e niciun truc. Eu nu pot opri sângerarea.

– Era o chestie, mare ca un urs... A încercat să mă ucidă.

– Dar acum nu mai e. Aici ești în siguranță. Hai, Giselle!

Încet, fata începu să se apropie de el, în vreme ce privirile îi zburau în toate părțile, atentă la orice eventual atac. Se opri departe de Gray și se holbă la Oryon.

– E viu?

– Da, dar nu știu cât va rămâne așa, dacă nu-l ajuți.

Giselle privi în jur, de parcă acum vedea pentru prima oară locul în care ajunsese.

– Unde mă aflu? Cum am ajuns aici?

– Mai contează? Grăbește-te, pentru numele Dătătorului de putere!

Uite că am început să vorbesc ca el!

Giselle continua să se zgâiască la Oryon.

– Nu sunt chiar atât de pricepută, să știi. Toți cei pe care am încercat să-i vindec au murit.

Gray își pierdu răbdarea.

– Dar încearcă măcar, la naiba!

Fata mai făcu un pas. Și un altul. Oryon tuși. Un fir de sânge îi apăru în colțul buzelor. Giselle țipă scurt și

se aruncă spre el, dădu la o parte mâinile lui Gray și își puse palmele pe rană.

– Putere, spuse ea. Încearcă să canalizezi putere spre mine.

– Eu n-am... începu Gray, dar se opri.

Eu n-am talentul asta, voise să spună, dar își dăduse seama că, într-un fel sau altul, împărtășise aceeași putere cu Oryon și Lina, mai devreme. Și o adusese pe Giselle aici. Și pe Oryon. Nici talentul ăsta n-ar fi crezut că îl are. Dar nu știa cum să canalizeze puterea. Tot ce putea face era să privească spre Giselle, să încerce să-și adune forțele și să i le transmită ei. Își imagină un tub, ca un fel de cordon ombilical gros, unindu-i și își vizualiză puterea ca pe un fluid de preț care trecea prin tub în trupul ei, în mâinile ei. Închise ochii și strânse pleoapele tare, străduindu-se să se concentreze. Imaginea deveni mai clară. Văzu un tub dintr-o membrană rezistentă, transparentă, prin care curgea un lichid auriu. Palmele lui Giselle străluceau în lumina lui.

Se simțea însă din ce în ce mai slăbit, mai amețit, și-i era greu să mențină imaginea. Creierul părea că încetează să-i mai funcționeze. Ca de la mare distanță, auzi vocea fetei:

– Am reușit!

Urechile îi țiuiau și avea impresia că se rotește amețitor în neant. Încercă să stea drept, să se orienteze. Pete întunecate îi fugeau în fața ochilor și nu mai știa încotro era susul și josul.

Fața lui Giselle pluti undeva deasupra lui.

– Nu te mișca, îi spuse ea. Ai leșinat. Mi-ai trimis foarte multă putere. N-aș fi crezut...

Zăcea întins pe spate și nu se putea mișca. Mușchii lui refuzau să reacționeze. Încercă să vorbească și nu izbuti să scoată decât o șoaptă abia auzită:

– Oryon?

– Sunt aici, răspunse o voce și chipul lui apăru lângă cel al fetei. Mi-ai salvat viața.

Și am ajuns la mâna ta, spuse Gray în sinea lui, amintindu-și și făcând din nou eforturi să se miște. Mâinile și picioarele îi erau grele, ca de fier. Nu putea decât să privească în sus, la Oryon, și să-i aștepte râsul crud și cuvintele batjocoritoare.

Oryon se așeză însă în genunchi lângă el.

– Partea proastă e că nici eu nu mai am vreun strop de putere. Mi-am epuizat-o luptând împotriva lui Kress. Iar Giselle și-a secătuit-o și ea pe a ei. Va trebui să ne odihnim și să așteptăm să ne refacem. Trebuie să rămânem aici până ce vom avea din nou suficiente puteri pentru a trece în altă parte. Presupun că nu știi unde ne aflăm, nu?

Gray dădu din cap în semn că nu.

– Are nevoie de apă și de mâncare, interveni Giselle. Organismului îi trebuie combustibil pentru a-și reface forțele.

– Nu cred că vom găsi ceva aici, răspunse Oryon. Mă duc să caut ceva, dacă voi credeți că ajută. Zeii îmi sunt martori că îi datorez asta.

– Nu! Gray clătină iar din cap, ceva mai energic de această dată. O să te rătăcești. Ca mai înainte. Dați-mi puțin timp. Lăsați-mă să mă odihnesc.

– Cred că are dreptate, spuse Giselle cu îngrijorare. Toți trei ar trebui să ne odihnim.

Gray adormi în clipa în care îl auzi pe Oryon că acceptă sfatul fetei. Când se trezi, se simțea deja mai înzdrăvenit. Izbuti să ridice capul și să privească în jur. Giselle dormea la câțiva pași de el. Dar unde era Oryon? Poate că îi trădase și găsise o cale de scăpare în timp ce ei fuseseră cufundați în somn.

O umbră se contură în vidul înconjurător, luând treptat chipul lui Oryon.

– Te simți mai bine? îl întrebă apropiindu-se de el.

În chip de răspuns, Gray încercă să se ridice în picioare. Oryon îl luă de braț și-l susținu. Giselle tresări, deschise ochii și își trecu o mână peste față. Văzându-i pe cei doi băieți, sări și ea în picioare.

– Crezi că e bine că te-ai ridicat?

– Era cazul să mă ridic, replică Gray. Trebuie să găsim o cale de a scăpa de aici.

– Eu mi-am testat puterile, îi anunță Oryon. Mi-au revenit puțin. Nu suficient însă. Tu cum stai, Giselle?

Fata îi privi pe amândoi printre pleoapele întredeschise.

– Zăresc aure vagi în jurul vostru. Și puterile mele s-au mai refăcut, puțin. Dar când sunt în deplinătatea forțelor, văd aurele clare și strălucitoare.

Gray uitase că fata are acest talent. Nu întrebă însă ce anume îi spuneau aurele.

– Mă gândeam, interveni Oryon, că, dacă ne-am pune puterile în comun, am avea șansa de a-l trimite pe unul dintre noi înapoi la școală, pentru a cere ajutor.

Giselle își scutură un fior.

– Școala... Eu nu vreau să mă mai întorc acolo, replică ea strângându-și mâinile la piept și privind spre Gray. Un demon umblă liber acolo. Și mă atacase când m-ai adus tu aici. Tu mi-ai salvat viața.

– Și ție? făcu Oryon, privind-o incredul. Un demon mă înjunghiase și se pregătea să mă ucidă, când Gray m-a tras aici. Cum ai reușit asta, Gray?

– Nu... nu știu sigur, bâigui el frecându-și bărbia și simțind un început de barbă; oare cât dormise? Mi-am imaginat figura ta... și ai apărut.

– Știai despre demoni? întrebă Giselle, făcând ochii mari.

– Kress e posedat – asta știam, și că Oryon pornise după el. Despre celălalt demon habar n-am.

– Spune-ne tu ce-i cu el, îi ceru Oryon lui Giselle.

După o ezitare, fata începu să vorbească încet, alegându-și cuvintele:

– Eram atât de supărată din cauza lui Dwayne, încât devenisem isterică. Veronica m-a dus în apartamentul ei și m-a liniștit puțin. M-a întrebat dacă am simțit sau dacă am văzut ceva în aura lui Dwayne care să sugereze ce i s-a întâmplat. Când am ajuns eu la el însă, aura lui abia se mai distingea și n-am putut citi în ea decât frică. Și surprindere. Atâta tot, până când am încercat să-i insuflu din nou viață. Dar n-am putut; era deja prea târziu. În clipa aceea mi-a mirosit însă ceva – un parfum abia simțit și un miros mai puternic, de... nu știu sigur, dar parcă era ceva ca sulful. Veronicăi i s-a părut important detaliul ăsta, fiindcă după o vreme m-a dus la directoare și mi-a cerut să-i povestesc și ei. Directoarea a zis că aș putea fi în pericol și m-a ascuns în apartamentul ei, iar ea a plecat să discute cu polițiștii. Voi fi în siguranță acolo – așa mi-a spus. Dar n-am fost. Fiindcă acolo m-a găsit demonul.

Giselle se întrerupse, își scutură un alt fior și își plecă ochii, de parcă ar fi văzut fiara din nou.

– Și cum arăta demonul? întrebă Gray.

Fata păli, încă tremurând. Oryon puse o mână pe umărul ei, pentru a o liniști, și în cele din urmă Giselle își reluă povestea.

– Era înalt cât un om și avea formă omenească, dar era acoperit peste tot cu păr negru, ca o maimuță sau ca un urs. În loc de mâini avea labe. Iar fața... fața îi era oribilă. Era turtită, cu nasul mic, lătăreț, și dinții lungi, ascuțiți. Nu i-am putut vedea ochii, fiindcă avea păr pe obraji, iar sprâncenele îi erau groase și ieșite în afară.

Dar el m-a văzut. Am fugit în dormitor și a venit după mine. Am sărit pe pat, încercând să scap, dar a înșfăcat așternutul și m-a tras spre el. Am sărit din nou jos, dar s-a luat după mine și încerca să mă sfâșie cu ghearele. Am găsit o foarfecă în sertarul biroului și l-am lovit cât am putut de tare. A urlat și și-a dus o labă la umăr. Atunci am încercat să fug, dar s-a repezit asupra mea, m-a prins și m-a târât spre fereastră. Credeam că o să mă arunce jos, dar... n-a făcut-o. Și m-am pomenit aici.

– Straniu! remarcă Oryon.

Foarte straniu. O fiară neagră. De mărimea unui om. Cu o rană la umăr. Ochii lui Gray se ațintiră asupra umărului vindecat al lui Oryon. Cum căpătase oare rana aceea? Kress nu avusese la el un cuțit.

– Dar tu nu ne-ai spus povestea ta, îi zise el.

– Păi, nu-mi amintesc prea multe. Fugeam după Kress. Eram cât pe ce să-l prind, dar s-a făcut brusc întuneric și aproape că nu mai vedeam. Iar el s-a întors spre mine și m-a înhățat. Ne-am luptat. M-a împins cu spatele în ceva, într-un fel de raft sau o masă din piatră. M-am strecurat pe sub brațul lui și am încercat să fug. Atunci m-a înjunghiat – cu un obiect pe care l-a luat de pe masă, cred. Știam că sunt rănit grav și că nu voi putea alerga mai repede decât el, dar am încercat, oricum. Și apoi... te-am văzut pe tine.

Oare spunea adevărul? Cu el, nu puteai ști niciodată. În ochii lui negri nu se citea nimic. Poate era doar o coincidență faptul că Giselle înjunghiase fiara neagră în umăr, iar Oryon, îmbrăcat tot în negru, fusese rănit tot la umăr. Dar Gray nu prea credea în coincidențe.

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu Kress, spuse el cu glas tare. De ce nu te-a urmat aici?

– Bănuiesc că n-a putut. Totuși va trebui să-l găsim; e prea periculos pentru a-l lăsa în libertate.

– Să sperăm, mai bine, că nu ne va găsi el pe noi. Încă nu avem puterea de a-i face față, spuse Gray, întorcându-se apoi spre Giselle. Tu știai că Kress e posedat?

– Da, răspunse ea dându-și pe spate părul lung și decolorat de soare. Când am încercat să-l vindecăm – deși contribuția mea a fost neînsemnată - demonul s-a arătat. Directoarea și Veronica au făcut o vrajă pentru a-l imobiliza și m-au pus să jur că nu voi spune nimic. Se temeau că elevii vor intra în panică dacă vor afla. Erau sigure că îl vor putea ține închis până ce-și vor da seama cum să-l distrugă.

– Ei bine, s-au înșelat, observă Oryon.

– Directoarea nu se înșală prea des, ripostă Gray privindu-l în ochi. Mă întreb cum a scăpat.

Chiar dacă îi sesizase suspiciunea, Oryon nu lăsă să se vadă nimic, mărginindu-se să spună:

– Să lăsăm asta pe mai târziu. Acum trebuie să găsim o cale de a scăpa de aici. Repet, cred că ar trebui să ne punem puterile în comun și să încercăm să-l trimitem pe unul dintre noi înapoi la școală, să aducă ajutoare.

Lui Gray ideea asta nu-i plăcea, dar nici nu avea alta mai bună.

– Și cum hotărâm cine pleacă – dacă vom putea trimite pe cineva?

– Cel mai cinstit ar fi să tragem la sorți, dar nu prea avem cu ce, replică Oryon pe un ton lejer. Giselle, ne dai tu câteva fire de păr?

Fata își înfășură câteva fire pe deget și trase, strâmbându-se, apoi îi întinse lui Oryon smocul. El alese două, rupse unul în două și-l lăsă pe celălalt întreg, după care le strânse în pumn, astfel încât numai capetele să fie vizibile.

– Alege tu primul, îi spuse lui Gray. Apoi Giselle.

Gray luă un fir. Era scurt, ca și cel pe care puse Giselle mâna. Oryon deschise pumnul, lăsând să se vadă firul lung.

– Se pare că eu plec, conchise el.

– Ai trișat! izbucni Gray.

– Te poți duce tu, sau Giselle. Nu mă interesează.

Dar fetei îi era preea frică să plece, iar lui Gray nu-i surâdea ideea de a o lăsa singură cu Oryon.

– Nu, replică el. Tu ai ieșit la sorți.

Probabil că avea să-i trădeze, să-i lase acolo, dar Gray își spuse că trebuie să riște.

– Și cum procedăm?

– Ne prindem de mâini, spuse Oryon și, când ei îi urmară îndemnul, continuă: Ne concentrăm asupra punctului din centrul cercului. Și ne proiectăm puterea într-acolo. O lăsăm să se acumuleze până ce îi simțim toți trei forța. Apoi o tragem înapoi la semnalul meu. Probabil că va trebui să repetăm întregul proces de mai multe ori.

Gray se strădui să urmeze instrucțiunile, deși nu prea credea că mai are ceva putere pe care s-o proiecteze. Nu simțea absolut nimic. Toată chestia asta i se părea o aiureală, un joc prostesc. Și când Oryon le ceru „Trageți înapoi, acum!", aproape că îi veni să râdă. Nu știa cum să tragă înapoi, așa cum nu știuse nici cum să proiecteze. Își imagină pur și simplu puterea venind înapoi spre el, dar nici de data asta nu simți nimic.

Repetară exercițiul de câteva ori, în vreme ce Gray devenea tot mai descurajat și mai dezgustat. Tocmai era pe punctul de a-i anunța că el renunță, când Oryon spuse:

– Destul. Să vedem ce am reușit.

Gray era sigur că nu reușiseră nimic.

– Acum depinde numai de tine, Gray. Fă ce știi tu să faci.

– Dar n-am habar ce să fac! Nu sunt convins că am făcut ceva nici prima dată.

– Păi, cineva a făcut, replică Oryon pe un ton vesel. Haide, încearcă!

Gray intenționă ca Oryon să se întoarcă la școală. Își imagină camera lui și pe el în mijlocul ei. Dar nu se întâmplă nimic.

– Ești sigur că procedezi la fel ca mai înainte?

– Așa cred. Dar n-am puterea necesară.

– Ba ai! ripostă Giselle venind în fața lui și privindu-l în ochi. Aura ta este albă și luminoasă, mai strălucitoare decât a lui Oryon. A lui e albăstruie. Și asta înseamnă putere, dar a ta e una dintre cele mai scânteietoare pe care le-am văzut vreodată.

Gray se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Cum era posibil să aibă atât de multă putere și el să nu-și dea seama, să n-o simtă?!

– Te blochează ceva, spuse Oryon, citindu-i parcă gândurile.

– Poate că n-ai încredere în el, că va chema ajutoare, sugeră Giselle.

Era adevărat, firește. Nu avea și nu putea avea încredere în Oryon. Îl adusese aici în urma unui acces de furie, iar acum încerca să-l trimită înapoi având suspiciuni și resimțind doar dezgust. Văzând că el nu răspunde, Oryon se întoarse spre el:

– Îți dau cuvântul meu, Gray, deși bănuiesc că nu mai crezi în el. Dar voi aduce ajutoare și sigur mă voi întoarce.

Gray dădu din cap în semn că a înțeles, închise ochii și își recreă în minte camera lui Oryon. Încercă să-și amintească fiece detaliu, să reconstituie imaginea în întregime. Paturile cu pledul bine întins deasupra, ca la cazarmă. Fără așternuturi. Păturile erau de un bej gălbui.

Apoi birourile. Al lui Troy era acoperit de cărți și hârtii, al lui Oryon era gol și curat. Pe podea nu exista covor. Perdele simple de bumbac, bej, acopereau ferestrele. Îl plasă mental pe Oryon în mijlocul camerei, între cele două paturi. Cămașa neagră și pantalonii aidoma erau boțite și rupte de la toate prin câte trecuse. Părul ciufulit îi cădea pe frunte în șuvițe întunecate. Privirea arogantă, buzele curbate într-un surâs vag...

– Ai reușit!

La strigătul lui Giselle, deschise ochii. Oryon dispăruse.

Ca un șarpe, furtunul înainta spre Lina. Își acoperi nasul și gura cu o mână și, ținându-și respirația, își dirijă întreaga putere spre tubul de cauciuc care se roti, se răsuci și ieși din celulă printre zăbrelele ferestruicii din ușă. Lina își scoase bluza și o îndesă între gratii, pentru a bloca intrarea gazului. Afară se auzeau ordinele lătrate ale lui Ardrey:

– Închideți-l! Găsiți valva aceea! Repede!

Ultimele cuvinte fuseseră de fapt o bălmăjeală. Urmă o bufnitură și pe hol se instală tăcerea. După ce mai așteptă câteva minute, scoase bluza din ferestruică și, ținându-și răsuflarea, se ridică pe vârfuri pentru a privi afară. Ardrey era întins pe jos, inconștient. În mână ținea cheia de la celulă. Cu bluza apăsată pe nas, abia îndrăznind să respire, Lina își folosi puterea pentru a ridica cheia și a o introduce în broască, pe dinafară. După câteva secunde, izbuti să deschidă ușa.

La câțiva metri de Ardrey îl văzu pe adjutantul Canby ghemuit pe jos, chicotind, cu mâna pe robinetul tubului de gaz, pe care nu reușise să-l închidă însă complet. Simțindu-se deja amețită, se grăbi spre capătul holului, unde trecu de o ușă și intră într-un birou.

Individul dotat o aştepta. Avea un zâmbet urât şi ochii de şarpe îi scânteiau. Cu braţele întinse în lături, se proţăpi în calea ei.

– Ştiam eu că o să-i păcălești pe fraierii ăia! Eşti exact instrumentul de care am nevoie. Mult timp am aşteptat o şansă ca asta.

– O şansă?

Inspirase prea mult din gazul acela hipnotic şi mintea nu-i mai funcţiona cum trebuie.

Individul râse, întinse braţele şi o înhăţă, trăgând-o afară din birou, pe coridor, spre ieşire. În faţa uşii ce dădea afară se opri şi-i spuse:

– Ar fi bine să te îmbraci înainte de a ieşi.

Încă ţinea bluza în mână, făcută ghemotoc, şi de la brâu în sus n-avea pe ea decât sutienul. Se îmbrăcă, prea confuză pentru a se mai simţi ruşinată. Îi trecu prin minte să se revolte şi să încerce să fugă, dar nu avea suficientă energie pentru asta.

Insul cu ochi de şarpe o prinse de încheietură şi o trase după el, afară. Limuzina cu care veniseră era parcată la bordură. Deschise portiera şi o împinse înăuntru, pe scaunul de lângă şofer, apoi se grăbi să ocolească maşina ca să urce la volan.

Sări! Fugi! o îndemnă o voce dinlăuntrul ei. Dar muşchii refuzară să acţioneze. Omul se aşeză alături.

– Sunt Drake Shardan, spuse el. Lucrez de ani buni pentru proştii ăştia, ascunzându-mi talentele speciale şi aşteptând pe cineva cu o putere pe măsura mea. Tu ai o asemenea putere. Vom face o echipă splendidă.

19

Jocuri de putere

Gray nu se simțea bine singur cu Giselle în locul acesta pustiu. Se așeză și își încrucișă brațele în jurul genunchilor. Foamea îi dădea târcoale, iar consumul de forță de adineauri îi readusese senzația aceea de slăbiciune. Giselle ședea grațios, cu picioarele strânse sub ea. Chipul îi radia de bucurie.

– Chiar am reușit, nu-i așa? Să-l vindec pe Oryon.

Gray încuviință.

– Firește, n-aș fi izbutit fără puterea pe care mi-ai transmis-o, dar talentul este al meu. Tu nu vindeci, așa-i?

– Nu, replică el scurt, apoi spunându-și că fata merita mai mult decât această unică silabă, adăugă: Ai mai tămăduit și pe alții înainte, am impresia.

– O, mici zgârieturi și tăieturi. Nimic cu adevărat periculos. După o clipă zâmbetul îi pieri și fata continuă: Pe fratele meu nu l-am putut salva. Am încercat din răsputeri, dar n-am avut suficientă forță. Ah, dacă ai fi fost tu acolo!

– Niciun tămăduitor nu poate salva orice viață.

– Și nici pe Dwayne nu l-am salvat.

– El era deja mort când ai venit tu. Dar Kress a fost vindecat.

– Dar nu datorită mie. Directoarea și Veronica l-au tămăduit. Da, m-au lăsat și pe mine să stau acolo, să cred că am contribuit și eu. Dar în realitate n-a fost nevoie de mine; s-ar fi descurcat ele și în lipsa mea.

– Cred totuși că ți-ar fi cerut să pleci dacă n-ai fi fost de niciun ajutor.

– Și când te gândești unde a dus vindecarea aceea! Am salvat un demon.

Acum iar se întristase. În sinea lui, Gray era de acord că ar fi fost mai bine să-l lase pe Kress să moară, dar trebuie s-o liniștească într-un fel pe Giselle.

– Dar ești cu adevărat o vindecătoare, sublinie el. Și ești mai norocoasă decât majoritatea tămăduitorilor, fiindcă mai ai și alte talente.

Fata se lumină la față.

– Asta așa e. Poate că talentul de vindecătoare ar fi fost mai puternic, dacă n-aș mai fi avut și altele. Dar mai pot face câteva lucruri. Chem animalele și le liniștesc, prezic vremea, citesc aurele. A ta a pălit din nou, se încruntă ea. Sper că Oryon se grăbește.

Așa spera și el.

– Ce culoare are aura mea acum? o întrebă.

– Verde cam întunecat. Nu tocmai sănătos.

Gray nu mai spuse nimic. Nu trebuia să citească aurele pentru a-și da seama că și ea era obosită și slăbită. Dacă Oryon nu se întorcea, aveau să moară aici și nimeni nu-i va mai găsi vreodată. Închise ochii și începu să picotească. Poate că adormi chiar, dar la strigătul vesel al fetei, se trezi.

Oryon stătea în fața lui, ținând în mână un coș de nuiele.

– M-am întors, declară el. Şi am adus de mâncare, prin bunăvoinţa directoarei şi a Veronicăi.

– Credeam că te-ai dus după ajutor!

-Ăsta-i ajutorul, replică Oryon cu un zâmbet larg. Suntem toţi trei aproape morţi de foame.

– Da, dar de ce nu ne-a adus directoarea pe noi la şcoală, în loc să te trimită pe tine înapoi?

Zâmbetul lui Oryon pieri.

– A spus că nu e momentul. A mai murit cineva, iar şcoala forfoteşte de poliţie. Au arestat-o pe Lina.

– Aha!

La strigătul lui triumfător, Oryon se încruntă şi clătină din cap.

– Au vrut doar să aresteze pe cineva, pe oricine. Lina nu e vinovată, iar directoarea ştie asta.

Gray nu credea. Înainte însă ca el să poată spune ceva, Giselle întrebă:

– A mai murit cineva? Cine?

– Ferene K'Sere.

– Demonul...

– Da, replică Oryon scurt. Ăsta-i un alt motiv pentru care directoarea e de părere că suntem mai în siguranţă aici. Şi acum, vreţi să mâncăm, sau nu?

Puse coşul jos, îl deschise, scoase o faţă de masă şi o întinse pe podea. Urmară pahare şi o carafă mare cu limonadă, farfurii, tacâmuri şi, minunea minunilor, un pui întreg, umplut şi fript, o grămadă de legume crude şi gătite, plus o pâine proaspătă.

– Asta ar trebui să vă refacă forţele.

Îndoielile lui Gray păliră în faţa mâncării. Se repezi la pui fără a mai aştepta-o pe Giselle şi îşi umplu farfuria cu vârf. Iar după ce termină, îşi mai puse o porţie. Când sfârşiră, nu mai rămăsese nimic, decât

oase de pui și farfurii murdare. Mulțumit, Gray se lăsă pe spate, căscă și simți cum i se închid ochii.

– Nu te așeza prea comod, îl avertiză Oryon în vreme ce strângea resturile ospățului și le punea la loc în coș. Cina asta n-a fost pe gratis. Avem treabă.

Gray se ridică în capul oaselor.

– Ce vrei să spui? Credeam că nu trebuie decât să așteptăm să plece poliția din școală.

– Nu. Directoarea are noi ordine. Acum, că am mâncat, trebuie s-o trimiți pe Giselle înapoi. Iar noi doi pornim după Kress.

Rehanne ieși din apartament știind că directoarea o va căuta pe Giselle și că metodele ei se vor dovedi mai eficiente decât orice ar putea încerca ea. Și nu voia să dea nas în nas cu creatura care trecuse de pază, intrase în apartamentul directoarei, o atacase pe Giselle și lăsase urmele acelea pe pervaz. *Sunt o lașă*, recunoscu în sinea ei. Fiara era responsabilă pentru toate crimele care avuseseră loc. Așa că Rehanne nu prea mai spera ca Giselle să fie găsită în viață.

Dar dacă ucigașul e un soi de creatură malefică, înseamnă că nu un elev e vinovat. Și atunci, de ce să-l cauți printre elevi? Doar dacă... Își aminti de cartea pe care o luase; trebuia s-o studieze pe îndelete.

Se duse în camera Linei, încuie ușa și se așeză la birou. Scoase cartea din sertar, dar n-o deschise imediat. Amintindu-și listele pe care le făcuseră împreună, le luă din buzunar, le netezi și le întinse în fața ei. Poate că îi vor fi de folos. Scrisul curgător și hotărât al Linei era ușor de citit. Rehanne trecu în revistă lista obiectelor dispărute și cea a persoanelor cu care stabiliseră să discute, apoi examină întrebările notate pe cea de-a treia filă.

Poate că voi găsi în carte răspunsuri la unele dintre aceste întrebări. O deschise la ultimele capitole și începu să citească. Imediat se auzi clopoțelul care anunța cina, dar îl ignoră; nu-i era foame și, pe urmă, avea treburi mai presante decât masa de seară. Dacă Lina ar fi fost aici, să studieze cartea împreună... Lina era mai inteligentă decât ea și ar fi sesizat unele conexiuni care ei probabil că-i vor scăpa.

Dar Lina nu-i aici. Și chiar dacă nu gândesc la fel ca ea, mă pricep mai bine la vrăji. Poate că eu voi înțelege ceva ce ea ar trece cu vederea. Examină cu atenție fiecare vrajă prezentată în carte, dar singura ce părea a avea o legătură cu crimele era una de transformare a unui demon.

Dar de ce ar vrea cineva să transforme un demon? Imediat îi veni în minte un răspuns: pentru a-l folosi la comiterea unei crime și a arunca vina asupra celui al cărui chip îl ia demonul. Dar nu asta se întâmplase. Nimeni nu văzuse când fuseseră înfăptuite crimele și deci nimeni nu știa pe cine să învinovățească. Dacă demonul ucisese pe când avea chip uman, n-ar fi preferat să fie văzut? Dacă luase chipul lui Kress, de ce fusese el prima victimă? Astfel Kress nu mai putea fi considerat suspect în cazul crimelor care urmaseră. Nu, n-avea niciun sens!

Totuși, Rehanne citi vraja cu atenție, urmărind cu degetul lista materialelor necesare – multe neclare – și se opri la cel mai ciudat. *Un obiect adus de pe Tărâmul Teribil, sau care a fost folosit anterior de un demon.* De unde ar putea obține cineva așa ceva?

Doar dacă... Kress fusese prizonier pentru o vreme pe Tărâmul Teribil. Poate că adusese ceva de acolo, sau poate că el însuși se potrivea definiției. În orice caz, era clar implicat și din nou Rehanne se întrebă de ce devenise *el* prima victimă a demonului.

Sau poate că nu Kress, ci demonul fusese cel rănit, cu abdomenul spintecat și sânge pretutindeni. Să fi fost o iluzie inspirată de același demon?

Dar respinse imediat ideea. Directoarea și Veronica ar fi sesizat o asemenea înșelătorie și nu s-ar fi străduit toată noaptea să-l vindece pe Kress, așa cum spusese Giselle că făcuseră.

Dar nimic nu părea că se leagă, așa că reîncepu să citească vraja. Celelalte materiale necesare nu erau greu de obținut. La invocarea unui demon era totdeauna nevoie de puțin sânge. În acest caz, două sau trei picături ar fi fost suficiente, dar trebuia să provină de la persoana al cărei chip urma să-l ia demonul. O cantitate atât de mică nici nu era greu de obținut – o împunsătură „accidentală" cu un ac sau o bucățică de pânză cu care se șterse o tăietură de la bărbierit, și gata!

Nici procedura nu era complicată, însă implica un pericol foarte mare – ca orice vrajă de invocare, de altfel. Rehanne își scutură un fior când își aminti dezastrul care se petrecuse cu doi ani în urmă, când Tria și Lina încercaseră să invoce o Femeie Teribilă. Orice vrăjitoare cu cap se ferea de asemenea proceduri riscante, iar Rehanne refuzase atunci să ia parte.

În carte, după textul vrăjii și spațiul liber de dedesubt, cineva scrisese câteva cuvinte cu o cerneală care în timp se decolorase, astfel că deveniseră greu de citit. Rehanne se chinui să descifreze scrisul și simți că i se taie respirația când îi deslușì înțelesul.

Cuvintele formau un avertisment: *Această vrajă nu trebuie repetată.* Scrisul nu părea a fi al directoarei. Rehanne se întrebă dacă fraza exista și în exemplarul de la bibliotecă. Dacă nu, cel care o folosise încercase probabil să repete procedura. Bunica ei o atenționase cu privire la vrăjile pe care nu trebuia să le facă decât o

singură dată; dacă erau repetate, riscau s-o ia razna și să-l rănească sau să-l ucidă pe cel care le făcea.

Poate că asta i se întâmplase lui Kress. Poate că încercase să facă vraja a doua oară și fusese distrus de demonul pe care îl invocase. Părea o explicație logică pentru rănirea și posedarea lui, dar nu și pentru crimele care surveniseră.

Rehanne rămase în continuare la birou, recitind listele și întorcând problema pe toate fețele. *Dacă toate astea s-ar fi întâmplat anul trecut, ar fi fost mai simplu. Wilce ar fi fost aici să-l ajute pe Gray, iar Tria ar fi putut colabora cu noi de la bun început, fără a se mai feri.* Dar de ce nu se întâmplaseră anul trecut? Dacă Gray adusese cu el un demon de pe Tărâmul Teribil, de ce acesta se manifestase abia după aproape doi ani? Chestia asta n-avea niciun sens. Toți cei implicați în complotul de acum doi ani fuseseră în școală și anul trecut.

Toți, cu excepția lui Reece. Șirul de evenimente tragice începuse atunci când camera în care stăteau el și Gray fusese vandalizată. *Camera lui Reece.* Rehanne mai adăugă o întrebare pe listă: *Ar fi posibil ca Reece să fi invocat demonul?*

Zgomotul pașilor pe culoar îi spuse că masa de seară se încheiase și fetele se întorceau în camere. Iar ea nu va rezolva nimic continuând să mai rămână aici. Înarmată cu întrebările, hotărî să treacă pe la persoanele de pe cea de-a doua listă a Linei: Chantal, Britnor, Vanita (să caute o modalitate de regăsire a giuvaierului) și directoarea (s-o întrebe cine avea darul invizibilității). La urmă adăugă și numele lui Reece.

Directoarea probabil că nu-i va oferi nicio informație, iar Vanita, dacă știa vreo modalitate de a-și regăsi giuvaierul, probabil că ar fi făcut-o deja până

acum. Și de când luase cartea, Rehanne nu mai vedea vreun rost să discute cu Britnor. Rămâneau astfel doar Chantal și Reece. Se ridică de la birou, ieși, încuie ușa și porni spre camera ei.

Chantal ședea la birou, cu capul plecat și fața ascunsă în palme. Plângea oare? Rehanne se apropie și puse o mână pe umărul ei. Chantal sări în picioare, se răsuci și începu să dea cu pumnii în ea, privind-o cu ochi mari, îngroziți, pe fața albă ca hârtia. Rehanne se trase într-o parte, ferindu-se din calea pumnilor.

– Hei! Stai ușor! Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Chantal lăsă brațele să-i cadă în lături. Treptat, răsuflarea agitată i se liniști și o nuanță rozalie îi apăru în obraji.

– De ce te-ai furișat în spatele meu așa? Cum vrei să reacționez după toate câte s-au întâmplat?

– Nu m-am furișat. Am crezut că ai auzit când am intrat.

– Ei bine, n-am auzit, replică Chantal iritată.

Rehanne își stăpâni pofta de a-i trage una peste mutra îmbufnată. Avea dreptul să fie speriată, desigur; la urma urmei, toți erau. Dar pentru asta nu trebuia să se înfurie și să-și verse mânia pe ea.

– Și mă rog, unde ai fost? Parcă trebuia să rămânem în camerele noastre.

– Am fost la Lina, răspunse Rehanne scurt, fără a-i mai povesti ce se întâmplase cu ea.

– Nu știam că sunteți așa bune prietene. Era și Giselle acolo?

Rehanne se încruntă. De fapt, venise aici să pună ea întrebări, nu să fie interogată așa. Și furia pe care o afișa Chantal continua s-o intrige. N-o să-i spună ce pățise Giselle; asta n-ar fi făcut decât s-o sperie și mai tare.

– Nu, se mulţumi să răspundă. Ţi-ai găsit celălalt cercel? întrebă ea apoi pe un ton banal, ca şi cum n-ar fi vrut decât să facă puţină conversaţie.

Frică. Furie mai intensă. Suspiciune. Emoţiile o izbiră pe Rehanne cu forţa unui uragan.

– Păi... da, l-am găsit. La fel de încruntată, Chantal deschise pumnul, ca să-i arate cercelul. Era în sertarul tău, ascuns sub ciorapi. L-aş fi găsit mai devreme, dacă n-ar fi apărut păianjenul acela.

– În sertarul meu! Dar cum a ajuns acolo? Şi de ce mi-ai căutat prin lucruri?

– Căutam cercelul. Şi l-am găsit. Iar acum vreau să ştiu unde-i celălalt.

– Dar crezi că ţi l-am furat eu?

– Ce altceva să cred? Cine ar fi avut ocazia, mai bine decât tine?

Asta era deja prea mult! Ar fi căutat ea însăşi în sertare, dacă Chantal ar fi rugat-o. Şi de fapt scotocise prin ele atunci când căutaseră primul cercel. Desigur, era posibil ca bijuteria să fi căzut întâmplător în sertarul ei, dar Rehanne nu prea credea aşa ceva.

– De ce ţi-aş fi furat un cercel? Nici măcar nu eram în cameră când ţi-a dispărut primul. Şi tu ştii asta. Aminteşte-ţi cum te-am ajutat să-l cauţi.

– Numai că nu l-am găsit, replică Chantal pe un ton rece, acuzator.

– Eu nu sunt hoaţă! De unde să ştiu că n-ai pus tu singură cercelul acolo? întrebă Rehanne mânioasă, fără a se mai gândi la ce spune, vrând doar să se răzbune pentru acuzaţia care i se adusese.

Dar imediat simţi o împunsătură de frică. Cuvintele ei exprimaseră, poate, un adevăr.

– Ia povesteşte-mi despre cerceii tăi, Chantal, îi ceru ea, hotărâtă să se folosească de acest avantaj. Toate

celelalte lucruri care au dispărut aveau proprietăți magice. Cerceii ce au? La ce îi folosești? De fapt, n-au fost ai mamei tale. Ai mințit în privința asta. Știu, și vreau să aflu de ce.

Se așteptase ca Chantal să nege, dar văzu că se albește din nou la față.

– De unde știi? bâigui ea. Cine ți-a spus?

Măi să fie! Rehanne își spuse că e cazul să preseze și mai tare.

– Kress, minți ea. Tocmai ne-a făcut o vizită.

Crezuse că Chantal o să întrebe la cine se refera cu acel „ne-a" și se chinuia să găsească un răspuns prin care să nu dea nimic în vileag, dar fata zvâcni în picioare și începu să urle isteric:

– Unde e Kress? Ce-ați făcut cu el? Ce v-a spus?

O spaimă bruscă puse stăpânire pe Rehanne. Proiectă un val puternic de calm și se trase înapoi spre ușă, cu spatele.

– N-am idee unde-i Kress. Și în niciun caz nu sunt responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat cu el.

Chantal rămase în picioare privind-o fix, cu o expresie ciudată în ochi, ceva între frică și furie. Ținând cercelul între degetul mare și arătător, ridică brațul. Rehanne o zbughi din cameră înainte ca ea să apuce să arunce micul giuvaier – dacă asta avusese intenția să facă. Evident, fata nu era într-o dispoziție propice dezvăluirilor, așa că mai bine s-ar duce la Reece, deși habar n-avea ce să-i spună. Cum să întrebi pe cineva dacă n-a invocat cumva un demon?! Va trebui să-l ia pe ocolite, să-i pună întrebări din care să nu reiasă că-l suspecta, dar care să-i ofere un indiciu, cât de mic, dacă el era într-adevăr vinovatul.

Preocupată în încercarea de a-și formula în minte întrebările, ajunse în capătul scărilor și puse piciorul pe

prima treaptă, înainte de a deveni conștientă de ceva periculos.

Ceva în spatele ei.

Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. O mână o izbi în piept. Pierzându-și echilibrul, căzu pe spate, dădu să se prindă de balustradă, nu izbuti și începu să alunece. Pe când încerca să se oprească, auzi o șoaptă feroce:

– Ghash, prin acest zălog îți poruncesc ție s-o ucizi.

O fiară hidoasă, de înălțimea unui om, se materializă în capătul scărilor. Rânjindu-și colții, țâșni spre ea, cu ghearele întinse în față. Răsuflarea fierbinte a monstrului, duhnind a sulf, o împresură. Ghearele îi sfâșiară bluza.

Folosește-ți puterea! îi comandă o voce interioară și, disperată, Rehanne proiectă un jet calmant spre fiară, în încercarea de a-i potoli turbarea. Dar mintea ei era impenetrabilă. Bestia o înhăță; îi înfipse colții în umăr; își încleștă ghearele în șoldul ei.

Ignorând durerea, azvârli spre monstru un nou val de forță, menit să-i întunece mintea. Fiara urlă. Rehanne își dirijă întreaga putere în ceața care învăluia mintea bestiei. Ghearele se retraseră, lăsând în urmă șiroaie de sânge. Colții își slăbiră strânsoarea, eliberându-i umărul. Cu greu, Rehanne se ridică. Fiara întinse o labă spre ea, dar izbuti să se ferească.

– Du-te înapoi de unde ai venit! îi ordonă ea încercând să-și stăpânească tremurul din glas.

Care era numele pe care îl șoptise vocea? *Ghash!*

– Ghash, îți poruncesc ție: întoarce-te pe tărâmul tău!

Monstrul făcu un pas în spate și dispăru.

Umărul și șoldul o dureau înfiorător; colții și ghearele fiarei erau probabil veninoase. Trebuia să caute ajutor. Izbuti să se ridice în picioare.

Ceva o împinse la loc. Capul i se izbi de marginea dură a treptelor. Năucă, ghemuită la baza scării, auzi pași apropiindu-se de sus. Nu putea, nu avea voie să leșine! Trebuia să lupte cu inamicul acela nevăzut. Dar bezna îi dădea târcoale, trăgând-o în adâncurile ei.

Strânsoarea unor mâini în jurul gâtului – mâini omenești, nu gheare – o readuse în simțiri. Se zvârcoli, încercând să-și elibereze brațul prins în cădere sub corp. Degetele îi apăsau tot mai tare beregata, retezând fluxul de aer spre plămâni. Și bezna o absorbi cu totul.

20

Ispita

Shardan își conducea mașina prin Millville cu o viteză ameţitoare, fără a vorbi, ceea ce o scutea pe Lina de grija de a se concentra asupra conversaţiei în vreme ce mintea ei încă nu-și revenise de pe urma gazului hipnotic. Privea apatică pe fereastră, la vitrinele magazinelor. Străbătură centrul orașului și apoi intrară pe o serie de străduţe înguste, într-o zonă cu locuinţe. Shardan nu încetini nici măcar în faţa câinilor și a copiilor care se jucau în stradă; mașina îi ocolea în viteză, în scrâșnet de pneuri, iar copiii o luau la fugă, speriaţi. Pe Lina numai starea de letargie o împiedica să ţipe.

Ușurarea pe care o resimţi când ieșiră din oraș și intrară pe autostradă nu dură mult. Limuzina rula și mai repede, hurducăind în gropi și scârţâind la curbe. Probabil că individul încerca să ajungă la destinaţie înainte ca efectul gazului să dispară complet. Lina își simţea mâinile și picioarele grele, dar mintea începea să i se limpezească. Își spuse că poate ar izbuti să-și folosească puterile, dar la viteza cu care mergeau nu avea curaj să încerce; dacă omul ar pierde controlul volanului, ar muri amândoi.

Shardan coti de pe autostradă pe o străduță îngustă, care îl obligă să încetinească. Lina întinse ușor mâna spre mânerul portierei. Înainte de a mai putea face însă vreo mișcare, mașina se opri în fața unei case vechi.

– Vreau să fii atentă la mine, îi spuse Shardan. Ascultă ce îți propun înainte de a hotărî să-ți folosești puterile împotriva mea. După ce vei auzi ce am de gând, cred că vei fi bucuroasă să cooperezi.

Lina încuviință, nu fiindcă ar fi avut intenția să asculte sau să coopereze, ci pentru a-l face să vorbească și a-i înșela vigilența.

– Am făcut un lucru periculos acolo, în Millville, continuă el. L-am trădat pe inspectorul-șef și te-am luat din închisoare. Dacă el și Canby află despre asta, n-am să mă mai pot întoarce, fiindcă m-ar ucide. Îți spun toate astea ca să înțelegi ce risc am fost dispus să-mi asum. Am așteptat mult timp o asemenea ocazie, iar acum n-o puteam lăsa să-mi scape. Când ai făcut trucul acela cu furtunul de gaz, mi-am dat seama că era un semn, indiciul pe care i-l cerusem Dătătorului de putere. Așa cum ți-a spus Ardrey, am darul discernământului, știu să sesizez adevărul, dar nu numai atât. Pot simți și nivelul de putere al oricărui dotat. Tu ai o putere considerabilă; ai ajuns la nivelul al patrulea. Nu știam că la școala voastră sunt elevi atât de dotați, așa că am fost încântat să te descopăr. Profesorii, desigur, sunt toți la nivelul al cincilea sau al șaselea, dar ei sunt prea îngușți la mine și prea conservatori pentru a-mi fi mie de folos.

Uite că infailibil nu e, își spuse Lina. *Habar n-are despre Veronica și despre Tria. Mă întreb ce ar zice dacă ar afla despre cele două Experte de nivelul al șaptelea. Probabil că ar prefera-o pe Tria în locul meu. Ba nu, i-ar fi prea frică de ea. Ei bine, o să învețe el să se*

teamă și de mine. Am ajuns deci la nivelul al patrulea? Așa credeam și eu, dar nu eram sigură. Nu mă surprinde însă că directoarea nu s-a sinchisit să-mi dea de știre.

– Sunt sigur că ai observat cum mă tratează Ardrey.

Lina ridică din umeri într-un gest echivoc, considerând că e mai bine să nu-i spună că fusese prea preocupată de problemele ei pentru a-i da lui cine știe ce atenție.

– El îi disprețuiește pe cei dotați, continuă Shardan. Nu fiindcă e invidios pe puterile lor. Asta aș mai putea înțelege. Dar el crede că ne este superior din punct de vedere moral. De fapt, pe noi ne consideră o formă de viață inferioară.

– Și atunci, de ce lucrezi pentru el?

– N-o fac fiindcă am nevoie de o slujbă, ci pentru că am așteptat un prilej de a-l discredita și a prelua eu controlul poliției.

Lina se încruntă. Nu vedea de ce i-ar fi mai bine poliției sub conducerea lui Shardan, dar chestia asta n-o privea pe ea.

– De ce nu-mi spui mai repede ce ai de gând? îl întrebă ea enervată.

– Foarte bine. Uite ce e: cei dotați se mulțumesc să stea pe margine, fără să-și folosească puterile în avantajul lor. Aș vrea să văd că toți dotații, nu numai eu, ocupă locul pe care îl merită. Fiindcă avem abilitățile, inteligența și, nu în ultimul rând, puterea necesare. Știu – te-am „citit" în privința asta – că nu ești loială față de niciun grup și față de nicio persoană, decât față de tine însăți. Ești genul de om care vrea puterea fără să-i pese de modul în care o obține.

– Și?

– Și acesta e tipul de om pe care îl vreau la guvernare. Cu puterea ta, pe de o parte, și cu experiența și

cunoștințele mele, pe de alta, va fi simplu să punem stăpânire mai întâi pe poliție, apoi pe Consiliul din Millville și în cele din urmă pe guvernul provinciei. Cine știe, poate ajungem în final și la Triumvirat!

– Ești țicnit!

– Ba deloc. Cei nedotați sunt ușor de influențat. Ostilitatea lor și scrupulele Comunității dotaților sunt cele care ne-au împiedicat să punem mâna pe întreaga provincie Arucadi. Dar în ultimii ani ostilitatea lor a pălit substanțial. Ardrey e un rebut al vremurilor trecute. Și tocmai din cauza asta e ideal pentru planurile noastre.

– Planurile tale, îl corectă Lina, plictisită de elucubrațiile lui.

– Să nu-mi spui că tu nu ești ambițioasă. N-am să te cred. Ascultă aici! Îți ofer șansa de a deveni una dintre cele mai influente persoane din rândul celor dotați. Primul pas în planul meu este discreditarea totală a lui Ardrey. Și nu-mi pot închipui că te-ai opune la asta.

Lina ridică din umeri. Ea credea că deja îl discreditase pe inspector când evadase, lăsându-i pe el și pe ajutorul lui inconștienți în hol.

– Eu îl urăsc, continuă Shardan, pentru că mă târăște după el ca pe dotatul lui personal, deși toată lumea știe ce părere are despre cei talentați. Acum are de gând să se folosească de problemele de la școală, de crimele acelea, pentru a-i acuza pe cei dotați și a lansa un veritabil pogrom. Dar noi putem face ca planul ăsta să se întoarcă împotriva lui. Să arătăm cum s-a amestecat în soluționarea crimelor, împiedicând aducerea în justiție a adevăratului ucigaș, aruncând școala într-o lumină rea și încercând să ascundă contribuția pe care dotații o aduc la bunăstarea ținutului și a provinciei în ansamblu.

Deci totul se rezuma la școală și la crime.

– Și cum propui să faci toate astea? îl întrebă ea.

– Îl deconspirăm pe adevăratul asasin, aducem dovezi că Ardrey a împiedicat buna desfășurare a anchetei și a complotat împotriva școlii, iar apoi oferim Consiliului provincial irezistibila ocazie de a-și spori averea concediindu-l pe Ardrey și punându-mă pe mine în locul lui.

Shardan deborda de entuziasm, iar în ochii fără gene îi sclipea o licărire nebunească.

– Dar nu știm cine e asasinul, obiectă Lina. Și nu văd cum soluționarea crimelor ar spori averea provinciei.

– Tu nu știi cine e asasinul, și nici eu. Dar directoarea știe aproape sigur. Talentul meu îmi permite să-mi dau seama că ea deține o sumedenie de cunoștințe pe care le ascunde față de ceilalți profesori și față de elevi. În plus, are acces la alte dimensiuni, în care bogății fabuloase așteaptă să fie descoperite. Iar pentru a afla ucigașul și a exploata acele bogății, nu trebuie decât s-o controlăm pe directoare.

– Ceea ce nu-i deloc simplu, ripostă Lina, fascinată de ideile trăsnite ale omului. Directoarea deține o putere considerabilă.

Nu mai adăugă și că puterea ei era susținută de cele două Experte.

– Considerabilă, într-adevăr, spuse Shardan bâțâind tare din cap, de parcă Lina tocmai răspunsese corect la o întrebare dificilă. Eu însă am mijloacele necesare pentru a o neutraliza. Ți-am spus deja că am alte talente pe care nu le-am dezvăluit niciodată în fața șefilor mei. Privește!

Shardan stătea cu brațul stâng întins firesc pe lângă corp. Acum îl ridică însă atât de brusc, încât Lina se repezi la mâner și deschise portiera. Înainte să poată sări afară, filamente de lumină izbucniră din degetele

lui întinse și formară o plasă în jurul ei. În numai câteva secunde o învăluiră, înfășurând-o într-un fel de pâclă albă. Deși nu rostise niciun cuvânt, Shardan reușise o vrajă exact ca aceea prin care o imobilizase Ferene. La fel ca atunci, era închisă într-un soi de cocon prin care nu răzbătea nimic din lumea de afară. Veronica spusese că individul era abia la nivelul al doilea, dar în cazul ăsta n-ar fi putut produce o închisoare ca asta în care o prinsese pe ea. Și eforturile de a scăpa nu făceau decât să-i consume forțele.

Plasa se dizolvă în cele din urmă și Lina căzu înapoi pe bancheta mașinii. Shardan radia de satisfacție.

– Așa o putem neutraliza pe directoare, o înștiință el. Pot să te învăț și pe tine trucul ăsta mărunt.

Lina făcu ochii mari. *Truc mărunt!* Da, i-ar fi plăcut să afle și ea secretul. Ba chiar era musai să-l afle, deși asta însemna să-i cânte individului în strună pentru o vreme. Shardan zâmbi.

– Acum, că ai aflat cât de ușor te pot împiedica să fugi, vino în casă cu mine și îți voi arăta încă unul dintre talentele mele ascunse.

Coborî din mașină și Lina îl urmă în casă. Interiorul era simplu, cu câteva piese de mobilier din lemn lucrat de mână, banal și practic. Probabil că nimeni nu locuia aici; țicnitul folosea clădirea doar pentru scopurile lui ticăloase. Curent electric nu exista; Shardan aprinse o lumânare, o puse într-un sfeșnic, și o conduse pe Lina în dormitor. Pe patul cu cadru din lemn era întinsă o saltea plină de praf, fără așternuturi. Pe un perete atârna o oglindă înaltă, într-o ramă din lemn de pin lustruit, mai bine cizelată decât celelalte lucruri din jur. Shardan o împinse în fața ei.

Lina nu era deloc încântată de imaginea pe care o vedea: haine boțite, păr nepieptănat, obrazul murdar.

Dar uită imediat de aspectul ei când Shardan veni în spatele ei, ținând încă lumânarea în mână. Temătoare, îl privi în oglindă, însă nu imaginea lui, ci a ei începu să tremure și să se transforme. Nu-și putu stăpâni un strigăt de surpriză când văzu trăsăturile familiare ale directoarei înlocuindu-le pe ale ei.

Shardan chicoti.

– Vezi deci că nu mă laud degeaba. Poate că n-am eu prea multe talente, dar cele pe care le am sunt foarte utile. Pe acesta l-am dobândit recent. Te pot face să-i ții locul directoarei în vreme ce vom scoate de la ea informațiile necesare. Nu reușesc să mențin transformarea decât pentru perioade scurte – cel mult o oră sau două – deci va trebui să gândim totul bine, ca să exploatăm la maximum acest interval.

Cu aceste cuvinte, insul coborî lumânarea, imaginea din oglindă tremură din nou și Lina văzu cu bucurie cum figura ei reapare.

– Dacă ai atâta putere, de ce mai ai nevoie de mine? întrebă ea. De ce n-ai luat pur și simplu înfățișarea lui Ardrey, ca să-l înlocuiești de mult la conducerea poliției?

– Aș fi făcut-o, dacă aș fi putut. Din păcate, pe mine însumi nu mă pot transforma; talentul meu nu funcționează decât pe o altă persoană. De aceea am nevoie de un alt dotat lipsit de principii rigide.

Lina știa că multe talente puteau fi folosite doar pe alții. Poate că individul nu mințea, dar asta nu-i alungă suspiciunile.

– Trebuie să-mi dai o dovadă că pot avea încredere în tine, îi spuse ea. De unde să știu că nu mă vei trăda odată ce vei obține ceea ce vrei?

– Încredere! scuipă el. Uite un cuvânt pe care Comunitatea dotaților îl flutură adesea. Eu n-am să

vorbesc însă despre încredere, ci despre siguranţă. Îţi voi da şi ţie arma pe care ţi-am arătat-o mai devreme, ca s-o poţi imobiliza pe directoare. Ştiu că ţi-ai dori să stăpâneşti şi tu trucul acela. În schimb, voi lua ceva de la tine, un lucru pe care-l voi păstra ca o garanţie că vei coopera; ceva ce ştiu că n-ai vrea să pierzi. Şi cred că ai să-mi urmezi planurile.

Lina se răsuci pentru a-l privi în ochi. Semăna cu un şarpe mai mult ca niciodată. Se încordă, încercând să se preschimbe în panteră. Dar nu izbuti. Shardan făcu o strâmbătură:

– Ah, da! Ştiu despre talentul tău şi despre cât de drag îţi e. Când directoarea ţi l-a redat, am observat imediat. De fapt, îţi puteam distinge forma de panteră în interior. Şi am identificat procesul prin care directoarea a prins acea formă şi ţi-a retras-o, iar apoi ţi-a înapoiat-o. Shardan îşi frecă mâinile de satisfacţie şi continuă: Nu-ţi pot spune cât de încântat am fost să văd acest proces. Imediat mi-am dat seama de valoarea lui pentru mine.

Lina explodă aidoma unui vulcan. Se aruncă asupra lui, lovindu-l cu mâinile şi cu picioarele. Brusc însă, se pomeni prinsă din nou în plasa aceea albă. De data aceasta, când el îi dădu rumul, se prăbuşi, deloc elegant, pe pat. El nu se mişcase de lângă oglindă.

– Linişteşte-te! îi ceru el. Talentul îţi va fi înapoiat atunci când şi tu mi-l vei reda pe al meu. Nu vei avea nevoie de forma de panteră pentru a duce la îndeplinire sarcina pe care ţi-o încredinţez. Doar asta îţi va trebui, preciză Shardan şi, deschizând pumnul, îi arătă ceva ce semăna cu un ghem de fire luminoase. Darul meu în schimbul capacităţii tale de a te transforma.

Şi-i aruncă ghemul. Ea îl prinse şi-l examină suspicioasă.

– Cum funcționează? Îl poate folosi oricine?

– Toți cei care au chiar și cel mai neînsemnat talent. Strânge-l în palmă, îndreaptă mâna spre persoana pe care dorești s-o imobilizeze, deschide degetele și lasă-ți mintea să dirijeze firele. Se vor deplasa cu viteza gândului pentru a înfășura victima.

Lina strânse ghemul în mână, întinse brațul în direcția lui Shardan și desfăcu apoi pumnul, așa cum o învățase el. Filamente de lumină țâșniră spre el, dar imediat se retraseră în palma ei cu o forță ce-i dădu furnicături în piele. El izbucni în râs.

– Mi-am ridicat o pavăză împotriva ei. Doar nu credeai că sunt chiar atât de neghiob?! Dar directoarea nu se va aștepta la așa ceva; n-ar trebui să ai probleme utilizând plasa pe ea.

– De unde o ai? Tu ai făcut-o? întrebă Lina, fremătând de curiozitate.

– A fost o... o... cum să-i spun... o recompensă pentru un serviciu pe care i l-am făcut în Tirbat unui tip foarte dotat. Din păcate, cu câțiva ani în urmă intrase în conflict cu un înalt membru al guvernului național, iar eu l-am ajutat să scape de condamnarea la moarte în schimbul acestui truc pe care mi l-a împărtășit. Firește că pe urmă a trebuit să plec pentru totdeauna din Tirbat.

– Ziceai că nu e nevoie de un talent deosebit pentru a-l folosi. Ar putea fi utilizat și de cineva nedotat?

– Nu. Dacă autoritățile l-ar fi putut exploata în vreun fel, eu nu l-aș mai fi obținut.

Lina roti în palmă ghemul miraculos. Indiferent de unde provenea, era minunat și tare i-ar fi plăcut să-l aibă. Știa că nu cu asta o imobilizase atunci Ferene; atunci fusese vorba despre magie în adevărata putere a cuvântului, nu de vreun obiect sau dispozitiv. Dar

ghemul i-ar fi oferit Linei aceeași abilitate, chiar dacă nu avea talentul aparte al lui Ferene.

Dar mai știa și că, oricât de mult și l-ar fi dorit, n-ar fi dat în schimb abilitatea de a se transforma. Shardan înțelesese perfect acest lucru; de aceea acceptase să-i încredințeze un asemenea dar minunat.

– Acum trebuie să mă întorc în Millville și să văd ce fac colegii mei, o anunță el. Dacă și-au revenit, am pregătit o poveste pe care să le-o spun. Tu aștepți până când mă întorc. Va trebui să rămâi peste noapte aici. Am să-ți dau așternuturi și o pătură. Dimineață te duc înapoi la școală și ne vom pune planul în acțiune.

Lina încuviință morocănoasă, puse ghemul magic în buzunar și așteptă în liniște în vreme ce el se fâțâi de colo-colo, luând din dulap cearșafuri, arătându-i unde e oala de noapte și scoțând dintr-o cămară un borcan cu dulceață de mure și o pâine, pe care le puse pe o masă albă, smălțuită.

– Regret că n-am nimic mai bun să-ți ofer. Îți voi aduce mâine ceva mai consistent. Iar în curând ne vom putea ospăta ca niște regi.

Și cu asta, plecă. Lina auzi cheia răsucindu-se în broască și, câteva secunde mai târziu, motorul limuzinei pornind. Așteptă până ce sunetul se pierdu în depărtare, apoi luă borcanul cu dulceață și-l izbi de perete, unde se sparse și se împrăștie formând o mânjeală ce-i mai ostoi furia. Pâinea o trânti pe jos și o fărâmiță sub tălpi. *Păcat că Gray nu e aici, ca să sculpteze ceva din firimiturile astea,* își spuse.

Încercă ușile și ferestrele și constată că, așa cum bănuia de fapt, erau încuiate. Nu conta însă. Shardan nu-i luase toate talentele.

Luă o mână de dulceață și scrise cu ea pe tăblia albă a mesei: *Ne vedem la școală.* Apoi, în fața ușii, își

adună întreaga putere și micșoră ivărul și balamalele până ce ușa începu să se miște ușor, o trânti la pământ, păși peste ea și ieși. Traversă aleea și porni pe marginea autostrăzii, privind în zare după o mașină. Una avea să apară curând, fără îndoială, și n-avea să-i fie greu să-l convingă pe șofer să oprească și s-o ia până la școală.

Gray se ciondăni puțin cu Oryon înainte de a accepta să plece amândoi în căutarea lui Kress. Știuse în sinea lui, de când hotărâse să-i salveze viața, că urma să se implice în problemele lui Oryon. La urma urmei, prostia lui fusese cea care dezlănțuise demonii, iar acum venise vremea ca aceștia să fie înfrânți. Poate că avea să fie ucis în încercarea de a le veni de hac; probabilitatea – își spuse el – era chiar mare. Viața lui nu valora prea mult, iar dacă și-o va pierde în lupta cu răul care amenința școala, măcar moartea lui va prețui ceva.

Întinse mâinile spre Oryon și Giselle, pentru un alt schimb de putere. Prima dată nu simțise nimic; acum însă, energia părea că lasă în urmă o dâră de furnicături în vreme ce-i părăsea corpul, iar când o absorbi din nou, o fierbințeală cumplită îl cuprinse. Nu știa dacă devenise el mai sensibil sau dacă senzațiile indicau o sporire a puterii. Dacă o va putea trimite pe Giselle înapoi la școală, putea fi sigur că era mai puternic.

Își imagină culoarul din fața biroului directoarei, amintindu-și în detaliu podeaua de scânduri, tocită de pașii generațiilor de elevi care așteptaseră acolo, ușa masivă, palierul, scara ce urca spre etajul al treilea și cea care cobora spre primul. Apoi o plasă pe Giselle în mijlocul scenei, în fața ușii, gata să ciocănească.

Își înăbuși un impuls puternic de a se transfera totodată și pe sine împreună cu Oryon. Ar fi putut, era

sigur de asta, dar știa că nu va avea liniște la școală până ce nebunia asta nu se va sfârși. Ceva părea că trage de el, chemându-l acolo, în capătul scărilor. Strânse pleoapele pentru a alunga ispita și refuză să se vadă pe sine însuși în mijlocul scenei.

De data aceasta își dădu seama când Giselle dispăru; transferul trimise o undă de șoc pe canalul pe care îl deschisese. Imaginea ei mentală începu să se deplaseze: o văzu înaintând și apoi răsucindu-se să privească la ceva pe scări.

Oryon îl scutură de braț. Deschise ochii. Viziunea dispăru.

– Foarte bine! îl lăudă el. Și acum, îl poți găsi pe Kress?

– Nu știu. O să încerc, dar înainte de asta... Cum ne vom proteja pe noi înșine? Ce arme vom folosi împotriva demonului?

– Directoarea mi-a dat două lucruri. Primul este numele demonului. Cât timp l-a ținut captiv în corpul lui Kress, și-a folosit puterile pentru a-l descoperi. Prin faptul că-l știm, vom avea un oarecare control asupra lui. Îl cheamă Grimgrist. Și al doilea lucru... Oryon căută în buzunar și scoase un obiect mic. Directoarea a zis că s-ar putea să-l recunoști.

Și-i întinse un cercel ca o semilună din argint, cu un diamant în mijloc. Gray îl privi, nevenindu-i să creadă.

– De unde-l are? Întinse mâna spre el, dar și-o retrase imediat. E unul dintre cerceii pe care i-am cumpărat pentru Rehanne, ca dar de întâlnire. Îi aveam în buzunar în seara Balului de Iarnă, când... când tu... când Femeile Teribile...

Amintirile dureroase îl copleșiră, aducând cu ele un nou val de mânie. Oryon făcu un pas înapoi și închise cercelul în palmă.

– A fost găsit sub ușa lui Kress, în seara în care l-a atacat demonul, îi spuse el. Directoarea crede că, atunci când a fost pe Tărâmul Teribil, Kress l-a găsit – sau i-a găsit pe amândoi – și l-a adus cu el când a fost salvat, fără a spune nimănui nimic. Apoi și-a dat seama că, din cauza asocierii lor cu Tărâmul Teribil, cerceii puteau fi utilizați pentru a invoca un demon și a-l controla. Dar Kress s-a întins mai mult decât l-a ținut pătura; niciodată n-a fost foarte deștept. N-a mai putut păstra controlul, demonul a pus stăpânire pe el și acum e posedat.

Explicația reuși să-l calmeze pe Gray. Era logică. Și cu toate că îl învinovățea încă pe Oryon, responsabilitatea pentru toată nebunia de acum cădea în întregime pe umerii lui Kress.

– Deci noi va trebui să-l salvăm de consecințele propriei lui tâmpenii?

– Trebuie ori să distrugem demonul, ori să-l trimitem înapoi de unde a venit și să ne asigurăm că nu se va mai întoarce.

– Și cercelul ne va ajuta?

– El ne poate duce la demon; faptul că-i cunoaștem numele ne-ar *putea* ajuta să-l controlăm. Asta e tot ce ne-a putut promite directoarea.

Gray se simți străbătut de un fior premonitoriu. Din nou se văzu nevoit să-și alunge tentația de a se transfera și pe el în adăpostul sigur al școlii. Dar atâta vreme cât demonul rămânea liber, siguranța avea să fie doar o iluzie.

– Bine, spuse. Hai să-i dăm drumul!

21

Evadarea

Un țipăt ascuțit răzbătu dincolo de perdeaua de inconștiență care era pe cale s-o cuprindă. Mâinile de pe gâtul ei își slăbiră strânsoarea. Câteva clipe mai târziu, două brațe moi îi ridicară capul; o atingere delicată îi atenuă durerea din piept. Revenindu-și în simțiri, Rehanne își aminti dureros de vânătăile și loviturile pe care le căpătase când căzuse pe scări. Apoi și acea durere cedă, înlocuită de o senzație caldă, plăcută. Fiindcă nu voia să deschidă ochii și să distrugă starea minunată de relaxare care o cuprinsese, încercă să blocheze șoaptele care o chemau, insistent, pe nume.

În cele din urmă ridică însă pleoapele și privi chipul îngrijorat, aplecat deasupra ei. Giselle! Abia după câteva secunde izbuti creierul ei să înțeleagă adevărata semnificație a prezenței fetei acolo.

– N-ai murit! bâigui ea uluită. Am fost atât de îngrijorate... Dar se întrerupse, fulgerată de un gând bizar, și după o secundă continuă: Dacă nu cumva... Am murit, oare? Suntem amândouă...

– Firește că nu, prostuțo! A fost totuși cât pe-aci. Slavă Dătătorului de putere că am ajuns la timp!

– Dar unde ai fost? Și cum ai ajuns aici? De unde ai știut?

– Nu știam că ai probleme. Doar printr-un noroc am ajuns la vreme. Am fost împreună cu Gray. Tocmai mă atacase un demon, când Gray m-a transferat, nu știu cum, din biroul directoarei într-un alt loc. Habar n-am unde; era un loc pustiu, fără nimic în jur. Dar Oryon și Gray erau acolo; Oryon fusese grav rănit, iar Gray m-a chemat să-l vindec.

Rehanne se holbă la ea, abia venindu-i să creadă ce auzea. De ce era Gray împreună cu Oryon – asta înțelesese din ce-i povestise Lina. Dar de unde căpătase el talentul de a aduce pe cineva la el, în ceea ce Tria descrisese ca fiind o altă axă a timpului? Și dacă acum avea această putere, de ce o adusese pe Giselle și nu pe *ea*?

Dar imediat se mustră singură pentru această mică gelozie; n-o chemase pe ea fiindcă avusese nevoie de un vindecător. Și totuși, Giselle nu era o tămăduitoare puternică. Mai potrivite ar fi fost directoarea, Veronica sau Tria. De ce nu apelase la ele? Dar Gray nu știa despre Tria și...

– Gray m-a trimis înapoi, iar el și Oryon pleacă în căutarea lui Kress, continuă Giselle să-i explice. Când am apărut, te-am văzut zăcând aici și părea că te strangulează ceva.

– Chiar mă strangula!

Deja pieriseră și ultimele urme ale letargiei; oricum, pierduse prea multă vreme. Se ridică în capul oaselor și privi în jur.

– Cineva, continuă ea, asasinul probabil, are darul invizibilității. Și m-ar fi ucis, cu siguranță, dacă n-ai fi apărut tu. Iar acum nu poate fi departe. Suntem în pericol aici.

Și porni în jos pe scări. Giselle o prinse de braț.

– N-ar trebui să cerem ajutor directoarei?

Rehanne clătină din cap.

– Directoarea a făcut deja prea multe greșeli. Trebuie s-o găsim pe Veronica. Dacă există cineva care ne poate ajuta, ea e aceea.

Cu fiecare utilizare a puterii, Gray era tot mai mândru de talentele sale nou-descoperite. Pentru prima dată în viață îl încerca dorința de a-și pune forțele la încercare și de a testa noi modalități de a și le extinde. Pentru prima dată înțelegea cum se lăsase Oryon ademenit de ispita puterii. Devenise nerăbdător să se confrunte cu Kress, încrezător că va izbuti să-l controleze și să înfrângă demonul. Acum Oryon îl tempera și-i cerea să fie precaut. Fără îndoială că se gândea la rana aproape fatală pe care i-o făcuse Kress. *(Dacă* fusese Kress; Gray încă nu-și putea risipi îndoielile.)

– Dacă-l aducem aici, transferul îl va prinde cu garda jos și ne va oferi nouă avantajul surprizei, insistă Oryon.

– Dar ne va lipsi de o armă esențială, sublinie Gray cu alte cuvinte ceea ce-i mai spusese de două ori până acum. Sosirea noastră neașteptată îl va lua prin surprindere. Iar dacă are o armă și încearcă să ne atace, îl pot timite pe el aici, iar noi îl vom urma și-l vom înhăța cât va fi dezorientat, înainte de a se dezmetici și a-și da seama ce s-a întâmplat cu el.

– Kress va fi, poate, dezorientat, dar crezi că va fi și demonul? Și știm că are cel puțin o armă, cea cu care m-a înjunghiat pe mine. A doua oară nu-l vom mai lua prin surprindere. Dacă folosim cercelul pentru a-l atrage aici și-l imobilizăm cu ajutorul numelui, vom evita să ne irosim puterile. Dacă însă facem cum spui tu, riscăm să rămânem fără forțe.

Gray refuză cu încăpățânare să accepte opiniile celuilalt. Puterea acumulată în urma schimbului pulsa în el, îi curgea prin vene, cerea să fie folosită. Se simțea atotputernic, invincibil.

– Dacă tu nu vrei să vii, mă duc singur, declară fără a da ascultare acelei voci micuțe care îi șoptea că replica asta îngâmfată suna exact ca una dintre frazele pe care le-ar fi putut rosti Oryon înainte.

– Vin, răspunse acesta demn.

Gray își savură victoria. Încordându-și mușchii brațelor, strânse pleoapele tare, ca să arate cât de bine se concentrează. Fiindcă nu putea vizualiza împrejurimile lui Kress cum făcuse când o trimisese pe Giselle înapoi la școală, și-l închipui așa cum îl văzuse ultima dată, construind apoi mental imaginea sa și a lui Oryon de o parte și de alta a lui Kress. Neștiind ce se află în jurul lui, acolo unde se afla el, își trimise fluxul de putere în afară, în căutarea lui Kress, în loc să-l tragă spre sine, așa cum ar fi făcut pentru a-l aduce pe el aici. Nu simți nimic din tranziție. Șoapta lui Oryon, „Dătătorul de putere să ne ajute!", îl făcu să deschidă ochii.

Se transferaseră într-o sală din piatră cu plafonul înalt. Pereții accidentați sugerau că ar putea fi o peșteră. În centru, pe o masă din piatră chiar în fața lor, zăcea Kress; era legat, iar în priviri îi scânteia teroarea. În spatele mesei, trei demoni hidoși, cu colții rânjiți, discutau. Pe unul Gray îl recunoscu: era cel pe piatră ascuțită, îndreptată spre pieptul lui Kress. Locul întreg duhnea a sulf.

Ca și cum imaginea aceasta nu ar fi fost suficient de înspăimântătoare, Gray ridică ochii și zări ceva ce-i îngheță sângele în vene. În spatele demonilor, pe tronuri așezate sus, pe o platformă, ședeau cele două Femei Teribile care îl răpiseră, îl torturaseră și-l transformaseră

și pe el într-o fiară. Pe chipurile lor de mort se lățeau rânjete flămânde. La un gest al lor, două creaturi se repeziră și-i înhățară pe el și pe Oryon. Gheare tăioase ca niște pumnale se înfipseră în brațul lui.

– Gray, du-ne înapoi! strigă Oryon.

Dar frica și groaza îl paralizaseră, lăsându-l neajutorat în prada dușmanului. Fiara care-l înhățase îl azvârli ca pe un fulg peste masă, spre o alta și, ca pe o minge, demonii începură să-l arunce de la unul la altul, prinzându-l cu ghearele lor ascuțite până ce începu să sângereze din toate rănile.

– Grimgrist, prin numele tău și prin zălogul pe care-l dețin, îți poruncesc ție să mă eliberezi pe mine și pe colegul meu, răsună vocea lui Oryon, fermă și sonoră.

Râsul macabru al Femeilor Teribile îi spulberă lui Gray și ultima speranță. În pragul leșinului, era pasat de colo-colo, în vreme ce demonii țeseau fire în jurul lui, legându-i brațele și picioarele strâns. Firele îi tăiau carnea și așa îndurerată. Fiarele îl azvârliră pe masă, lângă Kress. Câteva secunde mai târziu ateriză alături și Oryon, legat și el fedeleș. Femeile Teribile se apropiară și se aplecară deasupra lor, umbrind masa cu aripile desfăcute.

– Așa deci, Gruefell, ne-ai oferit un ospăț grozav. Bravo!

La cuvintele ei, Gruefell și ceilalți doi demoni începură să alerge și să țopăie în jurul mesei, scoțând chiote de încântare.

– Gray! Șoapta lui Oryon abia ajunse până la el. Îți transmit toată puterea pe care o am. Scoate-ne de aici!

Dar nu putea. Cu Femeile Teribile aici, lângă el, simțea că își pierde mințile rapid.

– Încearcă, îl îndemnă Oryon din nou și imediat simți un val de putere infiltrându-se în el.

Oryon se străduia, făcea tot ce putea. Gray trebuia să încerce și el. La urma urmei, din vina lui ajunseseră aici. Avea datoria să-și răscumpere greșeala. Închise ochii, încercă să blocheze urletele și chiotele care îl înconjurau, durerea care îl măcina, senzația cumplită pe care i-o dădea firul care-i bloca circulația sângelui în mâini și picioare. Încercă să-și imagineze camera lui de la școală, însă chiar și cu ochii închiși, tot vedea craniile hidoase ale Femeilor Teribile.

Una dintre ele își trecu pe obrazul lui degetele terminate cu gheare. Amintirile ce-i reveniră în minte la gestul ei îi înăbușiră orice alt gând.

– Mai repede! auzi strigătul lui Oryon ca de la o distanță uriașă.

Încercă din nou, vizualizând disperat patul lui și al lui Reece, cu așternuturile vraiște, așa cum le lăsau de obicei. Își imagină că simte sub el nu piatra rece a mesei, ci salteaua moale a patului... cearșafurile șifonate... pătura aspră de lână... perna sub cap... Oryon întins pe patul lui Reece... liniștea școlii în locul urletelor demonilor.

– Oh! Ai reușit! izbucni glasul lui Oryon în tăcerea înconjurătoare. Dar unde-i Kress?

Gray privi în jur, la încăperea familiară. În ciuda tuturor așteptărilor, izbutise! Dar la Kress nu se gândise nicio clipă. Iar acum, toată puterea îi pierise. Oryon se zvârcolea, încercând să-și desfacă legăturile de la brațe și picioare.

– Trebuie să-l aduci și pe el. Altfel o să-l ucidă. Repede!

– Nu pot. Nu mi-a mai rămas putere deloc.

– Ce s-a întâmplat? Voi de unde ați apărut, băieți? răsună vocea tremurătoare a lui Reece, de undeva de lângă ușă.

Gray reuși să-și întoarcă puțin capul, suficient cât să-l vadă pe colegul lui de cameră ghemuit lângă perete.

– Reece! Direcționează-ți puterea spre Gray. Lasă-l s-o absoarbă!

La ordinul lui Oryon, Reece făcu un pas spre ei.

– De ce?

– Fără întrebări! Fă-o!

Gray simți un fir slab, ca atingerea unei pene. Nu! Cum l-aș putea salva pe Kress? Nu pot! Apoi își aminti, rușinat, de recenta lui aroganță, de prostia pe care o făcuse ignorând sfatul lui Oryon.

– Mai mult, îi ceru el lui Reece.

Atingerea deveni mai fermă și Gray o absorbi. Își contură în minte imaginea lui Kress zăcând pe masa de piatră. *Aici,* comandă în gând. *La mine!*

Reece abia avu timp să sară într-o parte, ferindu-se din calea mesei de piatră care ateriză cu un trosnet între paturi, crăpând podeaua și zguduind camera, clătinându-se într-o parte și-n alta înainte de a se stabiliza. Pe ea, trupul lui Kress luneca de colo-colo, cu mânerul cuțitului din piatră ieșindu-i din piept.

Când ecoul căzăturii se stinse, glasul lui Oryon sparse tăcerea:

– Reece, pentru numele Dătătorului de putere, dezleagă-mă!

Apoi se auzi și vocea lui Kress, slabă, sfârșită:

– E prea târziu. Sunt terminat. Dar la fel e și Gruefell. Femeile Teribile l-au ucis când ați dispărut voi.

Și apoi se așternu liniștea. Câteva clipe mai târziu, Oryon confirmă ceea ce Gray bănuia deja:

– E pe moarte.

Abia simțea mâinile lui Reece desfăcând firul care îl imobiliza. Nu-i mai păsa acum de nimic. Ratase încă o dată. Kress murea din cauza mândriei și îngâmfării lui.

Oryon, cel pe care atâta vreme îl dispreţuise, îşi păstrase capul şi acţionase curajos, în timp ce el se pierduse cu firea şi se văitase ca un laş. Şi cu toate că merita cele mai aspre învinuiri, nimeni nu rosti niciun cuvânt de reproş.

Când scăpă şi de ultimul fir, se ridică în capul oaselor, frecându-şi braţele şi picioarele rănite. Reece trebuia să-l dezlege şi pe Oryon. Ferindu-şi privirile de chipul însângerat al lui Kress, Gray ocoli masa, ieşi pe coridor şi se împletici spre scări. Nu voia să se ducă undeva anume; trebuia doar să fugă.

Cineva – nu se uită să vadă cine, dar îşi spuse că era probabil Veronica – trecu în grabă pe lângă el şi o voce, poate tot a ei, spuse:

– Stai! Nu te duce mai departe.

Dar nu-i dădu atenţie. Trebuia să fugă. Dar unde se putea duce ca să scape de el însuşi?

22

Morții vorbesc, cei pierduți sunt regăsiți

Rehanne și Giselle ajunseră în capătul scărilor și se îndreptară spre curtea interioară. Coridoarele, în mod normal forfotind la ora aceasta a serii, erau pustii. Toți elevii respectau probabil ordinul de a rămâne în camerele lor.

– De unde să știm că asasinul nu e cumva prin apropiere, dacă e invizibil?

La auzul vocii temătoare a lui Giselle, Rehanne încetini.

– Cred că îi pot simți prezența, răspunse ea încercând să-și ascundă îndoiala din glas. Am mai simțit-o și înainte, dar nu știam ce e.

Nu era sigură că ar putea sesiza-o însă la vreme pentru a fugi. N-ar trebui s-o pună pe Giselle în pericol. Dar fata era deja în pericol; asasinul trimisese o dată demonul s-o ucidă și nu va ezita să-l mai trimită o dată.

– Și ce ai de gând să faci dacă-i simți prezența?

– Ssst! făcu Rehanne, fiindcă nu putea recunoaște că nu avea niciun plan.

Mergând pe vârfuri, pentru a-i da celeilalte de înțeles că trebuie să facă liniște, își continuă drumul prin fața sălilor de clasă. Privind spre culoarul cu care

urmau să se intersecteze, văzu în locul lui o arcadă dincolo de care se înălța, clar vizibilă, o scară de marmură. Abia își stăpâni un strigăt de surpriză. Mai zări și altă dată imagini fugare ale sălilor tainice aflate într-o altă clădire a școlii, mai mare, care constituia o punte între dimensiuni și deschidea calea către alte lumi. Intrase o dată sau de două ori în câteva săli mici, splendid decorate, și aruncase o privire scurtă înainte ca imaginile să dispară, înghițite de obișnuita lor invizibilitate.

Acum era însă altfel. Scara pe care o zărea nu avea nimic din atmosfera vagă, ireală, care înconjurase sălile acelea; dimpotrivă, se întindea în fața ei solidă, ademenitoare. Aruncă o privire spre Giselle și, din înfățișarea ei uluită, își dădu seama că și ea o vedea.

Intrați pe fiecare ușă care vi se deschide în față, îi sfătuise de atâtea ori magistrul Tumberlis. Rehanne își amintea foarte bine lecțiile în care Moșu' Tumbă le vorbise despre caracterul multidimensional al școlii, spunându-le că abilitatea de a vedea și de a explora sălile și culoarele care îți apăreau în față pe neașteptate constituia semnul unui nivel de dotare superior.

În ciuda nevoii presante de a o găsi pe Veronica, scara aceea splendidă o îmbia. Probabil că Giselle simțea și ea aceeași atracție, fiindcă trecu pe sub arcadă în vreme ce Rehanne ezită.

– Trebuie să intrăm, șopti ca în vis, și începu să urce treptele.

Rehanne o urmă cu pași înceți, temându-se că fac o mare greșeală. Era abia la jumătatea scărilor, când Giselle ajunse deja sus.

– Așteaptă-mă! strigă, dar fata nu-i dădu atenție.

Întorcând capul, constată cu spaimă că holul familiar al școlii dispăruse; ușile aurii, închise, blocau arcada. Poate că fuseseră atrase în cine știe ce capcană.

– Giselle! strigă alarmată.

– Grăbește-te, Rehanne! Vino să vezi ce-i aici!

Cuvintele ei păreau că se pierd în depărtare și Rehanne urcă în viteză restul treptelor. Se afla pe un coridor mărginit pe o latură de ferestre în culoarea ambrei, prin care lumina ce pătrundea de afară avea o strălucire aurie. În capătul coridorului se vedea o încăpere în care Giselle intrase deja. Rehanne se grăbi s-o prindă din urmă.

Era o sală circulară, fără mobilier, fără ferestre, fără alte uși. În pardoseala din marmură albă erau încastrate inele dintr-un fel de metal, fiecare într-o altă culoare, distanțate astfel încât o persoană de înălțime medie să poată păși dincolo de ele, pe placa de marmură care despărțea un cerc de altul. În centrul inelelor se afla un disc auriu, suficient de mare ca un om să poată sta pe el în picioare.

Cu brațele pe lângă corp, Giselle stătea pe discul acela și se uita în sus, cu o expresie fascinată. Rehanne ridică și ea privirea. Plafonul boltit al încăperii era decorat cu aceleași cercuri colorate, ca podeaua, iar în centru un disc auriu părea suspendat în aer, sub cupolă, chiar deasupra discului din pardoseală.

– Ce e acolo? Ce vezi? o întrebă.

Dar Giselle nu răspunse, părând că nici măcar n-a auzit. Rehanne își spuse că trebuie să ajungă la ea, dar simțea o reticență stranie la gândul că va fi nevoită să treacă peste cercurile acelea metalice. Se opri în fața primului, un inel galben, trase adânc aer în piept și păși peste el, atentă să nu-l atingă cu piciorul. O furnicătură ca un curent electric slab o străbătu când trecu pe deasupra lui. Nu era neplăcut, dar nici nu-i alungă temerile.

Următorul inel era albastru și, când păși dincolo de el, un fior înghețat o scutură, sporindu-i frica. Traversarea celui de-al treilea cerc, unul albastru deschis, îi stârni o greață cumplită, care o făcu să se prăbușească

în genunchi de cealaltă parte a benzii metalice, cu stomacul întors pe dos. Slăbită, tremurând, se ridică în picioare și privi în față. Alte două cercuri se aflau înaintea ei, unul roșu strălucitor, iar celălalt violet. Strigă din nou la Giselle, dar nici de această dată nu primi vreun răspuns. Prietena ei stătea nemișcată, de parcă ar fi fost o stană de piatră.

Luându-și elan, Rehanne sări peste inelul roșu. O fierbințeală feroce o învălui. Simțea carnea arzându-i parcă. Dacă s-ar opri, probabil că n-ar mai putea să se miște, așa că se avântă dincolo de cercul violet. Oroarea morții puse stăpânire pe ea. Un urlet îi țâșni din piept. Avea impresia că alunecă într-un mormânt deschis. Hohotind isteric, se târî pe pardoseală, spre discul auriu, și se prinse de picioarele lui Giselle.

Deodată se simți parcă pe o insulă de serenitate. Spaima îi dispăru. Se ridică și o privi pe Giselle, se întinse, o luă de umeri și începu s-o scuture. Fata se smulse din mâinile ei și o împinse fără a rosti un cuvânt. Teama începu s-o cuprindă din nou. Se repezi iar la Giselle, trase de ea și o dădu jos de pe disc. Clipind derutată, Giselle strigă:

– Nu! N-ai niciun drept! Vorbeam cu fratele meu.

Și continuă să se zbată, dar Rehanne o ținu strâns.

– Revino-ți, Giselle! Fratele tău e mort. Nu cu el vorbeai.

– Ba da. Era chiar aici, replică ea plângând și arătând cu mâna spre discul de sus. Apoi, răsucindu-se brusc, se smulse din mâinile ei și sări din nou pe disc. Rehane o prinse și începu să tragă de ea până ce o dezechilibră și, împingând-o în partea cealaltă, din elan, se pomeni că pășește ea pe disc.

Calm. Alinare. Seninătate. Ridică ochii spre discul de sus. O figură privea spre ea. A lui Fenton. Zâmbetul

lui larg, familiar. Părul roșcat, ciufulit, așa cum îl știa dintotdeauna.

– Rehanne, o strigă el pe un ton vesel. Voiesem să-ți spun ceva, dar n-am mai avut ocazia. Și nu-mi pot lăsa treburile neterminate. Făcu o pauză, timp în care zâmbetul i se șterse, apoi continuă: Mi-am amintit ceva ce mi-a spus Kress. Știi, nu era ușor să fiu colegul lui de cameră. Totdeauna se lăuda cu ceva, iar eu nu prea mai eram atent la ce spune. Dar îmi amintesc că, puțin mai devreme în seara în care a fost sfâșiat, tot bătuse toba că în curând va avea mai multă putere decât oricând în viața lui. L-am întrebat cum urma s-o obțină și mi-a zis: „Chantal o să mă ajute. E o mică depravată, dar are niște talente utile. Am ademenit-o cu o pereche de cercei și cu promisiuni pe care n-am de gând să le respect." A început să râdă și cred că și-a dat seama că spusese cam prea multe. „Să-ți ții gura", m-a atenționat. „Altfel, ți-o închid eu pe vecie." Nu m-am speriat, dar n-am mai spus nimănui altcuiva. Dar nu Kress m-a ucis, ci un demon. Cred...

Giselle o împinse de pe disc și căzură amândouă pe podea, bătându-se și trăgând una de alta, până ce se rostogoliră, încleștate, peste inelul violet. Rehanne se ridică amețită, tremurândă, pradă unui presentiment negru. Giselle zăcea ghemuită, gemând scuturată de fiori. Rehanne întinse o mână și-i atinse umărul. Încet, fata se întinse. Privirea pe care o îndreptă spre ea era ternă, însă normală, sănătoasă.

– Trebuie să plecăm de aici.

Giselle încuviință. Ajutându-se una pe alta, se ridicară în picioare și străbătură restul inelelor de pe podea. Rehanne le simțea și acum efectele, dar mai slab ca la venire, iar Giselle părea prea împietrită pentru a mai da atenție acelor senzații ciudate. Când ajunseră la ușă

și intrară pe coridorul cu ferestre de culoarea ambrei, se opriră de parcă avuseseră amândouă același gând.

– Chiar am vorbit cu fratele meu, spuse Giselle pe un ton mirat. I-am văzut figura în discul auriu. Mi-a spus să nu mă învinovățesc pentru moartea lui. Fusese prost dispus și gonise cu calul peste un câmp periculos, căzuse, piciorul îi rămăsese prins în scară și calul îl târâse astfel pe pământul stâncos. Murise deja de mult când am ajuns eu la el și firește că nu l-am mai putut vindeca.

Și privi în ochii lui Rehanne cu o expresie care parcă o sfida să-i spună că toate astea nu-s decât aiureli.

– Te cred, o asigură ea. Când am pășit pe disc, eu l-am văzut pe Fenton. Îi povesti pe scurt ce-i zisese roșcovanul, apoi adăugă: Încă mai vorbea când m-ai tras tu la o parte. Nu știu ce altceva voia să-mi mai spună, dar sper că a fost suficient pentru a-l lăsa să se odihnească în pace.

Giselle încuviință.

– Parcă așa a fost să fie, să venim aici și să vorbim cu ei. Pentru binele lor, dar și pentru al nostru.

Rehanne dădu din cap dar, frapată de implicațiile cuvintelor ei, se opri brusc. Desigur că așa a fost să fie, așa a trebuit; altfel ușa nu s-ar fi deschis în fața lor. Nu-i părea rău pentru experiența pe care tocmai o avusese, vorbind cu morții, dar nu-i plăcea senzația că era un pion într-un joc pe care nu-l înțelegea.

Lumina filtrată prin ferestre era mai palidă acum; se făcea târziu. Rehanne porni în grabă spre scara de marmură, urmată de Giselle. Un mieunat sonor o încremeni locului. Se răsuci pe călcâie. O pisică argintie venea spre ea, cu coada ridicată în aer, ca un stindard. Torcând, se frecă de picioarele ei.

– Pisoiul lui Maridel! El trebuie să fie! exclamă ea și ridică motanul, luându-l în brațe.

– Dar de unde a apărut? se miră Giselle.

– Nu știu, însă e unul dintre lucrurile dispărute. Să i-l ducem lui Maridel.

Coborâră scările în grabă, intrară pe coridorul familiar și se îndreptară direct spre camera lui Maridel.

Trupul cald al pisicii și huruitul ușor pe care-l scotea torcând erau liniștitoare și Rehanne îi mângâie blana moale în timp ce așteptau la ușă. Cam prea mult. Îngrijorată, ciocăni din nou, mai tare.

În sfârșit, un glas timid se auzi dinăuntru:

– Cine e?

Firește că le era teamă să deschidă, după tot ce se întâmplase; ar fi trebuit să-și dea seama de asta.

– Sunt eu, Rehanne. Și Giselle. Am găsit pisica lui Maridel.

Ușa se deschise vreo doi centimetri. O pereche de ochi înfricoșați priviră afară. Rehanne ridică pisica la vedere.

– Rază de Lună! Maridel îi smulse motanul din brațe și-l strânse la piept, lipindu-l de rochia de flanel trasă – ciudat – peste o cămașă de noapte din mătase. Oh, Rază de Lună, mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Unde ai fost, motănel obraznic?

Apoi ridică privirea și își dădu părul la o parte din ochi.

– Unde l-ai găsit? întrebă ea repezit, ca și cum ar fi suspectat-o pe Rehanne că-i ascunsese pisica.

– Pe coridor, lângă scări, răspunse ea, fără a-i mai explica la *ce* coridor și la *ce* scări se referea de fapt.

Acum, că înapoiase motanul, nu mai voia decât să plece. Maridel reintră în cameră și dădu să închidă ușa, dar pisica scoase un mieunat sonor și întinse o labă spre Rehanne. Ușa rămase deschisă. Îngropându-și fața în blana ei, Maridel spuse:

– Rază de Lună zice că am fost nepoliticoasă. Ar trebui să vă invit în cameră, dar Debra s-a culcat. Nu se simte prea bine, așa că...

– Nu-i nimic, interveni Rehanne repede. Noi trebuie să plecăm.

Pisica miorlăi și mai tare, se zvârcoli, sări din brațele stăpânei lui și începu să se frece de picioarele lui Rehanne, împingând-o parcă înăuntru.

– Cred că ar fi mai bine să intri, spuse Maridel. Rază de Lună insistă.

– Așa cred și eu, șopti Giselle. Pisica are o aură pozitivă. Poate că ne va fi de ajutor.

Gray rătăci pe culoarele și prin sălile pustii ale vechii școli părăsite, fără a ști cum ajunsese iar aici și fără a-i păsa, de fapt. Locul se potrivea cu starea lui de spirit – praful, mobilierul rupt, mirosul de lemn putred... Și în primul rând pustietatea.

Singurătatea era bună pentru el. Nu merita să trăiască alături de alți oameni. Nu le putea suporta acuzațiile. Sau mila. Bietul Gray! Bietul, prostul de Gray! Avea puteri pe care nu știa că le are, nu știa cum să le folosească și nu putea învăța să le controleze. Prost și incapabil, ăsta era el.

El era vinovatul. Nu doar pentru moartea lui Kress, ci pentru totul. Pentru că nu-și folosise puterea mai devreme. Pentru că o utilizase în mod greșit. Pentru că refuzase să-l ajute pe Oryon când i-o ceruse directoarea prima dată, înainte să înceapă șirul asasinatelor.

Dacă ar fi făcut ce i se ceruse, dacă n-ar fi fost atât de încăpățânat, n-ar mai fi murit atâția oameni. Veselul, glumețul Fenton... Dwayne, doar un copil... Kress... Kress, care nu fusese o victimă nevinovată, așa cum fuseseră ceilalți; dar nici n-ar fi meritat să moară așa.

Sacrificat de demoni! Ucis pentru a satisface setea de sânge a Femeilor Teribile. Măcar acum demonul Gruefell era mort – dacă puteau fi crezute ultimele cuvinte ale lui Kress. Însă mai erau încă doi demoni, rămași să terorizeze întreaga școală. Oare ar putea face el ceva pentru a-i opri? Sau orice efort al lui risca doar să înrăutățească lucrurile? Poate că, dacă nu s-ar mai amesteca, dacă i-ar lăsa pe ceilalți să se ocupe...

Ajuns în salon, luă un picior al unui scaun rupt și începu să deseneze cu el în praful de pe jos. Preocupat de amărăciunea lui, nici nu-și dădu seama ce desenează, decât atunci când o rază de soare pătrunse prin fereastră și lumină pardoseala preț de o clipă. Era un soi de portret al satirului.

Satirul... Oare ce era el? Gray avea senzația pregnantă că nu era o creatură rea. L-ar ajuta, oare? Ar putea? Merita să încerce.

Își amintea sala cu oglinzi, în care îl văzuse pentru prima dată. Închise ochii și încercă să-și recreeze în minte încăperea în fiece detaliu – oglinzile în ramele lor sculptate, oaspeții în veșminte de epocă, satirul însuși, privind peste umăr, la propria sa reflexie în oglindă. Amănunt cu amănunt, recreă întreaga scenă în închipuire. Când simți că a inclus absolut tot ce-și amintea, deschise ochii. În față își văzu imaginea oglindită. În spatele lui, satirul zâmbea.

Când Lina ajunse la școală, era deja întuneric de mult. Masa de seară se sfârșise; școala era învăluită în tăcere, cu ușile încuiate. Nu voia să bată și astfel toată lumea să afle de sosirea ei. Dacă s-ar fi putut transforma, intrarea în clădire n-ar mai fi fost o problemă. Așa însă, nu vedea nicio soluție. Procedeul pe care-l folosise ca să iasă din casa lui Shardan nu-i era util aici; școala

era păzită împotriva unor astfel de vrăji și nici măcar nu avea talismanul la ea.

Probabil că va trebui să trezească pe cineva pentru a-i deschide, însă înainte de asta ar fi bine să se ducă prin spate și să încerce intrările de acolo. Poate că nu erau la fel de bine păzite.

Își croi ușor drum la lumina ferestrelor de la etajele doi și trei. La primul nu se vedea nimic, deci salonul rămăsese închis și ordinul directoarei ca fiecare să rămână în camera lui era încă în vigoare. N-ar trebui s-o surprindă asta, își spuse, deși avea impresia că lipsise zile întregi, nu doar câteva ore. Era greu de crezut că atât de multe se întâmplaseră într-o singură după-amiază.

Privind spre ferestrele de la etajul al doilea, observă cu surprindere lumina aprinsă în camera lui Oryon; îl crezuse încă rătăcind într-un alt timp. Dar probabil că în cameră era doar colegul lui, Troy. O umbră întunecată apăru în fereastră. Privi atentă. Era Oryon, nu Troy! Fără îndoială. Dacă i-ar putea atrage atenția...

Se aplecă și căută câteva pietricele, strânse un pumn, se ridică și începu să le arunce spre fereastră, folosindu-și puterea pentru a nu rata ținta. La una dintre ele azvârli prea tare și geamul se sparse. Îl văzu pe Oryon dând perdeaua la o parte și privind în jos. Îi făcu semn cu mâna.

– Oryon, Lina sunt! strigă ea cu vocea înăbușită. Am rămas încuiată pe afară. Ajută-mă să intru!

El scoase capul pe fereastră și o privi lung.

– Poți să urci pe frânghie? o întrebă.

– Da.

– Așteaptă.

Dispăru de la geam și Lina studie celelalte ferestre, sperând că nu i-a auzit nimeni. Așteptarea se prelungi. Într-un târziu, Oryon reapăru și-i aruncă o frânghie lungă. Făcuse noduri din loc în loc, ca să poată urca

mai ușor. Lina se cățără fără probleme, iar când ajunse sus, el o prinse de mână și o trase peste pervaz. Apoi ridicară împreună frânghia.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă ea aruncând o privire fugară în jur. Când te-ai întors? Și cum?

Troy ședea lângă biroul său, cu ochii mari și în mod clar stânjenit. Privea agitat, când spre Oryon, când spre ea.

– Eu să plec? întrebă și porni spre ușă, mergând cu spatele, sperând probabil să primească un răspuns afirmativ.

– Nu, rămâi, replică Oryon repede, înainte ca Lina să poată spune ceva. Apoi, văzând-o că se încruntă, adăugă: Deja au fost prea multe secrete. De asta au murit oameni. Suntem cu toții implicați, întreaga școală. Și trebuie să colaborăm unii cu alții.

Lina hotărî să nu piardă timpul discutând cu el în contradictoriu, deși avea încă îndoieli. Troy era doar în anul al doilea, iar ea nu-și amintea exact ce talente avea el, însă știa sigur că are abilitatea de a bloca exercitarea puterii. Acest dar putea fi util, dar nu voia s-o împiedice pe ea să facă schimb de putere cu Oryon.

– Troy e un domolitor, spuse acesta, de parcă i-ar fi citit gândul. Dacă situația se agravează, poate că vom avea nevoie de talentul lui. Și nu ne putem aștepta să ne ajute dacă nu știe ce se petrece.

Lina ridică din umeri, acceptând punctul lui de vedere fără a fi totuși de acord cu el.

– E posibil ca Kress să fie mort, spuse Oryon pe neașteptate. Demonii l-au ucis. Aproape că ne-au terminat și pe mine, și pe Gray. El a reușit să ne transfere de acolo la timp, dar când l-a putut lua și pe Kress, deja îi înfipseseră un cuțit în piept și era pe moarte. Gray se învinovățește pentru asta. A fugit undeva și acum nu

știu unde e. Veronica a venit și m-a trimis să-l caut, iar ea a încercat să-l ajute pe Kress. Am încercat să-l găsesc pe Gray, dar probabil că s-a transferat iar undeva. Tipul are o putere extraordinară; ciudat e că și-a dat seama de ea atât de târziu.

Lina își spuse că Veronica și Tria l-au salvat, poate, pe Kress, dar ei una nu-i păsa, iar Oryon habar n-avea. Alte lucruri erau mai importante acum.

– Ce-i cu Rehanne întrebă ea? Ce-a mai făcut?

Rehanne era o bună executantă, dar nu avea deloc inițiativă; în niciun caz nu o vedea acționând de una singură.

– Nu știu. Când l-am căutat pe Gray, am încercat să dau și de ea, dar n-am găsit-o; nu era în camera ei. Poate că a chemat-o Gray și a luat-o cu el, acolo unde s-o fi dus.

Lina se strâmbă. Contase pe ajutorul fetei, deși asta fusese înainte de a ști că Oryon se întorsese. Acum ar putea colabora cu el, dar știa că n-ar reuși să-l manipuleze așa cum ar fi manevrat-o pe Rehanne.

– Sunt și un localizator, interveni Troy pe neașteptate. Nu pot localiza o persoană care se află într-un alt plan, firește, dar dacă e aici, în acest plan, o pot face.

Lina își încruntă sprâncenele, exasperată.

– De ce n-ai spus asta mai devreme? Te-am fi putut folosi ca s-o găsim pe Giselle. Ea s-a întors?

– Nu știu unde-i acum, dar o vreme a fost cu mine și cu Gray. Ea m-a vindecat când un demon mi-a sfâșiat umărul. Gray a trimis-o înapoi la școală înainte de a porni noi doi în căutarea lui Kress și de atunci n-am mai văzut-o.

– Înțeleg că sunt încă multe lucruri pe care nu mi le-ai spus, dar detaliile mai pot aștepta, decise Lina. Ar trebui să ne apucăm de treabă.

– Într-o clipă. Dar tu nu mi-ai spus unde ai fost și cum ai rămas încuiată pe dinafară.

Lina se trânti pe un scaun și povesti pe scurt aventura prin care trecuse, descriind cum scăpase mai întâi de Ardrey și apoi de Shardan. Îi spuse despre ambițiile acestuia din urmă, dar nu pomeni nimic despre arma pe care el i-o dăduse și nici despre capacitatea lui de a-i conferi ei înfățișarea directoarei.

– N-ar trebui să te duci mai întâi la directoare și să-i spui despre acest Shardan? întrebă Oryon.

– Dacă ea nu mă cheamă, nu. Și ea ne ascunde unele lucruri.

– Bine. Atunci, să trecem la treabă. Troy, fă ce trebuie să faci pentru a-i găsi pe Gray și Rehanne.

– Am făcut-o deja, răspunse puștiul blonziu. Nu-l pot localiza pe Gray, dar Rehanne și Giselle sunt împreună, în camera lui Maridel.

Lina sări în picioare.

– Să mergem!

– Prea târziu, obiectă Troy. Scările sunt păzite.

– Oryon le poate debloca. A mai făcut-o și înainte.

– Da, dar... Stați puțin! Mă întorc imediat.

Cu aceste cuvinte, Oryon ieși în fugă din cameră și se întoarse două minute mai târziu, aducându-l cu el pe Reece.

– Puterile mele sunt scăzute acum, le explică el. Reece e un intensificator; îmi va da un surplus de putere, dacă voi avea nevoie. Și, apropo, zice că Veronica și asistenta ei l-au dat afară din cameră când au încercat să-l vindece pe Kress, iar când el s-a întors, mai târziu, dispăruseră cu toții, așa că nu știe dacă au reușit sau nu să-l salveze.

– Chiar și masa de piatră dispăruse, împreună cu toate distrugerile făcute, interveni Reece.

– Lăsați asta acum! Să mergem sus!

În maiou și chiloți, Reece nu părea deloc dornic să pornească în această aventură, așa cum nu era nici Troy. Dar amândoi îi urmară pe Oryon și Lina spre scări.

23

O ADUNARE, O RĂSFIRARE

Gray se întoarse lent cu spatele spre oglindă, privind spre locul în care păruse să se afle satirul. La fel ca înainte, încăperea era goală, oaspeții și satirul fiind vizibili doar ca o reflexie în oglindă. Se răsuci din nou spre imaginea reflectată în luciul sticlei. Creatura zâmbi, arătă în spate, se întoarse și își croi drum prin mulțime spre ușa aflată de cealaltă parte a camerei. În prag se opri și, privind spre Gray, îi făcu semn să vină, apoi ieși.

Gray se întoarse și el, zgâindu-se la încăperea goală. Văzu într-adevăr o ușă în capătul opus, una pe care n-o zărise până atunci. Era deschisă, așteptând parcă. Se grăbi spre ea.

Ușa ducea către o scară îngustă, cufundată în întuneric. Pipăind, începu să coboare. Jos, o a doua ușă dădea într-un fel de grădină mică, închisă. Se făcuse deja noapte, unica sursă de lumină fiind cea a stelelor, așa încât lucrurile din jur abia se distingeau. În mijlocul grădinii se afla ceva ca un bolovan, pe care se zărea cocoțată o siluetă. Satirul!

Creatura își duse mâinile la gură și imediat sunetul înalt, ademenitor, al naiului, umplu aerul nopții. Gray se simțea vrăjit de muzică, alinat și liniștit.

Habar n-avea de când cânta; notele îl învăluiau într-o dulceață atemporală. Iar când muzica se încheie, Gray își spuse că armoniile îi vor rămâne în suflet pentru totdeauna. Silueta se ridică și se apropie de el. Era un om, nu un satir.

– E vremea să intrăm, îi spuse.

Gray clipi și recunoscu locul în care se aflau. Chiar și pe întuneric putea recunoaște curtea interioară a școlii. Iar ceea ce i se păruse a fi un bolovan era de fapt bazinul fântânii arteziene. La lumina de pe coridor își dădu seama că persoana care îl vrăjise cu muzica ei era Viad, elevul din anul întâi care avea darul de a transmite armonii sonore.

– Veronica m-a trimis să te aduc, îi explică el. Prietenii tăi te așteaptă la etajul trei, în camera lui Maridel.

– La etajul trei? Acolo stau fetele și scările sunt păzite.

– Grăbește-te și vei vedea că paza a fost suspendată.

– Dar cine e Maridel? Eu n-o cunosc. Și de ce sunt prietenii mei la ea în cameră?

– E o elevă din anul întâi. Prietenii tăi o cunosc. Stă în a doua cameră pe stânga, când urci scările. Du-te înainte de a fi reluată paza.

Gray ajunsese deja la jumătatea scării când își dădu seama că Viad nu-l urmase și că nici nu-i spusese care erau „prietenii" care îl așteptau.

Rehanne intră în camera lui Maridel. Rază de Lună torcea lipit de picioarele ei. Maridel le făcu semn ei și lui Giselle spre scaunele de la cele două birouri, iar ea se așeză pe pat. Colega ei stătea întinsă în celălalt pat,

cu cuvertura trasă până sub bărbie și fața palidă, încadrată de părul negru.

Giselle dădu să se așeze, dar imediat sări și se îndreptă spre ea, întrebând:

– Ce s-a întâmplat? Eu sunt o vindecătoare. Te pot ajuta.

Rază de Lună îi tăie calea șuierând și se repezi la ea, mușcând-o și zgâriind-o.

– Au! Nu! Oprește-te! țipă Giselle, lovind pisica și trăgându-se înapoi.

Maridel făcu un pas și luă motanul în brațe.

– Pisoi rău! îl certă ea.

Fără a scăpa animalul din ochi, Giselle continuă să se dea înapoi, spre scaun.

– Nu vrea s-o vindec pe... cum o cheamă pe colega ta, Debra?

Maridel încuviință cu un semn din cap.

– De ce? Poți să afli? întrebă Rehanne, intrigată de comportamentul straniu al pisicii.

– O să încerc.

Maridel se așeză din nou pe pat, ținând motanul strâns în brațe și își îngropă fața în blana lui argintie. După o clipă ridică fruntea; părul îi acoperea ochii aproape în întregime.

– Nu vrea să-mi spună, le înștiință ea. Unicul lucru pe care l-am aflat de la el e că boala Debrei nu e gravă.

Rehanne era totuși sceptică. Fata zăcea cu ochii închiși, iar pielea îi era galbenă ca de ceară. Părea să nu fi remarcat sosirea lor, deși țipetele lui Giselle ar fi trebuit s-o trezească dintr-un somn obișnuit. Parcă era însă în comă. Poate că Giselle ar fi trebuit să mai încerce o dată, în vreme ce Maridel ținea pisica. Tocmai voia să sugereze asta, când se auzi un ciocănit în ușă.

– Rehanne e acolo? se auzi vocea Linei.

Rehanne sări și alergă spre ușă. Ignorând-o pe Maridel, care îi striga să fie atentă, deschise. În prag se afla, într-adevăr, Lina, dar nu era singură: împreună cu ea veniseră Oryon, Troy și Reece. Rehanne se holbă la ei, nevenindu-i să creadă, până ce Lina întrebă:

– Ei, ai de gând să ne lași să intrăm?

– Nu! țipă Maridel, dar Rehanne se dădu la o parte, făcându-le loc.

Troy și Reece erau vizibil stânjeniți să se afle în camera unor fete în toiul nopții. Privirea acestuia din urmă zăbovi o clipă asupra Debrei, în pat, după care băiatul întoarse capul, roșu la față. Lina înaintă între paturi și arătă cu degetul spre fata culcată:

– Ce-i cu ea?

– E bolnavă, îi răspunse Rehanne.

– Și pisica nu-mi dă voie s-o vindec, adăugă Giselle.

– Pisica? se răsuci Lina în loc, privind spre Maridel și ghemul de blană din brațele ei.

Rază de Lună căscă și întoarse capul.

– Nu vă pot oferi un loc să stați, îmi pare rău, spuse Maridel pe un ton plângător, care mai degrabă sugera că îi invită să plece din camera ei.

– O să stăm pe jos, replică Oryon. Trebuie să discutăm.

– Dar e târziu! Iar Debra nu se simte bine.

– Nu contează cât e ceasul. Au murit oameni, demonii umblă liberi, suntem cu toții în pericol și, ca să preîntâmpinăm alte morți, trebuie să facem ceva în seara asta.

Oryon se așeză pe podea între cele două birouri, iar Lina se trânti lângă el. Reece și Troy rămaseră în picioare, acesta din urmă rezemându-se de colțul unui birou.

– Dar de ce ne implicați pe mine și pe Debra? Noi n-avem nimic de-a face cu crimele sau cu demonii! protestă Maridel.

– Și crezi că sunteți în siguranță? o întrebă Lina. Suntem implicați cu toții, toți cei din școală.

Maridel se ridică, fără a-și lăsa pisica din brațe.

– Atunci hai să trezim pe toată lumea și să convocăm o adunare generală. La care s-o chemăm și pe directoare; ar trebui să fie și ea aici.

Lina clătină din cap.

– Directoarea pare că lasă totul pe umerii noștri. Iar noi o să rezolvăm problema.

– Aveți vreun plan? întrebă Rehanne, abia îndrăznind să spere că Lina va putea rezolva într-adevăr ceva, însă dorind cu disperare să creadă că da.

– Am o idee...

Dar o bătaie în ușă întrerupse cuvintele Linei. Maridel scoase un mormăit exasperat. Reece, aflat cel mai aproape de ușă, o deschise de-o palmă, privi afară și apoi se trase într-o parte. Gray intră în cameră. Înfățișarea lui frântă îi stârni îngrijorare lui Rehanne. Nu se bărbierise și nu-și schimbase hainele. Îl strigă și se apropie de el, printre cei ghemuiți pe jos. El părea că n-o văzuse; privea țintă spre Oryon. Dar Lina îi adresă imediat o întrebare tăioasă ca o lamă de cuțit:

– De unde ai știut unde suntem?

N-ar fi trebuit să-i vorbească pe un ton atât de acuzator, își spuse Rehanne; trecuse deja prin prea multe. El clipi și se întoarse spre Lina, trezindu-se parcă dintr-un vis.

– Viad m-a trimis.

– Viad? Dar cum...? Lina se întrerupse însă brusc și în clipa următoare pocni din degete. Veronica! Ea a aranjat totul! Ei, nu și crimele, firește. Numai situația

asta în care noi trebuie să le rezolvăm, să oprim asasinul și să înfrângem demonii. Așa lucrează ea; mi-am dat eu seama de asta! Nu face nimic pe față, ci manipulează oamenii. Conduce școala și ne manevrează de parcă am fi niște piese pe o tablă de șah. Iar directoarea nu-i decât o marionetă.

Se opri, gâfâind și încruntându-se la fețele din jur, care o priveau uluite. Avea dreptate, Rehanne era sigură de asta, deși ceilalți o credeau probabil dusă cu pluta. Întinzându-se printre Reece și Troy, Rehanne își puse brațul în jurul lui Gray.

– Am fost atât de îngrijorată pentru tine!

El nu reacționă, nici măcar n-o privi, ci îi spuse Linei:

– Nu cred una ca asta despre directoare.

– Dar e adevărat, indiferent dacă tu crezi sau nu. Mâine am să vă dovedesc. Știu câteva trucuri de care Veronica n-are habar. Și cred că am să aranjez astfel încât directoarea s-o ia prin surprindere.

Rehanne nu era încântată de modul în care Lina preluase frâiele, dar ceilalți păreau dispuși să accepte acest lucru.

– Cum adică? întrebă Giselle.

Dar Lina ridică din umeri.

– Asta mai poate aștepta. Ne-am adunat aici ca să-l găsim pe ucigaș înainte să dea el – sau ea – peste noi.

– Păi, se pare că el sau ea sau ce-o fi n-are nicio problemă să ne găsească atunci când vrea, sublinie Rehanne.

Maridel scoase un suspin și strânse pisica la piept. Troy strecură o privire speriată spre ușă.

– Nu e niciun el, nicio ea, interveni Reece. E un demon.

– Demonul sau demonii sunt cei care ucid, precizează Oryon, dar cineva i-a invocat. Cineva îi controlează,

sau cel puțin încearcă. Fiindcă nu sunt ușor de controlat. Kress a învățat asta pe pielea lui. Apoi se întoarse spre Reece și-l întrebă: Ce s-a întâmplat după ce am plecat eu? Kress a murit?

– Nu știu. Poate că nu. Veronica și asistenta ei l-au luat din cameră.

Gray ridică din umeri și deveni chiar mai palid, dacă era posibil așa ceva. Rehanne încercă să-l îmbrățișeze. Blând, dar cu o mișcare fermă, el o împinse și se așeză pe singurul scaun care rămăsese liber la birou.

– Dacă a murit, îi spuse Oryon privind spre el, nu e vina ta, Gray. Tu ai făcut tot ce-ai putut.

– Știi bine că nu-i adevărat. Dacă te-aș fi ascultat și aș fi procedat așa cum voiai tu, l-am fi putut salva.

– N-ai de unde să știi asta. Nu te mai chinui gândindu-te la ce-ar fi putut fi.

– Așa e, interveni Lina. N-avem timp acum să ne analizăm greșelile trecute. Trebuie doar să nu mai facem unele noi.

– Și deci ce propui? întrebă Giselle.

– În primul rând, să ne împărtășim toate informațiile pe care le deținem. Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat cât timp am fost în Millville. Și am sesizat aici ceva ce ne-ar putea fi de ajutor, adăugă Lina întorcându-se spre Rehanne. Oryon mi-a povestit deja ce s-a petrecut cu el și cu Gray. Tu ce-ai făcut? Ce idei ți-au mai venit?

Rehanne aruncă o privire spre Reece. Simți cum roșește în timp ce mărturisi cum se întrebase de ce toată nebunia asta nu se întâmplase cu un an în urmă și cum se hotărâse să se ducă la etajul băieților pentru a-l lua pe Reece la întrebări.

– Adică m-ai suspectat *pe mine?* exclamă acesta.

– De ce nu? Nimeni nu e mai presus de orice bănuială, ripostă Lina. Continuă, Rehanne.

Le povesti apoi cum simțise prea târziu prezența aceea stranie în spatele ei, cum fusese împinsă pe scări, cum fusese atacată de demon și cum o salvase Giselle.

– Așa că, încheie ea, ideea mea cu privire la Reece a fost greșită. Atacul a venit de undeva din spatele meu, de la etajul fetelor. Îmi pare rău, Reece.

El dădu din cap în semn că da, fără a se lumina însă la față.

– Să nu-ți pară rău, interveni Lina. A fost o idee bună. Chiar, de ce nu s-au întâmplat toate astea anul trecut? Știm cu toții ce s-a petrecut înainte!

Gray privea fix în podea, Oryon și Reece înclinară din cap îndurerați, iar Troy mormâi ceva jenat. Doar Maridel se holba la ei perplexă. În anul întâi fiind, ea probabil că nu știa. Dar Lina continuă:

– Cele aflate de mine în Millville ar putea oferi un răspuns la întrebarea asta. Shardan mi-a zis că inspectorul-șef Ardrey vrea cu orice chip să discrediteze școala și, pentru a-și duce minunatul proiect la bun sfârșit, a înscris aici un elev care să tragă cu ochiul pentru el. Poate că asta n-are nimic de-a face cu problemele de anul acesta, dar poate că are. E posibil ca Ardrey să-și fi recrutat spionul spre sfârșitul anului trecut. O să ținem minte lucrul ăsta în timp ce vom trece în revistă tot ce știm despre crime, despre circumstanțele în care s-au produs și despre obiectele dispărute.

Rehanne abia dacă mai asculta în vreme ce Lina recapitula datele care ei îi erau deja cunoscute. O amintire îi dădea târcoale, dar nu reușea să pună degetul pe ea. Ca prin vis, o auzi pe Lina enumerând obiectele pierdute și întrebându-se pentru ce or fi fost luate. Apoi fu adusă în discuție cartea care dispăruse de la bibliotecă și totul deveni clar în mintea ei.

– Am priceput! exclamă cu glas tare.

Pentru prima dată, Gray privi spre ea, cu o expresie de interes în ochi.

– Știi despre cine e vorba?

– Da. Cred că da, răspunse Rehanne, scrutând fețele din jurul ei. Vă amintiți cum anul trecut, spre sfârșit, trei eleve au dat de necaz în Millville? Eula și Bettina au făcut o prostie; erau amândouă în anul întâi, când... când noi am avut celălalt necaz, și au renunțat după primul trimestru, dar s-au întors anul următor. După cele întâmplate în Millville, au plecat din nou; nu știu dacă au renunțat ele sau dacă au fost exmatriculate, dar nu contează. Cea de-a treia elevă era Chantal, iar ei i s-a permis să rămână la școală. Era pe atunci doar în anul întâi și a pretins că nu făcuse decât să se ia după Eula și Bettina. Eu una mă îndoiesc. Oricum, ideea e că a putut lua legătura cu Ardrey și e posibil ca el s-o fi amenințat ca s-o convingă să-i facă pe plac.

– Da, se potrivește, spuse Oryon.

Gray se încruntă însă, cu un aer dezamăgit.

– O fi Chantal spioană, dar asta nu-i totuna cu a invoca demonii pentru a ucide oameni.

– Nu, dar ascultați mai departe, interveni Rehanne cu grabă. Nu-i place să spună ce talente are. Coral mi-a zis că Chantal e empată inversă, dar se poate să aibă și darul invizibilității.

– Asta-i doar o presupunere, obiectă Reece.

– Una bună, sublinie Lina. Mai departe?

– Știți cartea aceea care lipsea? Am găsit un exemplar la fel în biroul directoarei. Rehanne le povesti despre ultima vrajă din carte, cea care transforma un demon dându-i înfățișarea unei persoane anume, și despre avertismentul scris de mână pe aceeași pagină, apoi continuă: Știm cu toții cât de prietenoasă era Chantal față de Kress. Să presupunem că, indiferent

pentru ce motiv, au folosit amândoi vraja aceasta cândva înainte de rănirea lui Kress. Dar n-au știut că vraja nu trebuie făcută și a doua oară. Habar n-am când au folosit-o prima dată și nici ce plan aveau, dar oricum ceva n-a mers bine când au încercat a doua oară, și demonul l-a sfâșiat pe Kress.

– Cred că știu eu când au folosit-o prima dată, interveni Gray brusc. În ziua în care am ajuns eu la școală. Tocmai ieșeam din salon ca să mă duc sus, când Kress s-a izbit de mine și m-a împins în Jerrol. Așa am crezut eu, că era Jerrol. Dar el n-a spus nimic, doar a mârâit și m-a atacat. M-ar fi atras într-o luptă, dar a apărut Veronica, ne-a oprit și pe mine m-a trimis în biroul directoarei. Sunt sigur că n-a fost Jerrol, ci un demon, iar ei încercau să mă atragă pe mine – probabil și pe adevăratul Jerrol – în necaz. În salon se afla atunci un polițist, care ne privea. Cred că era Ardrey. Dacă ne-am fi bătut, i-am fi făcut jocul, aruncând școala într-o lumină proastă.

– Adică exact ce voia Ardrey, precizează Lina. Mie mi se pare o teorie rezonabilă.

– E însă o mică problemă, continuă Rehanne rozându-și o unghie. Pentru vrajă e necesar un obiect adus de pe Tărâmul Teribil. Nu știu de unde ar fi putut face Chantal rost de așa ceva. Dar cred... Vocea începu să-i tremure și privi spre Gray, apoi adăugă: Cred că de la Kress.

– Da, și exact așa s-a întâmplat, interveni Oryon, care se întoarse spre Gray. Cercelul pe care ți l-am arătat, îți amintești?

– Cumpărasem cerceii pentru tine, Rehanne, ca dar de întâlnire. Îi aveam la mine... atunci. Kress i-a găsit, probabil, și i-a adus aici.

Atunci! tresări Rehanne ducându-și mâna la gură și rozându-și frenetic unghiile.

– Ha! izbucni Lina. Iar el i-a dat lui Chantal. Ticăloasă mică! Ar fi trebuit să ne dăm seama.

Rehanne își luă mâna de la gură și reluă:

– A minţit când a spus că l-a pierdut pe primul; voia doar să îndepărteze bănuielile de la ea însăși. Dar apoi chiar a pierdut unul, cel pe care l-au folosit pentru a invoca demonul care l-a sfâșiat pe Kress. Și s-a prefăcut, cu surle și trâmbiţe, că l-a găsit pe primul în sertarul meu, dând vina pe mine, că i l-aș fi luat eu.

– Da, totul se leagă până acum, conchise Oryon. Putem înţelege ce s-a întâmplat cu Kress. Dar cum rămâne cu asasinarea lui Fenton și Dwayne?

– Dacă Chantal are darul invizibilităţii, spuse Rehanne după o clipă de gândire, l-ar fi putut împinge cu ușurinţă pe Dwayne pe scări. Și cred că ar fi putut invoca un demon pentru a-l ucide pe Fenton, cu toate că n-a mai avut cum să folosească încă o dată vraja de transformare. De asta a trebuit să-l atragă afară, ca nimeni să nu vadă ce face.

– Dar, interveni Giselle încruntându-și sprâncenele, cum l-a eliberat pe Kress – dacă ea a făcut-o? Cum l-a găsit acolo unde l-a ascuns directoarea?

Gray privi spre Oryon insistent, dar Troy fu cel care răspunse:

– Cred că eu pot fi învinovăţit pentru asta. Chantal a venit la mine plângând, disperată fiindcă nu știa dacă Kress mai era în viaţă sau nu, și m-a implorat să încerc să-l găsesc. Și-a dat seama că, dacă ar fi fost mort, nu l-aș fi putut localiza; prin urmare, dacă dădeam de el, însemna că trăiește. Și l-am găsit, deși nu am identificat locul cu precizie. A fost ceva ciudat... La început am crezut că e undeva la etajul al treilea, deși nu pricepeam de ce ar fi fost dus la etajul fetelor. Apoi mi-am dat seama că era de fapt mai sus, poate undeva la mansardă.

Deși... Dacă școala ar fi avut vreun turn, aș fi zis că e într-o cameră din turn. Nu înțelegeam și i-am spus asta lui Chantal, dar ea a părut mulțumită; mi-a spus că-i e suficient să știe că el trăiește încă.

– Dar tot nu înțeleg cum ar fi putut ajunge la el, insistă Gray. Și chiar dacă a ajuns, cum l-a eliberat? Oryon n-a reușit.

În fața privirilor nedumerite ale celorlalți, Oryon se grăbi să explice că directoarea dezvăluise în fața lui și a lui Gray locul în care era ascuns Kress.

– Mi-a cerut să încerc să destram paza, dar n-am reușit.

Lina sări în picioare.

– Sunt sigură că Ferene l-ar fi putut găsi și ar fi izbutit să destrame și paza. Avea o putere uluitoare. Iar Chantal a convins-o probabil s-o facă. Numai zeii știu ce i-o fi spus ticăloasa aia mică.

– Trebuie s-o găsim pe Chantal, decise Giselle, ridicându-se și ea de pe podea.

– Nu va fi ușor, dacă se face invizibilă, preciză Lina.

Troy stătuse tot timpul mai în spate, lipit de perete, ca și cum ar fi vrut să se facă una cu el. Acum însă, făcu un pas în față, hotărât.

– Invizibilă! exclamă el entuziast. Eu pot să contracarez darul ăsta.

Oryon izbucni în râs.

– Firește! Orice domolitor poate asta. Uite și motivul pentru care ai fost repartizat în cameră cu mine. Deși eu nu mi-am mai folosit talentul invizibilității de când...

Vocea i se stinse și Oryon ridică din umeri. *Chiar îi pare rău pentru ce a făcut atunci,* își spuse Rehanne. Giselle, palidă și cu vocea tremurând, întrebă:

– Și ce vom face cu Chantal când o vom găsi? E periculoasă.

Doar Maridel mai rămăsese așezată, ținând pisica strâns la piept.

– Orice aveți de gând să faceți, interveni ea, aș vrea s-o faceți în altă parte. Nimeni nu vă dă dreptul să veniți aici când Debra e atât de bolnavă.

– Ce talente are Debra? întrebă Oryon, fără a da atenție spuselor ei.

Maridel dădu drumul motanului, care sări pe podea.

– De ce întrebi? Doar nu te aștepți ca ea să poată lua parte la...

– Răspunde! se răsti Oryon. Nu ne jucăm aici. Avem nevoie de tot ajutorul, din partea oricui.

– Păi, Debra nu vă poate fi de niciun folos. Ea știe să controleze animalele; ăsta e singurul ei talent.

– Atunci, de ce nu te-a ajutat să-ți găsești pisica? întrebă Rehanne aproape fără să vrea.

– Păi, fiindcă Rază de Lună e mai deosebit; nu e o pisică obișnuită.

Motanul ridică ochii spre ea, cu capul întors într-o parte. Apoi se răsuci și se apropie de Lina, se așeză în fața ei și o privi fix, cu urechile ciulite. Lina se strâmbă la el și i se adresă lui Oryon.

– Pierdem timpul.

El încuviință.

– Troy, vezi dacă o poți localiza pe Chantal.

– Am nevoie de liniște pentru asta.

– Vei avea liniște, replică Oryon privind aspru chipurile din fața lui.

În cameră se așternu tăcerea. Toți ochii se îndreptară spre Troy, care nu făcu altceva decât să stea nemișcat, privind în gol, concentrat. Rehanne număra

secundele în gând. Curând, se transformară în minute. Nimeni nu mișca.

– E în prima cameră pe cealaltă parte a coridorului, cea mai apropiată de scări, anunță Troy brusc, și toată lumea tresări.

– E vorba despre camera goală, spuse Rehanne. Cea în care a fost spânzurată Ferene.

Și unde simțise ea pentrru prima dată prezența aceea nevăzută.

– Îi poți contracara invizibilitatea de aici? îl întrebă Oryon pe Troy. Sau trebuie să fii în aceeași încăpere cu ea?

– Pot să încerc de aici, răspunse el cu îndoială în glas.

– Așteaptă, îi ceru Oryon, care se întoarse spre Gray: Tu poți s-o transferi aici? Imediat ce Troy o face vizibilă?

Gray își frecă bărbia țepoasă.

– Nu știu. Nu sunt sigur că pot transfera pe cineva în cadrul aceleiași axe temporale. O să încerc, dar...

– Încercarea nu-i suficientă. Trebuie să reușim. Reece, fă tot ce poți pentru a-i spori puterea. Și pe a lui Troy. Gray și Troy, acționați la semnalul meu.

Nimeni nu obiectă la comanda lui Oryon și nici nu întrebă cu ce drept își asumase rolul de lider. *Totdeauna a avut aerul ăsta de autoritate,* își spuse Rehanne în sinea ei. *De aia a intrat în necaz atunci. Sper însă că de acum știe bine ce face.*

– Acum! strigă el îndreptând o mână spre Gray și alta spre Troy.

Maridel țipă de spaimă. Lângă Lina, Rază de Lună căscă, arătându-și dinții albi și ascuțiți. Debra gemu și se răsuci în pat, pradă parcă unui acces de febră. Cu un urlet de furie, Chantal căzu în mijlocul lor, în fața lui Rehanne și atât de aproape de ea, încât o călcă pe picior.

– Înhățați-o! comandă Oryon.

Rehanne o prinse de umeri. Țipând, Chantal se zvârcoli, încercând să scape. Reece se repezi și el s-o țină. Brusc, fata încetă să se mai zbată. Arăta caragios, înfășurată așa cum era într-un halat de baie roz, vechi și șleampăt. Nemișcată, privi pe rând la chipurile celor strânși în jurul ei și în cele din urmă ochii i se opriră asupra Linei.

– Ce înseamnă asta? se răsti ea.

Dar umerii îi tremurau sub mâinile lui Rehanne.

– Cred că știi și tu, răspunse Oryon.

Privirile ei treceau repezi de la unul la altul. Apoi, scoțând ceva din buzunar, strigă:

– Ghash, te invoc!

Rehanne își încleștă mai tare brațele în jurul ei, Gray își sări în ajutor, iar Oryon păși în fața Linei, ca pentru a o proteja. Secunde lungi se scurseră, fără ca nimic să se întâmple. O expresie de ușurare se întipări pe unele fețe. Dar un geamăt adânc le atrase atenția spre Debra. Fata țâșni în capul oaselor, de parcă ar fi fost o marionetă trasă de sfori. Ochii îi erau închiși, dar gura i se deschise larg, mai larg decât orice gură omenească. Un fum negru începu să-i iasă din gâtlej, solidificându-se și luând forma hidoasă, ca de urs, a demonului Ghash.

Maridel urlă de groază, fără a-și putea lua ochii de la colega ei de cameră. O ceață cenușie se scurgea acum din gura deschisă a Debrei, dând naștere unui al doilea demon, o fiară cu creastă și cioc lung de pasăre, cu gâtul subțiratic și trup de om, cu pielea în culoarea oaselor îngălbenite de vreme.

Debra căzu înapoi pe pat, zăcând nemișcată, ca moartă. Maridel se trase înapoi, lipindu-se de zid. Rază de Lună veni lângă ea. Giselle căzu în genunchi și se ghemui sub unul dintre birouri.

Primul demon trecu pe lângă Lina și o smulse pe Chantal din strânsoarea în care o ținea Rehanne. Al doilea îl împinse pe Reece din drumul lui, aruncându-se spre Rehanne și Gray. Îngrozită, ea se răsuci într-o parte, iar Gray se azvârli în fața ei, apărând-o cu trupul lui. Reece și Troy se ascunseră în spatele lor.

– Grimgrist! strigă Oryon, revenindu-și din șoc. Și Ghash! Vă spun pe nume și vă ordon să nu ne faceți niciun rău.

Cei doi se răsuciră cu fața spre el, Ghash ținând-o încă pe Chantal în labe. Rehanne privi pe după umărul lui Gray, abia îndrăznind să spere că demonii vor asculta ordinul lui Oryon. Fiarele se holbau la el, cu colții rânjiți. Gata de atac, așteptau amândoi într-un echilibru precar, între nemișcare și dezlănțuire. Chantal își smulse un braț din strânsoarea demonului și duse mâna la buzunar, de unde scoase o baghetă neagră.

– Uite, răcni ea spre Ghash. E a lui. Folosește-o pentru a-l ataca.

Demonul înhăță cu greu bagheta în laba lui cu gheare lungi, o flutură spre Oryon, apoi o trânti pe jos și călcă pe ea, făcând-o mici fărâme. Ca și cum o coardă se rupsese, Grimgrist porni la atac, îl înșfăcă pe Oryon de gât și-l ridică de la podea.

Lina sări de lângă patul lui Maridel și înălță pumnul, ca pentru a arunca un obiect. Cu un muget înfiorător, Ghash o azvârli pe Chantal într-o parte și prinse în labe un braț și un picior al lui Oryon. Grimgrist nu-i dădu drumul, așa că demonii începură să tragă de el; dacă o mai țineau așa, riscau să-l sfâșie în două.

– Opriți-vă! strigă Gray făcând un pas în față.

– Nu, Gray! țipă Rehanne agățându-se de el și încercând să-l tragă înapoi. Te vor ucide.

Dar el continua să înainteze, cu Rehanne atârnată de el. Se aruncă asupra lui Grimgrist și încercă să-i desprindă degetele de pe gâtul lui Oryon. Demonul mârâi și dădu să-l muște.

– Folosește-ți puterea! strigă Lina apropiindu-se de ei, cu pumnul ridicat în aer. Reece, ajută-l să se concentreze.

Oare cum se aștepta fata asta ca el să-și adune puterile în vreme ce se lupta cu un demon? Gray simți colții monstrului înfigându-i-se în umăr. Miorlăind feroce, scuipând și șuierând, Rază de Lună țâșni spre fața lui Grimgrist. Demonul căscă ciocul, dădu să-l înșface, dar rată. Motanul își înfipse ghearele în pieptul lui. Ghash îi dădu drumul lui Oryion, încercând să scape de pisică.

Confuzia și teroarea pe care le resimțea Rehanne erau suficiente pentru a explica brusca amețeală care o cuprinse și impresia tulbure de dezorientare. Își spuse că vede probabil dublu până ce, pe măsură ce mintea i se limpezi, își dădu seama că are în față un zid de oglinzi în care se reflectau cei doi demoni, Oryon, Gray, ea și Rază de Lună. Ceilalți nu.

N-avea idee cum ajunseseră aici – poate că îi transferase Gray într-un fel. Era cumplit locul acesta în care oglinzile multiplicau la nesfârșit trupurile hidoase ale demonilor și chinurile la care îi supuneau pe Oryon și Gray. Sânge picura pe pardoseala de marmură. Sângele lui Gray. Al lui Oryon. Al lui Grimgrist.

Ghash izbuti să smulgă pisica ale cărei gheare i se încleștaseră în piept. Rază de Lună căzu la podea și se feri din calea demonului. Rehanne își văzu imaginea în oglindă, o figură palidă, tremurând, cu brațele înfășurate în jurul lui Gray. *Ca o lipitoare*, își spuse. *Nu-l ajut în felul ăsta. Nu fac decât să-l trag înapoi.*

Se sili să-i dea drumul. Trebuia să găsească o modalitate de a-l ajuta să înfrângă fiarele. *Folosește-ți puterea,* strigase Lina. Își utilizase darul de constrângere mentală asupra lui Ghash când îl trimisese Chantal s-o atace. Nu era sigură însă că o mai putea face încă o dată, și asupra ambilor demoni în același timp. Dar trebuia să încerce.

24

De cealaltă parte a oglinzii

Lina se rotea în jurul demonilor, încercând să găsească locul potrivit din care să azvârle asupra lor plasa oferită de Shardan. Dar cu Oryon între ei, nu-i putea prinde fără a-l imobiliza totodată și pe el. În plus, Gray și Rehanne îi stăteau și ei în cale. Oare cât de departe se putea întinde plasa asta? Poate că ar trebui să-i captureze pe toți și apoi să găsească o modalitate de a-i reține doar pe demoni, eliberându-i pe ceilalți. Ah, dacă ar fi avut mai multe ocazii să exerseze aruncatul plasei!

Strigase la Gray să-și folosească puterea, dar știa că-i este greu s-o facă în vreme ce lupta cu demonii. Iar acum era prea absorbit de ei pentru a o auzi dacă-i cerea să se dea la o parte din drum.

Pisica lui Maridel sări la unul dintre demoni. Foarte bine! Poate că mâța asta era totuși bună de ceva. Dacă ar distrage fiarele îndeajuns să-și poată arunca ea plasa...

Deodată, demonii, Oryon, Gray, Rehanne și pisica dispărură. Pur și simplu se evaporară, lăsând un spațiu gol în mijlocul camerei. Cu o mișcare lentă, Lina coborî brațul. Probabil că Gray își folosise puterea pentru a-i transfera în altă parte. Acum îi părea rău că-i

sugerase să facă uz de puterea lui; nu-i plăcea deloc sentimentul de neajutorare care o năpădi știind că nu mai poate face nimic pentru a-l ajuta pe Oryon. Ar fi trebuit să arunce plasa cât a avut timp.

Privirile îi căzură asupra lui Chantal, care se ghemuise lângă patul Debrei. Tocmai potrivită pentru a-și vărsa furia și frustrarea asupra ei! Deschise pumnul și azvârli plasa spre ea înfășurând-o într-un cocon alb, conectat de mâna ei printr-un fir strălucitor. Trase de fir și gogoașa pluti spre ea ca și cum n-ar fi cântărit nici cât o pană.

Giselle ieși din ascunzătoarea ei de sub birou.

– Ce s-a întâmplat? Unde au dispărut? Ce i-ai făcut lui Chantal? bâigui ea tremurând.

– Chantal e aici, înăutru, răspunse Lina ciocănind coconul alb, pufos și delicat ca un nor. Acum n-o să mai facă nicio prostie. Dar nu știu unde s-au dus Gray împreună cu Oryon și demonii.

Încercase să pară neafectată, dar îngrijorarea îi răzbătea din glas. Dacă i-ar veni o idee, ceva, orice!

– Troy, îi poți localiza?

Băiatul ședea lângă ușă, cu o expresie buimacă pe chip. Lina repetă întrebarea încă de două ori înainte ca el s-o conștientizeze. Deschise gura să răspundă, însă o închise la loc când Reece izbi cu pumnul în perete.

– Școala asta! Blestemata asta de școală! O să ne ucidă pe toți!

Lina îi aruncă o privire furibundă.

– Panichează-te așa și chiar o să fii ucis. Dacă vrei să rămâi în viață, trebuie să gândești limpede.

– Vreau să plec de aici! gemul el, lipindu-și fața de zid.

– Păi, nu poți! Termină odată! Avem nevoie de ajutorul tău.

Dar el îi întoarse spatele și-și acoperi urechile cu palmele. Prostul! Aproape că merita să moară. Mai bine să-l lase în pace.

– Troy, poți să-i localizezi?

– Încerc, răspunse el, dar nu dau de nimic. Sunt în afara razei mele de acțiune.

Exact de asta îi fusese și ei teamă. Nu avea cum să ajungă la ei, nu avea cum să-l ajute pe Oryon. Dar dacă exista un om în lumea asta capabil să aibă grijă de el însuși, Oryon era acela. De ce el, și nu Gray sau Rehanne, era cel care o preocupa atât de tare? Oare în cursul acelor schimburi de putere devenise într-un fel o parte din ea? Dar imediat Lina scutură din cap, pentru a-și alunga această idee aiurită. N-avea rost să-și facă acum probleme pentru soarta celor dispăruți; oricum, nu-i putea ajuta cu nimic. Mai bine să-și ocupe mintea cu ceea ce putea face într-adevăr.

Se apropie de Giselle și o împinse spre patul în care Debra zăcea palidă și nemișcată.

– Vezi dacă mai trăiește. Cum a fost posibil ca demonii s-o folosească în felul ăsta?

Giselle se împletici spre pat și puse o mână tremurândă pe fruntea fetei.

– Trăiește!

– O poți vindeca? O poți ajuta să-și revină?

– O să încerc.

Se așeză pe marginea patului și privi pacienta de parcă s-ar fi temut s-o atingă.

– Haide, insistă Lina. Grăbește-te puțin!

– Și dacă... dacă se întorc demonii?

– N-or să se întoarcă! se răsti Lina, deloc sigură că demonii nu vor reveni, dar pierzându-și răbdarea în fața atâtor dovezi de lașitate din partea tuturor. Se întoarse apoi spre Maridel: Tu de ce te smiorcăi?

– Rază de Lună! În sfârșit îl recuperasem, iar acum a dispărut din nou și chestiile alea îl vor ucide!

– Trei oameni au dispărut împreună cu „chestiile" alea, iar tu-ți faci griji pentru o mâță proastă?! Scoate-ți asta din minte! Vreau să vii cu mine.

– Unde? bâzâi Maridel, ștergându-și lacrimile cu părul lung.

– În camera goală. Vreau să aflu ce făcea Chantal acolo.

– De ce nu-i iei pe ei? protestă fata arătând spre Troy și Reece.

– Eu mă duc s-o chem pe directoare, decise Reece. Ăla e singurul loc în care am să mă duc.

Și deschise ușa.

– Treci înapoi!

Lina își folosi puterea pentru a trânti ușa la loc și a o ține închisă, în ciuda eforturilor lui.

– Dar de ce nu vrei? întrebă Troy timid. De ce nu vrei s-o chemăm pe directoare?

– Încă nu.

Era totuși conștientă că directoarea – sau Veronica, sau Tria – i-ar fi putut găsi și salva pe Oryon și pe ceilalți; ele aveau puteri de care ea nu dispunea. Veronica spusese că nu-l poate localiza pe Gray în alte axe temporale, dar Lina nu avea încredere în bondoaca de îngrijitoare.

Ha, îngrijitoare! Îi venea să și râdă. Veronica, nu directoarea, conducea de fapt școala și îi controla pe toți. Lina își dăduse de mult seama de asta și nu-i plăcuse.

Pe de altă parte, o capturase pe Chantal și știa că ar fi trebuit s-o predea directoarei, dar asta însemna să deconspire darul primit de la Shardan și încă nu era gata să facă asta.

– Nu ne-ar ajuta cu nimic s-o chemăm, răspunse ea la întrebarea lui Troy. N-ar putea face nici ea mare lucru. Giselle, reușești ceva cu Debra?

Aplecată deasupra fetei bolnave, Giselle clătină din cap.

– Nu pot s-o trezesc.

– Mai insistă! Troy, rămâi cu ea. Reece, tu vii cu Maridel și cu mine.

Se apropie de cei doi băieți, trăgând coconul după ea. Maridel o urmă, târându-și picioarele, de parcă fiecare pas ar fi însemnat un efort uriaș. Îi făcu semn lui Troy să se apropie de Giselle, dar el se opri la distanță de pat, ca și cum i-ar fi fost și lui teamă că demonii se vor întoarce. Totuși, în el avea Lina încredere să-l lase aici; pe Reece știa că nu se poate baza.

– Vino! îi spuse acestuia, apucându-l de braț. Nu te paște niciun pericol.

Apoi deschise ușa și-l împinse afară. Reece se opuse pentru o vreme, apoi cedă și porni pe culoar alături de ea, aruncând priviri speriate spre coconul alb care plutea în pas cu ei.

Camera goală era încuiată, așa cum Lina bănuise de fapt, dar încuietoarea nu constituia o problemă. În câteva secunde izbuti să deschidă ușa, aprinse lumina și intrară cu toții.

– Chantal avea bagheta lui Oryon, le aminti ea. Probabil că a ascuns-o pe aici pe undeva, așa cum a ascuns probabil și celelalte obiecte furate. Haideți să le căutăm.

Nu se aștepta ca Reece sau Maridel să-i fie de prea mare ajutor; îi adusese cu ea fiindcă nu avea încredere în ei. Maridel însă privi în jur, arătă spre un sertar pe jumătate deschis al comodei, îl trase afară cu totul și scoase un strigăt de triumf. În spațiul gol rămas se aflau

o grămadă de lucruri: talismanul Linei, giuvaierul Vanitei, lumânări, cartea, unele obiecte despre care Lina își dădu seama că erau ingrediente pentru vrăji, plus câteva lucruri care fuseseră probabil furate, fără să le reclame cineva însă. Printre acestea era un minunat șal de dantelă albă, un mic pumnal cu plăsele de argint și un inel bărbătesc din aur masiv, de forma unui șarpe care își înghite coada – al magistrului Hawke, cu siguranță.

– Ce mai colecție! exclamă Lina, aplecându-se să-și recupereze talismanul.

Dădu apoi să se ridice, dar în ultimul moment se răzgândi și înhăță și giuvaierul Vanitei. Puse talismanul în buzunar, păstrând piatra prețioasă în palmă. Lumina reflectată în ea îi dădea străluciri ca de foc.

– Cred că ar trebui s-o înapoiem imediat Vanitei.

– Dar e târziu, obiectă Maridel. Probabil că doarme.

– O s-o trezim. Cu ajutorul pietrei, poate că ne va spune dacă Oryon, Gray și Rehanne sunt încă în viață, le explică ea, împingându-i spre ușă.

Crezuse că Reece va protesta, dar el căzuse într-o tăcere morocănoasă. Mergea alături de ea ca un somnambul. Poate că reacția aceea isterică pe care o avusese fusese din cauză că rămăsese fără putere, după ce o dirijase atât de multă spre Gray și, probabil, spre Oryon. Dar nu conta; nu avea acum timp să se înduioșeze pentru el; trebuia să afle ce s-a întâmplat cu Oryon.

În fața camerei Vanitei, bătu la ușă.

– Cine e? se auzi imediat un glas dinăuntru.

– Lina. Ești îmbrăcată? E și Reece cu mine. Ți-am găsit giuvaierul.

Un pufnet enervat al lui Maridel îi aminti că uitase să menționeze și numele ei, dar nu se mai sinchisi să-și îndrepte greșeala. Ușa se deschise și Vanita păși pe culoar. Îmbrăcase un capot elegant din mătase roșie

care, cu părul ei negru, lung până la umeri, îi dădea un aer exotic.

– Shadoe doarme, explică ea și apoi, văzând giuvaierul, zâmbi larg. Chiar l-ai găsit! Unde?

– Îți explic mai târziu. Acum avem nevoie să-l folosești.

Vanita îl luă din mâna ei. Piatra licări într-un roșu aprins, ca și cum și-ar fi salutat stăpâna, deși probabil că reflecta doar culoarea capotului. Fata o ridică la nivelul feței și privi în adâncurile ei.

– Am nevoie de un loc ferit ca să aflu ceva, spuse ea.

– Putem merge în camera mea, replică Lina. Giselle e în altă parte.

Vanita încuviință, apoi zări coconul alb.

– Ce-i asta?

– N-avem timp de explicații. Vino, insistă Lina, din ce în ce mai nerăbdătoare.

Vanita aruncă o privire îndoielnică spre Maridel și Reece. El rămase în aceeași muțenie, dar Maridel se lansă într-o avalanșă de explicații entuziaste:

– Chantal. Ea era hoața și Lina a prins-o și a închis-o în... în aia, și Rehanne mi-a găsit pisica, dar demonii au venit și... Au!

Ciupitura Linei îi opri potopul de cuvinte. Maridel îndreptă spre ea o privire înveninată, dar primi în schimb un ghiont care o împinse înainte pe culoar.

– Explicațiile mai târziu, zise Lina ferm. Încearcă să-l contactezi pe Oryon, ca să vedem dacă e viu sau mort. La fel ca Gray și Rehanne.

– Dar unde sunt? întrebă Vanita în vreme ce Lina descuie ușa camerei și aprinse lumina.

– Nu știm. Pe o altă axă temporală, unde nimeni nu-i poate contacta dacă sunt în viață. Dacă sunt morți însă, vei putea să iei tu legătura cu ei, nu-i așa? întrebă

ea împingând coconul în cameră și făcându-le celorlalți loc să intre.

– Probabil. Morții sunt undeva în afara timpului.

Vanita se duse la biroul lui Giselle, care era mai ordonat decât al Linei, puse giuvaierul jos, se așeză pe scaun și se aplecă în față.

– Vrei să încerc mai întâi cu Oryon?

– Da.

Lina își trase lângă birou celălalt scaun, ca să urmărească și ea procedura îndeaproape. Maridel se așeză pe pat, iar Reece se trânti pe jos, lângă perete. Lina nu le mai acordă nicio atenție, absorbită de focul ce licărea în giuvaier, aprins ca o flacără adevărată. Brusc, Vanita se ridică și își dădu capul pe spate. Gura i se deschise, iar buzele începură să se miște. Maridel scoase un chițăit de spaimă când fata începu să vorbească cu glasul lui Oryon:

– Cine mă cheamă înapoi? Tocmai trecusem dincolo. Eu... nu, eu...

Vocea pieri. Umerii Vanitei căzură. Flacăra din giuvaier se stinse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lina strângând în mâini marginea biroului. E mort?

– E... Era. Am ajuns la el, apoi a dispărut. Nu știu de ce. Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată, replică Vanita zgâindu-se la piatra întunecată, ca și cum i-ar fi putut veni vreun răspuns din ea.

– Mai încearcă o dată, o îndemnă Lina cu inima bubuindu-i în piept.

Nu, nu putea fi mort! Nu Oryon!

Vanita încuviință și de data asta își făcu mâinile pâlnie în jurul pietrei, ascunzând-o de ochii curioși ai Linei. După câteva minute, ridică fruntea și clătină din cap.

– Nu-l pot contacta. Nu știu ce înseamnă asta.

Oare să îndrăznească să spere? Dar le vorbise deja prin canalul accesibil doar celor morți! Lina își mușcă buzele. Simțea cum o podidesc lacrimile și în niciun caz n-avea să le dea voie să izbucnească. După ce se asigură că vocea nu-i va tremura, spuse:

– Încearcă să-l contactezi pe Gray. Sau pe Rehanne.

Din nou se aplecă Vanita asupra giuvaierului. Iar Lina din nou aşteptă. Un răstimp ce i se păru interminabil. Piatra licări atât de puternic, încât strălucirea ei răzbătu dincolo de palmnele făcute căuș ale Vanitei. Prin gura ei, se făcu auzit un alt glas:

– Nu! Nu poți...

Era vocea lui Rehanne, plină de teroare.

– Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! răsună și glasul lui Gray limpede, ferm și ascuțit.

Apoi se lăsă tăcerea, o tăcere cumplită, fiindcă nu puteai ști ce ascunde.

Palidă și tremurând, Vanita privea mută giuvaierul ale cărui străluciri se stinseseră. Încercând să priceapă ceva din strigătele acelea tulburătoare, Lina își șterse, absentă, câteva lacrimi.

Gray se zbătu să se elibereze din strânsoarea lui Grimgrist. Oryon zăcea moale în labele păroase ale lui Ghash și nu-ți puteai da seama dacă trăiește sau e mort. Fiarele n-o atacaseră încă pe Rehanne, dar odată ce vor fi terminat cu ei doi, se vor întoarce asupra ei, fără îndoială. Poate că ar reuși s-o trimită înapoi, deși efortul îi va consuma toate puterile rămase.

Grimgrist îi răsuci brațul la spate cu o forță ce-i trimise un val de durere în umăr și-n piept. Strânsoarea se accentuă și, cu un trosnet sec, osul brațului se rupse. Suferința îl potopi, amenințând să-l înghită într-o mare de întuneric.

Zvârcolelile sale nu izbutiră decât să-l împingă pe Grimgrist să se fâțâie de colo-colo, ca într-un balet bolovănos, până ce ajunseră amândoi cu fața spre zidul de oglinzi. Gray își zări imaginea reflectată în luciul sticlei. Văzu cum cealaltă labă a demonului îi înșfacă umărul și știu că își urmărește propria moarte.

Dar, cu un urlet de turbare, demonul ridică ochii, privindu-și reflexia în oglindă. Reacția sa îi distrase atenția lui Ghash care, la rândul lui, se uită spre oglindă și, răcnind, azvârli trupul lui Oryon spre zidul de sticlă.

Oryon trecu prin oglindă, contopindu-se cu propria sa imagine. Cu un alt urlet furios, Grimgrist îi dădu drumul lui Gray și se repezi spre perete. Elanul îl duse dincolo, unde începu să se lupte cu dublul său. Ghash îl urmă, atacându-și la rândul său reflexia. Ca un fundal bizar al unei scene suprarealiste, bărbați și femei în veșminte elegante se adunară în jurul intrușilor, urmărindu-i cu expresii de scârbă și spaimă.

Două brațe cuprinseră capul și umerii lui Gray. Rehanne venise lângă el. Încercă să-i așeze brațul rupt pe piept, ceea ce-i smulse un urlet de durere.

– Am să te duc la un vindecător, îi spuse ea.

– Nu. Trebuie să-l salvez pe Oryon. Ajută-mă, îi ceru el, încercând să se ridice.

– Stai liniștit. Ești rănit rău. Nici nu poți sta în picioare.

– Dar trebuie.

Se sforță din nou să se ridice, și aproape că leșină de durere.

– Te rog, Gray, păstrează-ți forțele pentru a ne scoate de aici.

– Nu pot să-l părăsesc... cum l-am părăsit pe Kress.

– De ce ți-ai risca tu viața pentru Oryon?

Nu-i răspunse, dar își adună puterile pentru o a treia încercare de a se ridica. Rehanne îl trase înapoi. El se zbătu, se eliberă din strânsoarea ei înghițindu-și gemetele de durere și se împletici spre oglindă. Ajunse suficient de aproape cât s-o poată atinge cu brațul sănătos, dar Rehanne se ivi din nou în spatele lui, ca o găină ce-și proteja unicul pui.

– Trebuie să fac asta, bolborosi el, disperat s-o facă să înțeleagă. Nu îi... ajuta... pe demoni.

– Încerc să te ajut pe tine!

– Atunci... nu mă... opri.

Apăsă cu palma în oglindă, simțindu-i răceala.

– Lasă-mă pe mine!

Rehanne trecu între el și oglindă, presând sticla în încercarea de a trece dincolo. Dar nimic nu se întâmplă și din cauza ei Gray nu mai vedea ce se petrece dincolo. Se rostogoli peste ea și brațul rupt i se lovi de picioarele ei. Impactul îi smulse un urlet de suferință. Întunericul îl înghiți. Avea impresia că e absorbit într-un vârtej. Orbește, izbi în stânga și-n dreapta cu mâna sănătoasă, atinse ceva, înșfăcă obiectul și-și încleștă degetele pe el.

– Gray, nu! Glezna mea!

Probabil că Rehanne se aplecase deasupra lui, iar el, agățându-se de ea, o dezechilibră, căci se prăvăli peste el și căzu cu toată greutatea pe brațul lui frânt. Gray leșină.

Plutea undeva în fața oglinzii și siluetele reflectate îl chemau parcă. Demonii încă se luptau, dar păreau că se micșorează, că-și pierd din consistență. Oryon zăcea acolo unde căzuse și un bărbat dintre dansatori se apropie de el, ocolind demonii pe departe, se aplecă deasupra lui și-i atinse umărul. Rănitul se mișcă.

Oamenii strânși în jurul fiarelor se despărțiră în două grupuri și dintre ei apăru satirul, care zâmbi către

Gray, fără a se depărta de dansatori. Sub privirea lui, Gray începu să se simtă dintr-odată apăsat de o greutate ce-l trăgea în jos; se ghemui în sine însuși, iar durerea îl copleși. Gura i se umplu de o amăreală greţoasă.

– Gray!

Strigătul; lui Rehanne nu făcu decât să-i sporească chinurile. N-o putea lăsa să-l tragă înapoi. Trebuia să ajungă la Oryon. Fiindcă înţelese deodată atât lumea aceea de dincolo de oglindă, cât și motivul pentru care Oryon intrase în ea. Era o lume a morţilor, iar dacă el își prelua locul între dansatori, Gray probabil că i se va putea alătura, însă niciodată nu va mai izbuti să revină de acolo.

Se ridică în genunchi, sprijinindu-se pe braţul sănătos, și se târî spre oglindă, cu mâna ruptă atârnându-i pe podea. Rehanne îi cuprinse mijlocul cu braţele.

– Nu! strigă ea.

– Ajută-mă să mă ridic, o imploră el printre dinţii strânși.

De data aceasta îi împlini rugămintea, dar picioarele lui tremurânde refuzară să-i susţină greutatea; se împletici și Rehanne îl prinse în ultima clipă, împiedicându-l să se prăbușească peste oglindă. În mișcare, braţul lui rupt se balansă înainte. Gray se pregăti pentru șoc, dar braţul îi trecu lin prin sticlă. Cu un zvâcnet, își lăsă trupul să treacă în sala de dincolo de oglindă. Rehanne încercă să-l urmeze, dar se pomeni blocată la jumătatea drumului, zbătându-se ca o muscă prinsă în rășină, cu degetele întinse pentru a se agăţa de cămașa lui Gray.

– Nu! Nu poţi!

– Dă-mi drumul! strigă el. Dă-mi drumul!

Și forţele probabil că îi reveniră, căci se smulse din strânsoarea ei și se avântă spre Oryon. Braţul nu-l mai durea; răspundea acum bine comenzilor sale, iar rana

parcă i se vindecase. Țâșni printre cei doi demoni care încă se mai luptau, deși păreau acum două biete fantasme, și ajunse lângă Oryon.

– Nu poți să-l iei! strigă el spre bărbatul care îl conducea spre dansatori.

Acesta se întoarse spre el, mânios. Gray ridică brațul și izbi, pumnul aterizând în bărbia lui, dezechilibrându-l. Îl înșfăcă apoi pe Oryon și-l trase către oglindă. Oryon îl urma ca în transă; se împleticea, dar nu i se opunea. Gray îl duse printre demoni, spre brațele deschise ale lui Rehanne.

– Trage-l înapoi! îi spuse. Ia-l cu tine!

Și îl împinse atât de tare spre ea, încât amândoi se rostogoliră pe spate, dincolo de oglindă. Își luă și el avânt, dar sticla îl opri. Era prins.

– Bine lucrat! rosti o voce în spatele lui. O viață în schimbul alteia.

Când se întoarse, îl văzu pe satir zâmbindu-i.

Rehanne zăcea pe podea, tremurând. Secundele de captivitate în sticlă fuseseră un coșmar; nici acum nu izbutea să-și revină. Resimțise aceleași senzații înfricoșătoare ca atunci când traversase inelul violet în sala aceea circulară, în care vorbise cu Fenton. Teroarea și fiorul înghețat al morții puseseră iar stăpânire pe ea, împreună cu iluzia că aluneca într-un abis fără fund. Iar Gray se depărtase de ea, o abandonase. Panica îi sporise, cuprinzându-i fiece colțișor al minții.

Când ceva căzu peste ea, se agăță de el cu disperarea unuia care se îneacă. Greutatea aceea atârna pe ea, împingând-o în spate, dincolo de încleștarea oglinzii. Căzu cu un bufnet, gata să-și piardă cunoștința. Povara o apăsa; abia mai putea respira. Instinctiv, o împinse într-o parte și, rostogolindu-se, trase adânc aer în piept.

Se ghemui, strângându-și genunchii la piept și cuprinzându-și corpul cu brațele, pentru a se încălzi și a-și opri tremurul. Lângă ea, cineva gemu. Sunetul o readuse în simțiri. Își întinse picioarele, se ridică în capul oaselor și privi în jur.

– Gray?

Dar pe podea, alături de ea, zăcea Oryon, cu capul în mâini. Gemu din nou. Rehanne merse de-a bușilea până la el.

– Oryon! Trezește-te! Trebuie să-l găsim pe Gray.

El deschise ochii, dar părea că-i este greu să-și fixeze privirile.

– Demoni...? bâigui el cu o voce hârâită, abia audibilă.

Ea îi făcu semn spre oglindă și rămase cu gura căscată văzând că în luciul ei nu se mai zărea decât imaginea ei alături de Oryon.

– A dispărut!

Sări în picioare și se aruncă în oglindă. Era solidă, dură, rece, dar nu înghețată; sticlă, pur și simplu. Rezemată de ea, începu să plângă în hohote.

– L-am pierdut. Ți-a salvat viața; pe el însuși nu s-a putut salva.

După o vreme, se întoarse spre Oryon. El ședea în capul oaselor, zgâindu-se la ea și la oglindă, părând năuc.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți amintești? întrebă ea, arătând spre imaginea reflectată. Nu-ți aduci aminte că ai fost acolo? Mort, cred. Gray a intrat după tine și te-a adus înapoi. Dar el... el nu s-a mai putut întoarce.

– Poate că s-a transferat în altă parte.

Ea clătină din cap. Gray nu mai avusese suficientă putere, era sigură de asta.

– Și vrei să spui că e mort acum? bâigui el ridicându-se cu greu și venind în fața ei.

– Nu știu. Lacrimile îi urcară din nou în ochi. Mi-e teamă că da.

Oryon o privi timp de câteva clipe, apoi se răsuci cu o mișcare lentă, privind în jurul lui.

– Unde suntem? întrebă el. Unde au dispărut demonii? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Rehanne își șterse obrajii cu dosul mâinilor și îi descrise lupta lui Gray cu demonii, reacția lor la vederea oglinzii, îi spuse cum îl aruncase Ghash prin sticlă și apoi trecuse și el prin ea, cum Gray - în ciuda eforturilor ei – se dusese pe urmele lor și-l azvârlise pe Oryon afară.

– Deci suntem pierduți, conchise el. Fără Gray, nu mai avem cum să ne întoarcem la școală.

Cuvintele lui păreau nepăsătoare. Oare nu-i păsa că Gray își sacrificase viața pentru a-l salva pe el? Nu era îngrijorat decât pentru că nu se mai puteau întoarce acasă?

– Nu pot face nimic pentru Gray de aici, spuse el pe un ton blând. La școală vom găsi ajutor. Poate că nu va fi prea târziu pentrtu a-l salva, dacă ne-am putea întoarce suficient de repede.

Replica lui o făcu pe Rehanne să se rușineze. Avea dreptate. Era necesar să se întoarcă și să aducă ajutoare. Dar cum? Prin minte îi trecu brusc imaginea unei pisici cu blană argintie. Rază de Lună! Motanul venise cu ei. Oare unde dispăruse?

– Rază de Lună! strigă. Hei, pis, pis, pis!

Un mieunat îndepărtat îi răspunse. Împreună cu Oryon, porni într-acolo. Sunetul părea să vină dinspre peretele opus oglinzii. Când se apropiară de el, Rehanne zări o ușă abia vizibilă, atât de bine părea să se

confunde cu tencuiala zidului. Se grăbi spre ea, temându-se să nu fie încuiată. Dar când o atinse, se deschise. Dincolo de ea se afla o scară; la jumătatea ei, Rază de Lună ședea ca și când i-ar fi așteptat. Când puseră piciorul pe prima treaptă, pisica re ridică și începu să coboare. Amândoi o urmară de-a lungul unui coridor îngust, dincolo de o altă ușă. Aceasta dădea afară. În numai câteva secunde, în ciuda întunericului, Rehanne își dădu seama că ajunseseră în curtea școlii. Îl prinse pe Oryon de braț și arătă cu mâna spre clădirea profesorilor – un contur masiv în lumina stelelor.

– Veronica, îi spuse. Ea va ști ce să facă.

25

Schimbul

Rehanne bătu cu pumnul în ușa îngrijitoarei și aș-teptă, nerăbdătoare. Poate că nu era înăuntru. Sau poate că dormea într-o cameră din spate și nu auzea. Bătu din nou. Oryon puse o mână pe brațul ei, ca pentru a o liniști.

– Se aud pași. Vine cineva.

Ușa se deschise. În prag se afla Tria.

– Veronica! Avem nevoie de Veronica. Gray... Trebuie să-l ajute!

Durerea și groaza o împiedicau să-și adune gândurile. Tria părea să-i înțeleagă însă bâiguielile.

– Intrați. Știe și ea. La asta lucrează.

Intrară amândoi în salon. Veronica era așezată la o masă mică și ținea în palme un glob de cristal. Alături de ea, directoarea stătea țeapănă, cu mâinile încleștate una pe cealaltă, cu trăsăturile încordate și privirile ațintite la glob. Niciuna dintre cele două femei nu acordară atenție nou-veniților.

Rehanne își aminti cum avusese mai devreme certitudinea că e manipulată, că directoarea ascundea informații față de ea și de ceilalți. Poate că greșise venind

aici. Dar asta era singura speranță de salvare a lui Gray. Se apropie de Veronica și o zgâlâți de umăr.

– Gray, spuse ea. L-am pierdut. Trebuie să-l aduci înapoi.

– E prea târziu, replică îngrijitoarea și făcu un semn cu bărbia spre cristal.

Rehanne îl privi și în luciul lui zări un vârtej de forme. Se lăsă într-un genunchi pentru a vedea mai bine. O scenă licărea, mică și îndepărtată, în profunzimile globului. Concentrându-se, începu să distingă oameni și obiecte. Mai întâi văzu o siluetă așezată pe un bolovan, cu un fluier de trestie în gură. Nu semăna a om; picioarele păroase se terminau cu copite, iar pe cap avea coarne. Un demon, oare? Și ce făcea?

O mulțime de oameni se adunaseră în jurul lui, ascultând probabil muzica. Oameni, nu demoni. Îmbrăcați așa cum îi văzuse mai devreme pe cei din oglindă, în costume și rochii elegante, dintr-o epocă de mult apusă.

Creatura de pe bolovan lăsă fluierul și surâse – un zâmbet cald, plăcut și vesel, nu unul hain. Spectatorii aplaudară, încântarea citindu-li-se pe chip.

Mijindu-și ochii pentru a vedea mai bine, Rehanne studie fețele. În primul rând, chiar în fața creaturii, îl zări pe Gray. Părea la fel de fericit ca toți ceilalți, aplauda entuziast, iar brațul rănit îi părea acum perfect sănătos. Se întoarse spre tânărul aflat alături de el și dădu din cap. Puștiul cu păr roșcovan avea trăsături familiare, dar Rehanne nu-și putea da seama cine e.

– Les!

Directoarea șopti numele ca și când ar fi rostit o rugăciune. Rehanne privi spre ea, uluită să vadă că ochii i se umpluseră de lacrimi. Uitându-se din nou în cristal, îl recunoscu pe tânărul de lângă Gray: era bărbatul din portretul aflat pe perete, în holul cel mare al școlii.

Apoi scena păru că se disipează. Rehanne își lăsă și celălalt genunchi pe podea și se întoarse spre Veronica.

– De ce nu-l poți salva? Probabil că îl urmărești de ceva vreme. Știi unde e. Iar demonii au dispărut, nu-i așa?

– Cei doi mai periculoși au dispărut, într-adevăr, Ghash și Grimgrist. Gruefelle a fost distrus mai devreme. Cel puțin pentru prezent, alții nu mai au acces în școală. Ducându-i pe cei doi în Sala Oglinzilor și silindu-i să-și privească dublurile în oglindă, Gray a descoperit cea mai bună cale de a-i distruge. Demonii nu pot suporta contactul cu perechile lor de pe tărâmul morților. Păcat că Gray a trecut și el dincolo. Acum e bine, în siguranță, dar noi nu mai putem ajunge la el.

Rehanne se agăță de fusta Veronicăi.

– De ce? Ai o putere uriașă, știu asta. Tu ne-ai manipulat pe toți.

Directoarea scoase un sunet straniu, sugrumat, iar îngrijitoarea replică:

– Recunosc că am aranjat unele provocări pentru voi, dar n-am făcut nimic care să provoace cuiva moartea. Și nici n-am trimis pe nimeni în alte dimensiuni sau pe alte axe temporale. Ceea ce nu înțelegi tu e că Dătătorul de putere manevrează totdeauna oamenii și situațiile și că el sălășluiește într-un loc care transcende axele temporale și diferitele planuri ale existenței.

În vreme ce Rehanne ezită, cuprinsă de îndoieli, Oryon se apropie.

– Asta înseamnă că Dătătorul de putere este *viu*?

Tria puse o mână pe umărul lui și răspunse blând:

– Da, Oryon, Dătătorul de putere este încă viu.

Vorbe! Nu făceau decât să vorbească mereu și să ignore rugămințile ei. Rehanne își încleștă degetele pe brațul Veronicăi.

– Dar tu *ai* puterea de a-l salva pe Gray!

Îngrijitoarea îi acoperi mâna cu palma ei.

– Draga mea, nici chiar eu nu pot aduce morții înapoi.

– Morții! Dar Gray nu e... Avea brațul rupt, iar demonul i-a sfâșiat o bucată de umăr, însă nu era mort. Ar putea fi vindecat, și...

Oryon se întoarse spre ea.

– *Eu* am fost mort. Ghash m-a sugrumat, spuse el frecându-și ceafa. Gâtul încă mă mai doare. Eu sunt cel care ar trebui să se afle dincolo de oglindă. Gray a venit ca să mă salveze și a rămas acolo în locul meu. Și-a dat viața în schimbul vieții mele.

– Gray a făcut una ca asta! exclamă directoarea pe un ton uluit. Totdeauna am știut că are această putere. La fel ca Les. Se ridică, mai înaltă decât toți cei din jur, și adăugă: Fiindcă era în viață și a acceptat un schimb de bunăvoie, un alt schimb ar trebui să fie posibil.

Prinsă în ghearele fricii, Rehanne își înghiți nodul din gât și se forță să deschidă gura:

– Mă duc eu.

– Singură nu vei putea ajunge pe acel tărâm, răspunse directoarea privind-o blând. Eu am puterea de a te duce acolo, dar lui Gray îi va trebui un motiv pentru a se întoarce, iar tu ai datoria de a i-l oferi. Dacă-l vei putea convinge să plece, voi rămâne eu în locul lui.

Veronica își dădu capul pe spate și o privi:

– Avem nevoie de dumneavoastră aici.

– Acum cincizeci de ani, când am vrut să-l urmez pe Les, acest argument m-a convins să n-o fac. Timp de cincizeci de ani, în singurătate, mi-am făcut datoria, dar durerea fiindcă l-am pierdut nu s-a potolit nici azi. Îmi e suficient. Tria! Tria, adu-l pe Viad. Repede!

Se auzi zgomot de pași în fugă și apoi o ușă trântită.

– Comunitatea la care spuneți că țineți atât de mult, îi spuse Veronica privind-o în ochi, e într-un mare pericol. Crimele acestea i-au făcut mult rău. Dacă n-am fi pierdut-o pe Ferene K'Sere... Fata avea o putere fantastică, poate chiar mai mare decât a Triei. Dacă mi-aș fi dat seama...

– Nu trebuie să te simți vinovată, interveni directoarea. Și eu regret profund moartea ei, dar nimeni nu e de neînlocuit, inclusiv eu.

– Sunteți cea mai potrivită pentru a apăra Comunitatea, insistă îngrijitoarea. Crimele au oferit autorităților civile un motiv pentru a ne ataca. Inspectorul-șef Ardrey va face tot ce-i va sta în puteri ca să...

– A venit timpul ca și altcineva să apere Comunitatea. Eu mi-am făcut datoria. Dați-mi voie să mă alătur Comunității aflate de cealaltă parte.

Veronica își plecă fruntea.

– Atunci, așa să fie, Miryam. Eu nu te voi opri.

Tria se întoarse atât de repede cu Viad, încât Rehanne bănui că își folosise puterea pentru a-l aduce. Încercă să se ridice și Oryon îi dădu o mână de ajutor.

– Am nevoie de muzica ta, Viad, îi spuse directoarea, pentru a ne croi o cale. Iar dacă ajungem acolo, Gray și Rehanne vor avea la rândul lor nevoie de ea pentru a-i ghida înapoi.

Băiatul înclină din cap, arătând că a înțeles perfect ce anume se aștepta de la el.

– Tu vii cu mine, îi spuse ea apoi lui Rehanne, luând-o de braț. Dar numai până la ușă.

Însă nu spre ușa apartamentului o conduse, ci către un perete în care tocmai apăruse un fel de rampă largă, care se întindea dincolo de zidurile clădirii. Directoarea și Rehanne urcară pe această rampă, urmate de Viad.

Rehanne simți cum mintea îi este învăluită de o muzică atât de dureros de dulce, încât îi frângea inima.

Drumul era lung. Rampa se întindea până departe de tot, așa încât, când Rehanne întoarse capul pentru a privi în urmă, salonul Veronicăi dispăruse deja într-o ceață deasă. Aerul devenea tot mai rece pe măsură ce urcau, deși nu exista nicio adiere de vânt. În față, de o parte și de alta a rampei, nu se vedea nimic, decât un fel de vid limpede și strălucitor. Încercă să privească în jos, se cutremură și se trase într-o parte, ferindu-se de neantul ce părea să se întindă până la infinit.

Într-un târziu, ajunseră la o perdea de lumină tremurătoare, unde directoarea se opri.

– Tu nu vei merge mai departe, îi spuse ea, la fiecare cuvânt trimițând în aerul înghețat un fuior de abur. Eu pot intra doar dacă Gray acceptă să facă schimbul. Trebuie să-l chemăm de cealaltă parte a perdelei.

– Și cum facem asta? De unde va ști că noi suntem aici?

– Muzica lui Viad îl va atrage suficient de aproape și deci ne va putea auzi. Tu trebuie să-l convingi să treacă dincoace.

O umbră apăru dincolo de perdea.

– E aici, spuse directoarea. Vorbește cu el.

Deși se strădui să distingă ceva, Rehanne nu izbuti, dar spuse cu voce tare:

– Gray, sunt Rehanne. Am venit să te iau acasă.

Muzica îi cânta încă în minte. În afara ei, nu mai auzea niciun sunet.

– Ai înfrânt demonii, continuă ea adresându-se siluetei aflate după perdea. Ești un erou. Acum trebuie să te întorci. Școala are nevoie de tine.

Niciun sunet nu răzbătu de dincolo; silueta nu se mișcă.

– *Eu* am nevoie de tine, Gray! Te iubesc! Te rog, nu mă părăsi!

Perdeaua tremură, umbra deveni mai întunecată, dar nimeni nu apăru. Directoarea se apropie.

– Gray, tu ai înainte o viaţă întreagă, spuse ea pe un ton imperios. A mea e aproape de sfârşit. Lasă-mă să trec eu în locul tău. Vino la Rehanne şi dă-mi mie voie să mă duc la Les. N-o obliga pe prietena ta să trăiască în aceeaşi singurătate care m-a măcinat pe mine timp de cincizeci de ani.

– Vino, Gray! Te rog, vino! îl imploră Rehanne, cu lacrimile îngheţate pe obraji.

Disperată, îşi puse în funcţiune talentul coercitiv, transmiţându-i impulsul de a face pasul înainte, de a i se alătura, fără a şti însă dacă mesajul va putea trece de perdea. Muzica lui Viad ademenea, plângea şi se ruga. Perdeaua se mişcă. O mână apăru prin ea. Rehanne o prinse şi o trase spre ea. Dar o voce, alta decât a lui Gray, răsună de dincolo:

– Vino la mine, Miryam!

Ca o fetiţă, directoarea se avântă înainte. Braţele ei larg deschise străbătură perdeaua. Pentru o clipă, vălul de lumină se despărţi în două. Gray trecu prin el şi, în acelaşi moment, directoarea, tânără şi fremătândă, se aruncă în braţele întinse ale băiatului roşcovan care stătuse alături de Gray. Înainte ca perdeaua să se închidă la loc, Rehanne îl şi strânse la pieptul ei. Carnea îi era rece, iar când buzele ei le atinseră pe ale lui, i se părură atât de reci şi de imobile, încât se trase imediat înapoi, fără a-l mai săruta. Ochii lui păreau că privesc în gol, lipsiţi de orice expresie.

Viad porni să coboare rampa. Rehanne îl urmă în tăcere, conducându-l pr Gray, care mergea ca în vis. Temându-se să nu fi readus lângă ea decât un cadavru

viu, își înăbuși tot ce ar fi vrut să-i spună. Ceața din fața lor începea să se subțieze și salonul Veronicăi deveni vizibil. Oryon stătea în picioare, așteptându-i; Veronica ședea tot la masă, cu globul de cristal în față. Pașii lui Viad erau deja mai grăbiți. Curând, coborî de pe rampă și muzica încetă.

Când păși de pe rampă pe covorul decolorat, Gray se împiedică și un braț începu să-i atârne, moale. Rehanne scoase un țipăt văzând cum osul îi iese prin pielea galbenă ca de ceară, iar sângele îi țâșnește din rana de la umăr. Oryon făcu un pas înainte și-l prinse în clipa în care era pe cale să se prăbușească, iar Viad îl ajută să-l întindă ușor pe podea.

– Era vindecat, spuse Rehanne. Până acum, nu avea nimic.

– Dincolo de oglindă, toate rănile sunt vindecate, îi explică Veronica; vocea ei părea obosită și îmbătrânită. Gray a revenit la starea în care se afla când a trecut de cealaltă parte. Să se ducă cineva după Giselle. Ea este unica vindecătoare pe care o mai avem acum.

26

Despre dramă și artă

Lina stătea singură la masă. Puțini alți elevi se aventuraseră afară din camerele lor, pentru a veni la micul dejun. Încă nu fusese anunțată nici dispariția directoarei, nici capturarea asasinului și înfrângerea demonilor, așa că toți erau încă agitați și temători. Magistrul Tumberlis, cu o înfățișare mai solemnă decât de obicei, prezida masa și anunță că la ora două după-amiaza va fi convocată o adunare la care toată lumea era obligată să participe. Până atunci, ordinul ca toți elevii să rămână în camerele lor, cu excepția orelor de masă, era încă valabil.

Lina mânca încă atunci când Tria, în uniforma ei de îngrijitoare, veni s-o anunțe de sosirea lui Shardan, ceva mai devreme. Renunțând la șunca și clătitele din farfurie, Lina se duse să răspundă la chemarea lui. Se așezară amândoi în salon, pe scaunele de lângă șemineu, la distanță de ușă. Ochii lui Shardan o fixau cu intensitatea unei cobre. Ardrey avea să vină mai târziu, îi explică el, adăugând că fusese trimis pentru a stabili întrevederile inspectorului-șef cu directoarea, cu unii profesori și cu diverși elevi.

– Ar fi trebuit să-mi urmezi instrucțiunile și să aștepți să mă întorc, îi spuse el. Ți-ai asumat un risc prostesc și periculos venind aici de una singură.

Lina zâmbi cu gura până la urechi.

– Dar totul a mers bine. Eu cunosc obiceiurile școlii. Ceea ce voiai tu să fac era mult mai ușor de făcut noaptea. La lumina zilei mi-ar fi fost imposibil s-o păcălesc pe directoare și s-o prind singură.

– Deja ai făcut-o? întrebă el în șoaptă, aplecându-se spre ea.

Lina încuviință.

– Vrei s-o vezi?

– O ai în plasă? Și nimeni nu știe?

Cu un surâs îngâmfat, Lina aprobă încă o dată:

– A fost simplu. Și după ce a stat în coconul acela câteva ore, sunt sigură că-ți va spune tot ce vrei să știi.

– Adu-mi-o!

– Nu, e prea multă lume în jur. Dacă o aduc aici în cocon, acum, vom trezi prea multe suspiciuni. Și oricum, va trebui să-ți respecți și tu partea din înțelegere: vreau să-mi redai abilitatea de a-mi schimba forma.

– Mai întâi va trebui să joci rolul directoarei când va veni Ardrey. Te învăț eu ce să spui și ce să faci, astfel ca el să fie discreditat, iar eu să apar ca un erou.

Și-i expuse planul său. Părea fezabil, iar pericolul implicat nu era mai mare decât ar fi fost Lina dispusă să riște, însă mai adăugă și ea câteva idei proprii. Shardan acceptă cu atâta ușurință spusele ei cum că Chantal era ucigașa, încât Lina bănui că nu era deloc surprins de acest lucru.

– Am să-ți urmez planul, declară ea, dar nu înainte de a-mi reda talentul de transformare. Doar când îl voi avea înapoi te vei putea răzbuna și tu pe Ardrey. Știi

să-mi citești gândurile, așa că îți dai seama – sunt convinsă - dacă spun adevărul sau nu.

Pleoapele lipsite de gene clipiră. Buzele lui se lățiră într-un rânjet larg.

– Și am să știu dacă vei încerca să mă păcălești. Bine. Îți vei avea talentul înapoi când îmi vei aduce plasa, cu directoarea înăuntru. Și ar fi bine s-o faci repede, adăugă el ridicându-se de pe scaun. Ardrey trebuie să vină dintr-un moment în altul.

Lina clătină din cap.

– Ți-o voi aduce când va fi și Ardrey aici. Am să-l conving că înăuntru e închisă asasina și că ar fi prea periculos s-o eliberăm. Te vei ocupa tu de asta, pretinzând că știi o metodă prin care s-o scoți de acolo în siguranță. O să te duci în sala de seminarii aflată de cealaltă parte a scărilor, unde am să aranjez să te aștepte Chantal, legată și ascunsă. Acolo o să dosești plasa cu directoarea prinsă în ea și o să te întorci cu Chantal, pe care i-o predai lui Ardrey. Apoi te întorci mai târziu după plasa cu directoarea.

Ochii lui străluciră amenințători.

– Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, o să-mi dau seama. Dacă sesizez orice mică înșelătorie, te distrug înainte să apuci tu să mă trădezi.

– Sunt sigură că îmi citești deja intențiile, deci știi dacă am de gând să te trădez.

– Îmi pari că spui adevărul, recunoscu el. Am încredere în tine. Ai fi o fraieră să dai cu piciorul la tot ce-ți ofer eu. Dar ai grijă! Respectă planul pe care l-am convenit.

Lina se ridică în picioare.

– O să fii mulțumit de ceea ce am să fac.

Cu aceste cuvinte, ieși din salon și urcă scările. Când ajunse la etajul al treilea, Rehanne o aștepta.

– Totul a mers bine? întrebă ea neliniștită. Nu ți-a putut citi gândurile?

– Ba mi le-a citit perfect, răspunse Lina și începu să râdă văzând dezamăgirea care se întipări pe figura ei. Fii liniștită, adăugă ea apoi. Vraja ta a ținut. Nu mi-a putut citi gândurile pe care mi le-ai reprimat. La urma urmei, i-am spus adevărul exact așa cum îl știam eu în momentul respectiv. Înainte să mă întorc la el, o să te las să-mi mai împrospătezi reprimarea. Mai întâi însă, hai să ne adunăm toți și să mai trecem o dată planul în revistă.

Încet, cu precauție, Lina coborî scările și intră în salonul în care așteptau bărbații: Ardrey, Canby, Shardan și patru membri ai Consiliului provincial. Se simțea cam bizar imitând mersul directoarei și pășind ca și cum ar fi fost mult mai înaltă decât era în realitate. Și-ar fi dorit să aibă la îndemână o oglindă pentru a se asigura că iluzia era una reușită.

Trase spre ea filamentul de putere la capătul căruia era legat coconul alburiu și se opri o clipă pentru a-și pune ordine gândurile înainte de a se adresa vizitatorilor. Privirea lui Ardrey se fixă asupra plasei.

– Ce-i asta? Unde e prizoniera mea?

– Prizoniera dumneavoastră își revine după efectele tratamentului dur și inacceptabil pe care i l-ați aplicat, inspector-șef Ardrey, răspunse Lina pe tonul și cu intonația directoarei. Pe fețele care o priveau nu se citea nici urmă de suspiciune. Miss Mueller, continuă ea, nu are nimic de-a face cu crimele de care ați acuzat-o.

– Dacă e nevinovată, de ce a folosit vrăjitoria pentru a fugi înainte de a o putea interoga?

– Fiindcă era mult prea speriată. Ați adormit-o cu cloroform! Când s-a trezit, ați amenințat-o cu tortura și ați încercat s-o reduceți la neputință cu ajutorul unui

gaz hipnotic. Colegul dumneavoastră care are darul de a citi gândurile poate depune mărturie că spun numai adevărul.

– Aiurea! exclamă Ardrey privind undeva lângă Shardan.

Cei patru membri ai Consiliului se aplecară spre acesta, pentru a-i auzi verdictul, în vreme ce Canby scria de zor în carneţel. Shardan îşi drese vocea şi coborî pleoapele lipsite de gene, ca şi cum ar fi fost puţintel stânjenit.

– Nu detectez nici urmă de falsitate în declaraţiile ei.

– E imposibil! tună Ardrey, furios. Caută mai adânc; probabil că te păcăleşte.

– Îmi pare rău, domnule inspector-şef. Adevărul e cât se poate de limpede.

Consilierii se fâţâiră descumpăniţi în scaunele lor, încruntându-se şi ei la Shardan. Până şi Canby se oprise din scris şi îl privea uimit.

– Crime oribile au fost comise aici, reluă Ardrey pe un ton din ce în ce mai ridicat. Fata aceea nu poate fi singura implicată, însă în niciun caz nu e nevinovată. Şi cred că l-aţi corupt pe ajutorul meu.

– Ba deloc. Ajutorul dumneavoastră n-a făcut altceva decât o evaluare onestă, aşa cum i-o cere de altfel şi funcţia sa. Domnilor, continuă Lina cu glasul directoarei, întorcându-se spre cei patru consilieri, mă bucur că l-aţi însoţit aici pe domnul inspector-şef Ardrey. Regret profund tragicele evenimente din ultimele zile şi mi-am dedicat întregul timp şi toate abilităţile mele pentru a-l demasca pe asasin.

– Şi aţi reuşit? întrebă unul dintre consilieri.

– Am reuşit. Domnule, se întoarse ea spre Shardan, vreţi să luaţi în primire această plasă, verificând şi comunicându-le celorlalţi ce conţine?

Și-i întinse firul de care era prins coconul privindu-l drept în față. Acesta era cel mai periculos moment. Probabil că puterile lui nu vor putea distinge ce se afla în plasă, dar dacă ar observa unicul firicel înfășurat pe degetul ei mic...

Mâna ei o atinse pe a lui. Shardan luă firul și, în aceeași clipă, Lina simți un val de energie, când esența formei de panteră îi pătrunse în corp. Forța o luă prin surprindere și avu impresia că deghizarea ei fusese ușor afectată. Dar, trăgându-se cu un pas înapoi, văzu că ochii tuturor erau ațintiți spre coconul alb. Filamentul subțire legat de degetul ei nu era mai vizibil decât un fir de păianjen.

– Ăsta e un truc! declară Ardrey. Orice-o fi chestia aceea, știu sigur că în ea nu-i niciun ucigaș.

– Pare, într-adevăr, foarte fragil, adăugă și consilierul care vorbise mai înainte. Trebuie să insistăm să ni se ofere o dovadă. Cuvântul domnului Shardan nu este suficient.

Lina încuviință.

– Vă voi oferi o dovadă. Dar mai întâi dați-mi voie să vă explic, le ceru ea, revenind la locul ei de lângă ușă. Școala noastră a fost totdeauna o instituție care a respectat legea și și-a propus să ofere societății absolvenți de cea mai bună calitate, tineri și tinere grație cărora comunitatea din Arucadi să poată prospera. Din păcate, cei dotați au fost adesea și pe nedrept ținta multor prejudecăți și neînțelegeri. Reaua credință a inspectorului-șef, continuă Lina ridicând brațul și arătând cu degetul spre Ardrey, l-a determinat să plaseze un spion, un informator, în rândurile elevilor noștri, în speranța că va găsi astfel dovezi prin intermediul cărora să ne poată incrimina.

Ardrey ridică pumnii încleștați.

– N-am să stau să ascult asemenea aberații!

– Las-o să vorbească, interveni brusc cel mai vârstnic consilier.

– Spionul, continuă Lina, era o tânără pe nume Chantal Navarese. Fiindcă n-a descoperit nicio infracțiune în școală, miss Navarese a hotărât să creeze ea unele. A căutat un tânăr a cărui forță morală nu era atât de solidă pe cât ar fi trebuit și l-a convins s-o ajute să vandalizeze camerele altor elevi și să le fure din bunuri. Pentru aceasta, l-a ispitit să caute un surplus de putere pe tărâmul demonilor. Planul lor s-a soldat însă cu consecințe neprevăzute: demonii au intrat în ei și i-au determinat să ucidă. După ce au făcut ce au voit aceștia, demonii l-au distrus pe bietul tânăr. Fata trăiește însă și este prizonieră în plasa pe care i-am încredințat-o domnului Shardan.

Din nou, toți își întoarseră privirile spre acesta – toți, cu excepția cu Ardrey, care se făcuse dintr-odată livid.

– Faceți acuzații fără a avea dovezi! răcni el.

– Eu simt că spune adevărul, întări Shardan.

– Scoate-o din... din chestia aceea. Lasă-ne s-o vedem.

Cu o înclinare a capului, consilierii cerură și ei același lucru.

– Fata e periculoasă, replică Lina, respectând scenariul convenit. Sunt necesare anumite precauții. O eliberare prematură i-ar permite să dezlănțuie demonii din nou.

– Ridicol! Nu-i nimic în chestia aceea. Cum ar putea fi? strigă Ardrey, lovind coconul cu pumnul. Nu e decât un soi de balon modificat prin vreo vrăjitorie.

Shardan trase plasa de lângă el.

– Repet, directoarea spune adevărul.

– Trădătorule! urlă Ardrey. Minți!

Un consilier se ridică și-l prinse pe inspector de braț.

– Liniștiți-vă! îi cerul el, iar apoi se întoarse spre așa-zisa directoare: Doamnă, ați lansat niște acuzații grave. Trebuie să le susțineți și prin dovezi.

– Așa voi face.

Până aici, Lina respectase planul lui Shardan; spera că modul în care își jucase rolul până acum îl convinsese că era cooperantă și îi îndepărtase orice suspiciune. În picioare, Ardrey o privea furibund, cu mâinile în șolduri. Lina își ațintă și ea ochii asupra lui.

– Dumneata și oamenii dumitale, îi spuse indicând cu bărbia spre Shardan și adjutantul Canby, care scria agitat în carnețel, ați examinat cadavrele celor trei victime, nu-i așa?

– Știi bine că am făcut-o! Doar erai de față!

Atenție! se admonestă Lina în gând. *Nu-ți poți permite prea multe greșeli ca asta.*

– Exact, întări ea. Prin urmare, îi veți recunoaște pe martorii mei.

Apoi se întoarse spre ușă și făcu un semn cu mâna. În cadrul ușii, palidă pe fondul holului întunecat, se ivi o arătare – un cadavru al cărui păr roșcovan era năclăit de sânge uscat, în care se prinseseră fragmente de lemn, cu obrazul învinețit, gâtlejul sfâșiat și carnea din jur înnegrită.

Consilierii icniră de groază. Unul dintre ei se înecă. Un altul strigă:

– Vrăjitorie! Eu unul nu cred așa ceva!

– Morții sunt martori de încredere, domnilor, interveni Lina. Ei nu pot minți. Fenton Rhoze, spune-le acestor domni cine te-a ucis.

Cu un gest lent, fantoma ridică un braț și arătă spre coconul de lângă Shardan. Un sunet bolborosit se

auzi dinspre gâtul ei, iar la marginile rănii începură să apară balonașe de sânge. Cu un horcăit, cuvintele răsunară clar:

– Chantal Navarese. M-a ademenit afară. A chemat un demon să-mi reteze gâtul.

Și la fel de lin precum apăruse, năluca ieși din încăpere, pe coridorul întunecat.

– Următorul martor! strigă Lina.

Un al doilea vizitator din lumea morților se materializă în cadrul ușii.

– Dwayne Echols, numește-l pe asasinul tău!

Ochii lui priveau goi; capul i se clătina într-o parte și-n alta.

– N-am putut s-o văd, spuse el. Fiindcă s-a protejat cu o vrajă de invizibilitate când m-a împins și m-a făcut să cad pe scări și să-mi frâng gâtul. I-am simțit mâinile și i-am recunoscut parfumul. Iar după ce am murit, am știut că Chantal Navarese m-a ucis.

Ieși apoi și el din cameră, în locul lui apărând un al treilea spectru; părul lung îi era prins la spate, astfel că se vedeau pe gât urmele frânghiei, iar fața îi era de un roșu aprins, ochii îi ieșiseră din cap, iar limba îi atârna dintre buzele vinețiii.

– Ferene K'Sere, ai murit de propria ta mână. Cine te-a împins să te sinucizi?

– Chantal Navarese. Șoapta hârâită abia se auzi. M-a convins să-mi folosesc puterea pentru a-l elibera pe Kress. Nu știam că el e posedat de un demon. Când mi-am dat seama ce am dezlănțuit, vinovăția m-a copleșit. Chantal mi-a sporit sentimentul de culpabilitate, cu puterile ei, până ce m-a determinat să mă spânzur.

Lina era bucuroasă că folosiseră giuvaierul Vanitei pentru a vorbi cu Dwayne și Ferene, astfel ca mărturiile lor să fie reale. Ultima informație pe care le-o oferise

Ferene elucida o problemă care o tot măcinase: nu înțelesese de ce fata, cu puterea pe care o deținea, ar fi vrut să-și ia viața.

Ultimul martor plecă și el, iar Lina se întoarse spre reprezentanții autorităților.

– Ați auzit cuvintele victimelor. Iar acum...

– Așteptați! strigă o voce în spatele ei.

Se întoarse și văzu cum în cameră intră Kress, cu mânerul unui pumnal ieșindu-i din piept.

– Am și eu dreptul s-o acuz pe Chantal. Ea m-a împins să conspir împreună cu demonii. Ei m-au sacrificat, dar ea este responsabila. Și cer răzbunare.

Se apropie de Shardan și de coconul alb. Ardrey se trase înapoi la vederea cadavrului umblător. Carnețelul adjutantului căzu cu zgomot pe parchet. Shardan nu se clinti din loc.

– Destul cu șarada asta! mârâi el.

Spectrul atinse coconul. Lina trase de firul prins de deget și desfăcu plasa. Chantal se rostogoli pe podea, ridică privirea spre Kress, urlă îngrozită și ochii i se dădură peste cap, până ce numai albul ochilor rămase la vedere. Corpul îi zvâcnea și i se zvârcolea.

Fantoma se retrase. Shardan se încruntă la Lina.

– M-ai trădat! strigă el strângând firele plasei, inclusiv pe cel pe care îl păstrase ea. Lina încercă să se opună, dar nu izbuti.

Ascunzând plasa în pumn, Shardan se întoarse spre ceilalți.

– V-a păcălit pe toți, spuse el. Nu e directoarea. Priviți!

Lina simți furnicături în tot corpul când el încercă să destrame aparența. Forța lui era considerabilă, dar iluzia rezistă. La urma urmei, nu puterea lui Shardan o crease; ca și spectrele, înfățișarea directoarei fusese

menținută cu ajutorul unei vrăji pe care o găsise Rehanne în cartea luată din biroul acesteia.

Shardan se făcu roșu la față.

– E o impostoare, urlă el și, sărind peste Chantal, se repezi la Lina.

La nicio palmă de ea, se opri brusc și căzu pe spate, ca și cum s-ar fi izbit de o barieră invizibilă. Lina zâmbi. Oryon nu-și pierduse îndemânarea.

– Domnilor, se adresă ea consilierilor, după cum observați și dumneavoastră, nu numai că asasinul a fost descoperit, dar s-a demonstrat și că acești polițiști sunt corupți și ineficienți. Ei sunt responsabili pentru plasarea acestei năpârci în mijlocul nostru, adăugă ea cu o privire disprețuitoare spre Chantal. Am încredere că veți lua măsurile care se impun pentru ca școala mea să nu mai sufere alte neplăceri.

– Mincinoaso! Trădătoareo! continuă Shardan să urle.

Și din nou Lina simți efortul lui de a destrăma iluzia. Înnebunit de furie, începu să sară în sus și-n jos, bolborosind ceva de neînțeles. Iluzia persistă. Lina se temu că va folosi plasa de forță asupra ei, dar înainte ca el să poată face o mișcare, cei patru consilieri se ridicară, îi înhățară pe el și pe Ardrey și-i scoaseră din încăpere. Canby îi urmă cu aerul unui câine bătut. Un consilier se întoarse și întrebă, arătând spre Chantal:

– Cum rămâne cu ea? Să trimit alți polițiști s-o ridice?

– Dacă aveți încredere, ne vom răfui noi cu ea, răspunse Lina. Cei dotați au obiceiul de a-și disciplina singuri membrii. Vă promit că, după ce vom termina cu ea, nu va mai putea face nimănui vreun rău.

Consilierul încuviință, evident ușurat că scăpa de o asemenea responsabilitate.

Când toată lumea ieși din cameră și rămase singură, Lina se prăbuși pe un scaun și se debarasă de iluzie. Câteva clipe mai târziu, pe ușă își făcură apariția colegii ei. Îndrumați de Tria, Viad și Todrick o ridicară pe Chantal și o scoaseră din încăpere.

– Ai fost extraordinară, Lina! exclamă Maridel.

Alături de ea, Rază de Lună torcea audibil.

– Aș fi putut jura că erai chiar directoarea, se minună și Giselle. Fiecare cuvânt, fiecare gest părea al ei.

– Mulțumesc, replică Lina, a cărei oboseală pieri la auzul atâtor laude. Și voi ați fost grozavi. Nici nu mi-am dat seama cine pe cine a imitat.

Rehanne îi explică:

– Britnor a jucat rolul lui Fenton, Troy a fost Dwayne, iar Petra s-a dat drept Ferene.

– Ne-am fi simțit jigniți dacă nu ne-ai fi lăsat să luăm și noi parte, o informă Petra, alături de care Britnor, zâmbind, încuviință și el.

– Dar... Kress! El nu fusese inclus în plan, se miră Lina, întorcându-se spre Oryon. Tu trebuie să fi fost!

El clătină însă din cap.

– Eu doar am adăugat amănuntul cu pumnalul.

– Excelent! Cu adevărat înfiorător.

– Doar că morții nu sunt înfiorători, interveni Gray. Stătea rezemat de perete, cu un braț în ghips și cu obișnuita sa expresie sumbră. Cel puțin, nu sunt înfiorători după ce trec dincolo, adăugă el.

– Dacă i-am fi înfățișat fericiți și sănătoși, n-am fi obținut efectul dorit, preciză Lina. Dar cine a jucat rolul lui Kress?

– Eu, răspunse o voce din ușă.

Înalt, arătos și părând cât se poate de sănătos, Kress intră în salon, îl traversă și se opri în fața șemineului. Doar Oryon părea că nu e deloc surprins de

spectaculoasa lui apariție. Toți se traseră cu un pas înapoi, cu excepția lui Gray, care se apropie încet de el.

– Tu ești? Chiar tu? N-ai murit?

– Arăt a mort? Acum, vreau să spun, replică el demonstrând că nu și-a pierdut nimic din vechea aroganță. Directoarea m-a vindecat; de fapt, ea și Veronica.

Și se încruntă pentru o clipă, nedumerit parcă de acest gând. Probabil că încă nu ghicise rolul adevărat al presupusei îngrijitoare. Mda, își spuse Lina în sinea ei, Kress nu dă pe afară de istețime.

– Slavă Dătătorului de putere! exclamă Gray. Mă învinovățeam pe mine pentru moartea ta.

Kress avea totuși suficient de mult bun-simț ca să se rușineze la auzul acestei remarci.

– După tot ce-am făcut *eu*, tu dădeai vina pe tine? întrebă el, apoi adăugă repede: N-am știut... Adică... n-am vrut să atrag demonii aici. Asta a fost lucrătura lui Chantal, să știți, și...

Oryon își drese glasul, iar Kress se opri, roșu în obraz, și după o clipă spuse:

– Da, așa e. Am făcut multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. N-am vrut totuși să moară nimeni și... și mi-am învățat lecția. Sincer! La urma urmei, demonii au încercat să mă ucidă de două ori. Și ar fi reușit, dacă n-ar fi fost vindecătoarele noastre. Și Gray. Așa cum...

Kress se întrerupse și privirea îi zbură undeva în depărtare; fața lui păru dintr-odată îndurerată, brăzdată de cute care nu fuseseră acolo înainte. Nimeni nu spuse nimic și, după un moment de tăcere stânjenitoare, continuă:

– După lucrurile pe care mi le-au făcut... Nu mai vreau să am niciodată de-a face cu vreun demon.

– Iar eu nu mai vreau să am nimic de-a face cu poliţiştii, interveni Lina, dorind să abată gândurile tuturor de la subiectul demonilor.

– Cred că după toate astea ne vor lăsa în pace, remarcă Oryon.

– Şi ce se va întâmpla cu Chantal? întrebă cineva.

– Veronica se va ocupa de ea; probabil îi va confisca toate puterile şi o va închide undeva. Într-o altă lume, poate.

– Excelentă soluţie! spuse Debra scuturându-şi un fior. Stătea pe braţul fotoliului în care era aşezată Maridel; culoarea îi revenise în obraji, iar privirea îi era din nou limpede. Nu mi-a plăcut să fiu un canal de trecere pentru demoni. N-avea niciun drept să mă folosească aşa.

– A vrăjit-o pe Debra după ce Kress a fost ucis, explică Giselle. Îi era teamă că demonii vor veni după ea şi a procedat aşa crezând că, dacă îi va canaliza în Debra, ea va scăpa de pericol. Numai că ei au trecut prin trupul Debrei şi au înhăţat-o în cele din urmă.

– Nu mi-am dat seama ce face, insistă Debra. Eram puţin răcită, iar ea mi-a spus că vraja mă va vindeca.

Maridel îşi mângâie pisica, privind-o cu mândrie.

– Rază de Lună nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea fiindcă ştia ce făcuse Chantal şi voia ca demonii să iasă la iveală fiindcă era sigur că îi vom învinge şi-i vom alunga din şcoală.

Auzind pluralul folosit de Maridel, Lina surâse. Motanul avusese, într-adevăr, un rol important, trebuia să recunoască asta. Dar Maridel?! L-o fi considerând ea pe Rază de Lună animalul ei de casă, dar Lina era sigură că situaţia stătea de fapt invers. Indiferent ce identitate reală avea motanul, Maridel nu era altceva decât purtătoarea lui de cuvânt.

– Cred că ar trebui să sărbătorim, spuse Vanita. Nu doar demascarea lui Chantal și înfrângerea demonilor, ci și modul în care am colaborat și ne-am împărtășit puterile pentru a pune la cale toată șarada asta și a-i păcăli pe polițiști. Și pentru salvarea lui Kress.

– Da, e o idee grozavă, exclamă Petra. Putem să ne îmbrăcăm elegant la cină și pe urmă să dansăm.

– Da, da, așa să facem! răsunară alte câteva glasuri.

– Dacă noua directoare sau noul director ne permite.

Remarca lui Reece avu efectul unui duș rece.

– Ai dreptate, întări Troy. S-a convocat o adunare generală pentru după-amiază. Mă întreb cine va deveni director.

– Probabil Moșu' Tumbă. El e cel mai vârstnic profesor.

– Ei, asta-i! Tumbă e dus bine cu pluta! ripostă Maridel.

– Eu cred că va fi numită doamna Dova sau doamna Blake, spuse Vanita. Cea de-a doua ne-ar da voie să facem o petrecere.

– Doar magistrul San Marté să nu fie! exclamă Britnor cu o strâmbătură.

– Totuși, îi place și lui dansul.

Lina o zări pe Tria stând lângă ușă, neobservată. La zâmbetul ei, îi făcu ușor cu ochiul.

– Cred că, indiferent cine va fi noul director, tot vom putea petrece.

– Am să port rochia mea de șifon! anunță Maridel sărind de pe scaun. Debra, tu poți să îmbraci chestia aceea albastră mulată, care îți vine atât de bine.

– Cred că Oryon ar trebui să onoreze evenimentul purtând altceva decât negru, sugeră Giselle.

Toți ceilalți încuviințară și-l priviră.

– Păi, ăăă, bâigui el, n-am decât haine negre.

– Împrumută ceva! strigă un glas.

– Da, Oryon, a venit vremea să nu te mai îmbraci ca un cioclu, spuse și Britnor.

Obrajii lui se înroșiră și mai tare.

– Eu... ca să fiu sincer... nu disting culorile. Aș arăta ridicol dacă aș încerca să-mi asortez hainele.

– Nu distinge culorile! Gray făcu un pas în față, se holbă la Oryon și apoi izbucni într-un hohot uriaș de râs. Nu distinge culorile! exclamă el încă o dată, plesnindu-și genunchiul cu mâna sănătoasă. Haide, omule! Îți dau eu ceva de la mine. Doar sunt un artist; poți să ai încredere în gusturile mele.

Încă râzând, luă brațul lui Oryon și îl conduse afară. Ceilalți îi urmară, chicotind și vorbind între ei. Rehanne rămase lângă șemineu, privind portretul de pe perete.

– E prima dată când îl aud pe Gray râzând așa, de doi ani încoace, spuse Lina. O să fie bine, Rehanne.

Ea continua să privească tabloul.

– S-a dus la el. A avut nevoie de cincizeci de ani pentru a o face, dar în cele din urmă s-a dus la el. Eu n-am avut curajul ăsta. În loc să mă duc eu la Gray, l-am obligat pe el să se întoarcă. Știu că o să fie bine, dar... Se întoarse spre Lina, cu ochii înotându-i în lacrimi. Directoarea mi-a spus totdeauna că trebuie să învăț să-l las liber, dar n-am ascultat-o. Giselle i-ar fi putut vindeca brațul, dar n-a lăsat-o el. A zis că-l vrea doar pus în ghips. Voia să-l doară, ca să-i îndepărteze gândurile de la cealaltă durere, cauzată de întoarcerea aici. Nu dă vina pe mine. M-a lăudat fiindcă l-am ajutat să lupte cu demonii și așa mai departe. Dar situația nu va mai fi aceeași între noi. Nu mai poate fi aceeași.

– Lucrurile se schimbă, Rehanne, spuse Lina pe un ton somnoros. Nimic nu rămâne la fel. Oamenii se

schimbă. Uită-te cât de diferit este acum Oryon. Ai fost alături de Gray când a avut nevoie de tine. Acum nu mai are fiindcă, în sfârșit, s-a vindecat. E un om puternic. Dacă îl iubești numai fiindcă are nevoie de tine, nu e suficient. Mai dă-i ceva timp. Așteaptă să vezi ce se mai întâmplă. Poate că vei avea o surpriză.

Ochii i se închiseră. O auzi pe Rehanne ieșind din cameră. Era obosită, dar mulțumită de reușită. Doar că-și pierduse plasa de putere, pe care sperase s-o poată păstra. Dar n-avea niciun rost să plângă acum pentru ea. Într-o zi, ori o va recupera, ori va găsi alta.

– Nu pricep, Gray, spuse Reece șezând călare pe scaun, cu brațele sprijinite de spătar, și privind valiza în care Gray își îndesa lucrurile împăturite. De ce pleci acum, când totul s-a aranjat?

El nu răspunse. Auzise deja toate argumentele, de la Lina și de la Oryon, de la Giselle și mai ales de la Rehanne. Reece insistă însă:

– Tocmai ți-ai regăsit întreaga putere. Acum ai nevoie doar s-o dezvolți. Iar ăsta e ultimul tău an de școală. De ce să dai cu piciorul la tot?

Gray se îndreptă de spate și privi spre colegul lui.

– Nu dau cu piciorul la nimic, încercă el încă o dată să explice, deși știa că Reece nu va înțelege. Nu mai am nicio putere. Mi-a dispărut. Și n-o vreau înapoi. Am avut-o atunci când mi-a trebuit. Gata, mi-a ajuns. Aș irosi tot anul dacă aș rămâne. Nu, lasă-mă să termin, spuse el când Reece încercă să-l întrerupă. Nu știu de unde am căpătat puterea de a mă transfera – pe mine și pe alții, pe alte axe temporale. Poate că mi-a fost împrumutată de cineva care, după ce și-a împlinit țelul, a luat-o înapoi. Un lucru știu sigur însă: adevăratul meu talent este arta. Pe el vreau să-l dezvolt, ori aici n-o pot

face, adăugă el și închise capacul valizei peste hainele strânse. Arta pe care o realizez cu ajutorul puterilor mele durează doar câteva secunde. Vreau să creez lucruri durabile. Am aflat că există în Stansbury o școală de artă și sculptură care mă va accepta, la recomandarea doamnei Blake.

Încă nu-i putea spune „directoare"; pentru el, directoarea era și va rămâne una singură.

– Dar o părăsești pe Rehanne, obiectă Reece.

Gray clătină din cap, refuzând să mai vorbească. Își luă valiza și se îndreptă spre ușă. Autobuzul sosea abia peste o oră, dar voia să iasă și să-l aștepte afară.

– Te iubește, să știi, insistă Reece.

Gray se întoarse și se rezemă de ușă cu un oftat.

– De asta trebuie să plec. Timp de doi ani m-am bazat pe ea, m-am alimentat din puterea ei. Și nu mai pot face asta. Trebuie să-mi găsesc propria mea sursă de forță.

Deschise ușa, ieși pe culoar, se opri și se întoarse pentru a arunca o ultimă privire în cameră.

– Poate că, dacă voi găsi ceea ce caut, mă voi întoarce la ea. Deși nu știu dacă atunci o să mă mai vrea.

Cu aceste cuvinte, porni pe culoar, trecu pe lângă biroul fostei directoare, coborî scările și ieși pe ușile duble. Lângă bordură, puse valiza jos și se așeză pe ea, să aștepte autobuzul.

Gray Becq va descoperi că moartea nu este cea mai crudă soartă. A trecut un an de când a scăpat cu greu de pe Tărâmul Teribil, o lume malefică, aflată dincolo de granițele timpului. Dacă n-ar fi fost Tria Tesserell și extraordinarele ei puteri, Gray ar fi pierit cu siguranță. Acum, aproape că-și dorește să fi murit.

La Școala Lesley Simonton pentru cei cu Talente Magice se declanșează o serie de înfiorătoare „accidente". Bănuielile cad asupra lui. Să fi adus oare cu el un demon de pe Tărâmul Teribil?

Ca să descopere adevărul își va folosi întreaga forță magică de care dispune. Iar în final va trebui să se confrunte chiar cu demonul din el însuși.

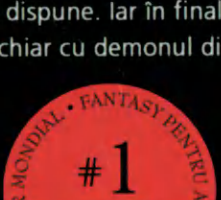

„O carte excelentă, scrisă de o autoare incisivă. Numele E. Rose Sabin a ajuns să fie menționat dintr-o suflare cu acela al scriitoarei J.K. Rowling."

BOOKSHELF

PREMIUL ANDRE NORTON GRYPHON

ISBN 973-569-872-2
ISBN 978-973-569-872-0
www.nemira.ro
nemira